

МЕРИ МАКНИЪР ДА СЕ ЗАВЪРНЕШ НА ЕЗЕРОТО БЪТЪРНЪТ

Част 1 от „Езерото Бътърнът“

Превод от английски: Юлия Чернева, 2015

chitanka.info

1.

— Хайде, поспаланко, събуди се — каза Али, протегна ръка към задната седалка на колата и леко разтърси петгодишния си син Уайът. — Пристигнахме. Пред вилата сме.

Уайът се размърда, но не се събуди. Али не го обвиняваше. Денят беше дълъг. Седмицата беше дълга, поправи се тя. И ако броеше дните, бяха изминали две дълги години. Но се опитваше, когато беше възможно, да не ги брои. Това нямаше да накара времето да минава по-бързо, нито щеше да направи по-поносима загубата.

Тя бавно въздъхна и устоя на подтика си да сложи глава на волана. Беше изтощена и й хрумна, че може да спят в колата. Бог им е свидетел, че бяха достатъчно уморени.

Али обаче веднага отхвърли тази мисъл. Предполагаше се, че това е ново начало. И за двамата. Нямаше да е хубаво да се събудят в колата утре сутринта с измачкани дрехи и схванати крайници. Щяха да пренощуват във вилата, която от сега нататък щеше да бъде техен дом.

Единственият проблем е, че вилата не прилича много на дом, помисли си Али, докато я оглеждаше на светлината на фаровете. И това беше меко казано. От покрива бяха паднали няколко плочки. Пред верандата бе избуяла трева до коленете. И самата веранда се бе наклонила застрашително на една страна.

Но все пак се крепи, каза си Али. А това беше нещо, нали?

Бяха минали повече от десет години, откакто тя видя вилата за последен път. Предполагаше, че може да е изчезнала, погълната от гората наоколо. Но това, разбира се, не се беше случило. Това не беше приказка, а реалният живот. Али го знаеше много добре. Беше го научила по трудния начин.

Тя угаси фаровете на колата и вилата потъна в мрак. Али несъзнателно потрепери. Беше живяла в затворено предградие през последните няколко години и бе забравила колко тъмен може да бъде мракът.

Може би трябваше да продължи да кара. Ако не я лъжеше паметта, на магистрала 169 имаше мотел. Щяха да бъдат там за петнайсетина минути. И после какво? Утре сутринта пак щяха да дойдат тук. И вилата нямаше да изглежда по-добре на дневна светлина. Всъщност вероятно щеше да изглежда по-зле.

— Мамо? — Гласът на Уайът прекъсна мислите ѝ. — Пристигнахме ли?

— Да, пристигнахме — отвърна Али, полагайки усилия да се преструва на весела, обърна се и се усмихна на сина си. — Пред вилата сме.

— Вилата? — попита Уайът, опитвайки да се измъкне от детското столче.

— Точно така. Ще ти я покажа. — Али извади фенерчето от жабката и го запали. Веднага щом слезе от колата обаче, видя, че фенерчето не може да се справи с нощния мрак. Слабият му лъч едва прорязваше тъмнината. Али погледна към небето. Нямаше луна, нито звезди.

Тя отново потрепери и се помъчи да не обръща внимание на усещането, че мракът е осезаем, сякаш я притиска някаква тежест. Дори въздухът беше гъст като памук. Али отвори задната врата на колата, разкопча предпазния колан на Уайът и го повдигна от детското столче. Сложи го на хълбока си и насочи фенерчето към вилата.

— Ето я — каза. Надяваше се, че гласът ѝ звучи окуражително. Особено след като самата тя се нуждаеше от окуражаване. Уайът се намръщи.

— Не я виждам — прошепна той. — Много е тъмно.

— Тъмно е — съгласи се Али и сърцето ѝ се сви още повече, но се овладя. „Престани. Нали това искаше? Тишина. Спокойствие. Самота. А сега се изнервяш от малко мрак.“

Тя извади голямата брезентова торба, която беше сложила на задната седалка до Уайът. Беше я напълнила с всичко, от което може да се нуждаят през първата си нощ тук. Щеше да разтовари останалия багаж утре. В момента най-важното беше да внесе вътре Уайът и да го сложи да си легне. Горкото дете, помисли си Али, затвори вратата на колата и тръгна по обраслата с трева пътека от плочи към верандата. Беше го събудила на разсъмване, когато преносвачите бяха дошли да закарат в склад вещите от дома им, и с изключение на няколко

спирания за почивка, той бе прекарал целия следобед и вечерта в колата. Уайът обаче не се беше оплакал. Вече рядко го правеше. И това тревожеше Али. В края на краищата, хленченето беше едно от дадените от Бога права на малките деца.

Тя стъпи предпазливо на стъпалата пред къщата, изпробвайки здравината им. Издържаха. Както и изкривената и наклонена веранда. Али изрови ключа за предната врата от брезентовата торба и отключи ръждясалата ключалка. Докато отваряше вратата, се помоли наум — Боже, дано тук сега не живеят три поколения миещи мечки. Но когато запали лампата, вилата изглеждаше същата, както я беше видяла последния път. Олекна ѝ.

Уайът обаче не хареса онова, което видя. Огледа се наоколо набързо и зарови лице във врата ѝ.

— Хей, какво има? — попита Али, внесе го вътре заедно с брезентовата торба и заключи вратата. Детето отказа да вдигне глава и я зарови още по-навътре в шията ѝ.

Али се намръщи и огледа дневната. Видя ѝ се хубава, дори уютна. Имаше слой прах върху мебелите и няколко паяжини в ъглите и беше задушно, след като не е била отваряна толкова дълго, но в по-голямата си част бе устояла на изпитанията на времето забележително добре. Нямаше нищо, което малко по-усилено търкане да не може да оправи.

Все пак тя се опита да види нещата през погледа на Уайът. В края на краищата, той беше живял през целия си живот в ранчо с три спални, обзаведено с всички модерни удобства. По неговите стандарти вилата изглеждаше не само провинциална, но и направо примитивна. Но страшна? Едва ли.

— Уайът — тихо каза Али. — Какво има, миличък? Знам, че не е като старата ни къща, но тук е хубаво. Само е малко прашно, това е всичко. И мебелите са стари. Но ти и аз ще оправим нещата.

Момченцето силно разтърси глава и прошепна нещо, което Али не разбра.

— Какво каза? — попита тя и доближи дясното си ухо до устата му.

— Казах, че той ни гледа — отговори Уайът.

Али почувства, че тялото ѝ неволно се сковаваше.

— Кой ни гледа? — нервно попита тя. Сети се за филма с момчето, което вижда мъртъвци, но Уайът не беше показвал такава дарба. Поне Али не знаеше такова нещо. Тя се пребори с лека тръпка на страх. — Уайът, кой ни гледа? — повтори, но детето само поклати глава и уви още по-плътно ръце около нея.

Тя положи усилия да запази спокойствие. Тук сме сами, каза си. В повече от едно отношение.

Отново огледа дневната. И този път очите ѝ почти веднага се спряха на еленовата глава с рога, окачена над камината. Разбира се, помисли си тя и въздъхна, потрепервайки. Уайът не беше виждал такова нещо и беше нормално да се уплаши.

— Уайът, от еленовата глава над камината ли се уплаши? — попита тя и той кимна, но не вдигна глава. — О, миличък, не се страхувай. — Али го притисна до себе си. — Еленът не е истински. Искам да кажа, че е бил истински, но вече не е жив. Моят дядо, твоят прадядо, го е донесъл от ловна експедиция — обясни тя. — Главата е окачена там, преди ти да се родиш. Преди аз да се родя. Не я забелязвах, когато бях малка. Сигурно защото бях свикнала с нея. Но разбирам защо може малко да те уплаши.

За разлика от нея, разбира се, Уайът не беше израснал в семейство на ловци и рибари. Допирът му с природата беше ограничен до светулките и жабите, които хващаше в задния им двор в покрайнините на Минеаполис.

С малко усилия Уайът вдигна глава и хвърли бърз поглед на еленовата глава, но пак затвори очи и зарови лице във врата на майка си.

Али опита друга тактика.

— Уайът, това е препарирано животно — обясни тя. — Само че по-голямо. Няма от какво да се страхуваш. Обещавам ти. Няма да те нарани.

Детето сви шепи около дясното ѝ ухо и прошепна:

— Но той ни гледа.

Али отново погледна еленовата глава. Може би беше ъгълът, под който я гледаше, или илюзия на светлината, но главата наистина сякаш ги гледаше. Тя въздъхна. Това беше трудност, която не бе очаквала.

Изпита леко раздразнение. Не към Уайът, а към човека, който беше препарирал еленовата глава. Трябваше ли да я направи да

изглежда толкова реална... и свирепа? Еленът изобщо не изглеждаше доволен, че е окачен там. Всъщност изглеждаше направо ядосан. Нямаше съмнение в това. Трябваше да го махне от стената.

— Уайът, утре ще го сваля от камината — решително обяви тя.
— Но дотогава не го гледай и толкова.

Детето отново вдигна глава и я погледна неуверено.

— Ще се опитам. Но, мамо, къде е останалата му част? — прошепна Уайът, поглеждайки крадешком еленовата глава. — Това е само главата.

Али изведнъж се почувства изтощена.

— Останалата част от тялото... не е тук — отвърна тя, решавайки да пропусне кървавите подробности. — И от утре и главата няма да бъде тук.

Уайът кимна, очевидно доволен. Поне засега. И отново се сгуши в обятията ѝ. Али почувства състрадание към сина си. Беше го отвела от всичко, което му беше познато — дома му, роднините и приятелите. И в замяна можеше да му предложи само тази скърцаща стара вила. Тя отново погледна еленовата глава и се опита да прогони от съзнанието си негативните мисли. Може би беше направила грешка, че дойдоха тук. Това обаче не променяше факта, че трябва да сложи Уайът да спи. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Огледа се, търсейки нещо, което би го окуражило. Нещо, което би му помогнало да разбере поне малко какво бе обичала в това място, когато беше малка.

Тя избра кожения диван в дневната. Беше стар и протрит от годините, но от опит Али знаеше, че е приятно мек на допир. Тя се приближи до дивана, сложи Уайът там и седна до него.

— Този диван беше любимото ми място за четене, когато бях малка — каза Али и погали ръката на сина си. — Особено в дъждовни дни.

Уайът се намръщи. Тънка бръчка проряза прелестното му челце.

— Аз не мога да чета — напомни ѝ той.

— Знам — отговори тя и разроши косата му. — Но ще се научиш. Наесен ще тръгнеш на детска градина.

Момчето поклати глава и тъжно каза:

— Тук няма детски градини.

— Разбира се, че има — усмихна се Али. — Навсякъде има детски градини.

Уайът я погледна състрадателно, сякаш мислеше, че майка му си е изгубила ума.

— Тук няма нищо друго освен дървета — рече той, изви телцето си и погледна през единия от многото прозорци на вилата.

Али устоя на подтика си да се усмихне.

— Вярно е. Тук има много дървета. И ти си прав, че няма детски градини в тези гори. — Тя го притегли в обятията си и целуна косата му. — Но в Бътърнът има детска градина. Вече ти разказах за Бътърнът. Това е градчето, на което е кръстено езерото. Намира се само на петнайсетина минути оттук с кола. Утре сутринта ще отидем там и ще те заведе в „Пърл“, малкото кафене. И ако все още работи, ще ти поръчам най-хубавите палачинки с боровинки на този бряг на Мисисипи. Какво ще кажеш?

Уайът не отговори. Само въздъхна уморено.

— Време е за лягане — весело каза Али. Вече се бореше с познатото чувство на вина. Чувството, че е изменила на Уайът и че не е майката, от която той се нуждае. Но стореното — сторено, напомни си тя. Сега бяха тук и трябваше да направи всичко възможно да се чувстват добре.

Помогна на Уайът да облече пижамата си и го гледа, докато той миеше зъбите си. Отново преживя миг на напрежение, когато завъртя кранчето в банята. Разнесе се обезпокоително клопочене и после потече мръсна кафява вода. След няколко секунди обаче водата се избистри. И за щастие Уайът беше твърде уморен, за да забележи, че нещо не е наред.

Разбира се, Али се стараяше всячески да го разсее. Говореше му за всички неща, които ще правят през лятото — ще ловят риба на кея, ще плуват в езерото и ще гребат с лодка. Когато го заведе в стаята му, той изглеждаше относително доволен. Стаята беше на Али през летата в детството ѝ край езерото. Тя се зарадва, като видя, че и тя като останалата част от вътрешността на вилата е забележително добре запазена. Помещението беше мъничко, със стръмно скосен таван и грубовати чамови мебели. Подът беше застлан с пъстра плетена черга. Имаше хубави завивки на червени и бели карета, завеси на прозорците в същия десен и лампа с мушамен абажур, която хвърляше мека светлина върху всичко наоколо.

Али изпита тъга по миналото, докато отново беше в стаята си. Обстановката обаче не означава нищо за Уайът, напомни си тя. За него беше все едно да спи в мотелска стая. Той я наблюдаваше мрачно и безпристрастно как отваря прозорците, сменя чаршафите на леглото му и запалва нощната лампа, която се беше сетила да сложи в брезентовата торба.

Али го зави и се опита да го окуражи, да го накара да почувства по-близко това непознато за него място.

— Уайът, знаеш ли, че аз спях в тази стая, когато бях малка? — попита тя и седна на ръба на леглото.

Детето поклати глава.

— Да. И знаеш ли кое е най-хубавото на тази стая?

Момченцето отново поклати глава.

— Ще ти кажа. Когато се събудиш сутрин, виждаш езерото от прозореца. Сега не можеш да го видиш, защото тази вечер няма лунна светлина. Но утре, когато погледнеш през прозореца, ще имаш чувството, че езерото е толкова близо, че можеш да го докоснеш. И ако денят е хубав, водата ще бъде в най-красивото синьо, което си виждал.

Уайът недоверчиво се втренчи в тъмния правоъгълник на прозореца над леглото.

— Езерото е там — увери го Али. — И много ще ти хареса.

Тя протегна ръка и се опита да приглади безнадеждно заплетените му кестеняви къдрици, но скоро се отказа. Беше невъзможно. Жестът обаче, изглежда, го успокои. Детето въздъхна. Клепачите му примигнаха и се затвориха. Али изчака, докато синът ѝ се унесе в дрямка.

Минута по-късно Уайът пак отвори очи. Изглеждаше напълно буден.

— Мамо? — попита той с разтревожено изражение на лицето.

— Да — отвърна Али и отново протегна ръка да погали косата му.

— Ами ако татко не може да ме види тук? — попита Уайът толкова тихо, че Али се наведе по-близо до него, за да го чуе. При думата „татко“ тя почувства познато стягане в гърдите, но положи усилия да погледне в очите сина си.

— Как така да те види тук?

Уайът се размърда под завивките.

— Ти каза, че той винаги ще ме гледа. Само че сега вече не сме у дома, а тук. Как ще знае къде да ме търси?

Али усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи, и примигна, за да ги прогони. Беше твърдо решила да не плаче. Не и пред Уайът. По-късно, когато той заспи, щеше да има много време за това.

— Уайът, той винаги знае къде си, където и да отидеш — обясни тя. — Не се тревожи за това.

— И винаги ли ще ме гледа?

— Винаги — усмихна се Али.

Детето отново се размърда неспокойно и попита:

— Дори ако имам неприятности?

Сега беше ред на Али да се намръщи.

— Как така ако имаш неприятности?

— Ами спомняш ли си, когато дойде Теди и хванахме онази жаба? — изведнъж се оживи Уайът. — И я пуснахме в умивалника в пералното помещение? Да живее там. Само че не ти казах. Защото мислех, че няма да ми позволиш да държа жабата там. Но после ти я намери. И много се ядоса. Гледаше ли ме тогава татко? Защото, ако ме е гледал, и той сигурно се е ядосал. — Уайът отпусна глава на възглавницата, останал без дъх.

Али категорично поклати глава, все още мъчейки се да преглътне сълзите.

— Не, Уайът. Татко не ти е бил ядосан. Съвсем не. Нито пък аз. Не беше сериозно. Аз само... малко се изненадах, когато видях жабата, това е всичко. — Тя се усмихна, когато си спомни нещо. — Знаеш ли, Уайът, татко ти е правил много повече пакости, когато е бил малък. Някой път ще ти разкажа.

Синът ѝ кимна, видимо успокоен.

— И Уайът? От сега нататък нека да казваме, че татко те гледа от небето само когато ти се нуждаеш от него. Искам да кажа, че той винаги ще бди над теб. Но не е необходимо да те наблюдава непрекъснато. Той знае, че ти вече си голямо момче и че през повечето време можеш да се грижиш за себе си.

Уайът отново кимна, този път сънено. Али се постара да запомни, че за в бъдеще трябва да внимава повече как се изразява — синът ѝ все още възприемаше нещата буквално.

Той се сгуши по-навътре в завивките и тя погледна през прозореца. Съзря пролуката между дърветата, където беше езерото. Беше твърде тъмно, за да види водата, но очите ѝ проследиха очертанията на брега. На около осемстотин метра, на другата страна на залива, забеляза осветен пристан и се намръщи. Пристанът означаваше къща, а къщата означаваше съсед. Нямаше съседи последния път, когато беше идвала тук. Целият залив беше на разположение на вилата на семейството ѝ.

Тя въздъхна. Трябваше да се досети, че и тук има промени. Дори в Бътърнът, Минесота, времето не стои на едно място. Но съсед? Това не влизаше в плана ѝ, който беше да отиде на място, където няма съседи. Поне не толкова наблизко.

Али се замисли за съседите им в Идън Преъри. Те се опитваха да помагат. Носеха ѝ храна, събираха листата в двора, ринеха снега от алеята за коли и косяха тревата, без да ги моли.

Тя знаеше, че трябва да им бъде благодарна. И беше донякъде, но постоянно се питаше дали няма да е по-лесно да скърби в уединение, без да има чувството, че се е превърнала в куриоз, предизвикващ любопитство, човек, когото поглеждат крадешком в бакалията или с когото разговарят малко смутено на детската площадка.

Разбира се, новината за овдовяването ѝ постепенно отшумя, но онова, което я замени, беше по-лошо. След това дойдоха съветите, понякога от роднини и приятели, друг път от случайни познати, че може би е време да продължи по-нататък и да възобнови живота си. Те подчертаваха, че тя все още е млада и няма причина един ден да не се омъжи повторно и дори да роди още деца.

В края на краищата, не изпълнените със съжаление погледи, а тези разговори се оказаха точката на пречупване за Али. Когато те започнаха, тя разбра, че е време да замине.

И сега, докато седеше на ръба на леглото на Уайът, леко потрепери, опитвайки се да прогони част от умората, която я беше обзела. Заслуша се в дишането на Уайът, което беше спокойно и следваше равномерния ритъм на съня. Момчето спеше дълбоко и рядко се будеше, след като заспи нощем. Али угаси лампите и излезе от стаята, като остави вратата отворена. Така щеше да го чуе от спалнята си от другата страна на коридора, ако той се нуждае от нея по някаква причина.

Оправи леглото в стаята си, облече потник и долнище на пижама и изми зъбите си. Едва когато си легна и угаси лампата на нощното шкафче, си позволи да се замисли за сериозността на онова, което беше направила. Беше продала къщата им, единствения дом, който познаваше Уайът. Беше оставила на склад по-голямата част от имуществото им. И бе изкупила дела на брат си за вилата край езерото, оставена им от родителите им, които сега живееха в дом за пенсионери в Южна Флорида.

И сега се беше върнала на място, където не бе ходила от години. Място, където не беше прекарвала цяло лято, откакто беше дете. Тя нямаше роднини тук, нито приятели, доколкото си спомняше. Малцината приятели, които някога имаше тук, вероятно отдавна се бяха преместили другаде. Али знаеше, че сега тук за нея няма нищо. Нито пък за Уайът. И това повдигаше въпроса защо беше решила да дойде в Бътърнът.

Чу далечен звук — натрапчив, но познат. Отдавна не го беше чувала, но дори да го чуеш само веднъж, няма да го забравиш. Вой на койоти. Обичаен звук в горите на Северна Минесота, но не особено успокояващ. Али потрепери от страх. Воят беше изнервящ, макар тя да знаеше, че е в безопасност във вилата. Умората бързо я завладя, въпреки че не прогони напълно безпокойството й. „Сигурно съм полудяла — помисли си Али, докато се унасяше в неспокоен сън. — Защо иначе бих решила, че да се преместим тук, е добра идея?“

2.

Към единайсет вечерта, когато мобилният му телефон извъня, настроението на Уокър беше станало от лошо по-лошо. Той погледна екранчето. Обаждаше се брат му Рийд, който беше последният човек, с когото искаше да говори в момента. Но освен брат Рийд му беше и делови партньор, при това взискателен. Когато решише, Уокър не отговаряше на телефонните му обаждания.

Той взе телефона и натисна бутона за приемане на обаждането.

— Какво има? — изръмжа вместо поздрав.

— Господи, Уок, така ли отговаряш вече по телефона? — кротко попита Рийд.

— Единайсет часът през нощта е — подчерта Уокър, облягайки се назад на кожения стол зад бюрото си. — Говорили сме за това — добави той, масажирайки слепоочията си, защото чувстваше, че го заболява главата. — Спомняш ли си? Ти може и да работиш денонощно, но аз съм привърженик на работния ден от осем до осем.

— Е, може и да е така — малко неодобрително отвърна Рийд и въпреки лошото си настроение Уокър усети, че едното ъгълче на устните му се повдигна в лека усмивка. Само работохолик като Рийд би открил доказателство за мързел в дванайсетчасов работен ден. — Но да оставим настрана недостатъците на характера ти — продължи Рийд.

— Тази вечер приключих с финансовия отчет за „Пристан за лодки Бътърнът“. — Той млъкна за ефект.

— И? — попита Уокър. Искаше брат му да побърза. И момента не беше в настроение да говори за бизнес.

— И ти успя — отвърна Рийд. — Каза, че ти трябва пет години да изправиш на крака дока за лодки, а го направи за три. Поздравления.

Последва дълго мълчание, докато Рийд чакаше Уокър да отговори, но брат му не каза нищо.

— Хей, Уок, реших, че новината е добра.

— Така е — най-последно рече Уокър. — Разбира се, че е добра. Просто съм в скапано настроение.

— И аз така си помислих. И знаеш ли какво? Не те обвинявам. Ако живееш в Бътърнът, Минесота, с население хиляда и двеста души, и аз щях да съм в лошо настроение. Сериозно, Уок, какво правиш там през свободното си време?

— Какво свободно време? — полу на шега попита Уокър.

— Уок, дори аз имам малко свободно време — наблегна Рийд. „И двамата знаем как го прекарваш — помисли си Уокър. — Тичаш подир жени. И повечето пъти ги хващаш“.

— Ако искаш да знаеш, ловя риба — отговори Уокър. — Действа терапевтично. Трябва да опиташ някои път. Малко терапия може да ти е от полза.

Рийд предпочете да подмине с мълчание забележката.

— Слушай, Уок, обаждам се не само за да те поздравя за преуспяването на дока за лодки. Искам да обсъдя с теб и нещо друго.

Уокър се вцепени от напрежение. И двамата знаеха какво е това „нещо друго“.

— Мисля, че трябва да се преместиш в Минесота — продължи Рийд, без да чака брат му да каже нещо. — Трябваш ми тук в централния офис. Споразумяхме се да живееш в Бътърнът, докато възродиш дока за лодки. Е, ти го направи. Това и много повече. Превърна го от бездънна яма за източване на пари в един от най-доходните, които имаме. Сега искам да направиш същото и с друг док. И с още един. Защото няма по-добър от теб в ежедневните операции, Уок. Дори аз не съм толкова добър.

Това наистина беше висока оценка. И двамата го знаеха. Уокър обаче не отговори.

Рийд опита друга тактика.

— Сериозно, Уок, не знам как живееш там през цялата година. Вярно, красиво е, признавам. И имаш право да се гордееш с вилата, която си построил. Но ти не си женен. В разцвета на живота си, а си избрал да живееш на място, където най-интересната игра в града е бингото в „Американския легион“ в петък вечер. Освен това ти самият ми каза, че главният ти управител е много компетентен. Възложи му ръководството и се върни в Минеаполис. Пак ще можеш да ходиш в

Бътърнът през уикендите. И да ловиш риба до насита. Може би дори да играеш бинго.

Уокър въздъхна. Загатването за главоболие се материализира и запулсира равномерно в слепоочията му.

— Рийд, може ли да говорим за това друг път?

— Не. Не можем, защото отдавна искам да повдигна този въпрос. Опитвах се да те подкрепям, Уок, дори по време на... малкия ти семеен експеримент...

— Така ли ще наричаме брака ми? — прекъсна го Уокър. — Семеен експеримент?

— Наричай го както искаш, но нищо не излезе. И това всъщност не е изненадващо, когато се замислиш, че първото ни преживяване в тази област беше бракът на родителите ни.

Уокър трепна. Това беше вярно. Бракът на родителите им беше катастрофа и преживяването беше повече от достатъчно, за да внуши на двамата братя доживотен страх от брачната институция. Те знаеха, че това е нещо, което трябва да избягват на всяка цена. Краткият и неуспешен опит на Уокър не успя да ги убеди в обратното.

— Виж, Рийд, ще ти се обадя утре сутринта — рече Уокър.

— Уок, искам отговор от теб.

— После.

— Сега — настоя Рийд.

— Мисля, че връзката се разпада — излъга Уокър. — Задава се буря.

— Не се разпада... — възрази Рийд, но вече беше късно.

Уокър прекъсна разговора, затвори мобилния си телефон и го пусна на бюрото.

Рийд щеше да се ядоса, но щеше да му мине. Уокър не му затваряше за пръв път. И по всяка вероятност нямаше да е последен.

Уокър излезе от кабинета си, отиде в кухнята и извади студена бира от хладилника. След това прекоси дневната и отвори плъзгащата се врата, водеща към терасата. Навън беше тъмно като в рог. Той погледна към небето. Мъглив пласт облаци беше закрил луната. Уокър протегна ръка към стената и запали външните лампи. После се приближи до края на терасата, погледна тъмните води на езерото долу и отвъртя капачката на бирата. Седна на сгъваем дървен стол, бавно изпи бирата и остави празната бутилка на дъските. Помисли си да

вземе още една, но се отказа. Нямаше смисъл да дави лошото си настроение в бира. Особено когато не го беше ядосал Рийд. Всъщност Уокър се почувства малко виновен, че му затвори.

Не, той беше кисел още преди обаждането на Рийд. И всичко това заради безобидно парче плат, което беше намерил днес следобед.

Уокър сваляше кутия с риболовни принадлежности от най-горната лавица на килера в коридора, когато усети, че там горе има още нещо — копринено и невероятно меко. Той видя какво е едва когато го измъкна, но вече беше късно. Втренчи се в предмета в ръцете си, заинтригуван и същевременно раздразнен. Беше дантелена нощница. По-точно късата дантелена нощничка на бившата му съпруга Кейтлин.

Щом разбра какво е, той се опита да я хване само с връхчетата на пръстите си, сякаш щеше да се опари, ако докосне от плата повече, отколкото е абсолютно необходимо. Знаеше, че е смешно. Това беше парче плат, а не талисман със свръхестествени сили. И все пак Уокър положи усилия да я вдигне предпазливо и да я огледа.

Не си спомняше тази нощница, но от друга страна, Кейтлин имаше безброй такива. Нямаше значение колко непрактично е да ги носи по време на дългите зими в Северна Минесота. По-добре беше да вложи парите си в памучна нощница с висока яка и дълги ръкави. Но не. Практичността не беше силната ѝ страна. Уокър нямаше представа как е забравила тази къса бяла нощница с дантела на деколтето и по края.

За секунда му хрумна, че я е оставила нарочно на място, където той не би очаквал да я намери. Обаче реши, че случаят не е такъв. Кейтлин имаше много недостатъци, но не беше непочтена или злобна. Освен това, когато си тръгна, тя беше толкова вбесена, че последното, което би искала да направи, беше да остави нещо.

Не. Маги, жената, която идваше от града да чисти веднъж седмично, вероятно я беше намерила, след като Кейтлин бе заминала, и тактична както винаги, беше забутала нощницата там, където мислеше, че Уокър няма да я намери. Поне не веднага.

Сега обаче, след като беше открил нощницата, той не знаеше какво да направи с нея. Помисли си да я изхвърли, но това му се стори непочтително към Кейтлин. Въпреки че нещата между тях завършиха зле, не изпитваше лоши чувства към нея. Хрумна му да ѝ я изпрати, но

бързо отхвърли и тази идея. Не знаеше адреса ѝ. И дори да го знаеше, как по-точно някой може да изпрати по пощата нощницата на бившата си съпруга? В плик без нищо друго и без обратен адрес? Или увита в мека хартия с приятелска бележка? Нещо като: „Предполагам, че си забравила да я вземеш, когато ми крещеше истерично и хвърляше дрехите си в куфари посред нощ“.

Накрая Уокър остави нощницата там, където я беше намерил, на най-горната лавица в килера в коридора. Реши, че когато събере достатъчно дрехи, които да даде на местна благотворителна организация, ще добави и нощницата. Засега нямаше какво друго да направи. Нямаше да вижда нощницата, но сигурно щеше да мисли за нея.

От езерото появя ветрец, който разлюля клоните на големите северни борове, извисяващи се над терасата, и Уокър бавно въздъхна. Почувства, че главоболието му отслабва. Знаеше, че Рийд няма да разбере защо му харесва да живее тук. Не и за постоянно. И Рийд беше прав. Не беше необходимо да разбира. Уокър лесно можеше да разпредели времето си между Бътърнът и Минеаполис. Освен това не беше нужно да строи вила тук. Можеше да живее в апартамента над офиса на дока за лодки. Щеше да му бъде удобно, дори по-удобно от всички места, където беше живял през последните няколко години.

Рийд не разбираше, че докато той намира бягство и спасение в случайни безразборни срещи за по една нощ, Уокър намира бягство и спасение тук. В това градче, край това езеро и в тази вила.

Вярно, градчето беше клюкарско. Повечето малки градове са такива. Дори без да се опитва, Уокър вече знаеше за местните жители повече, отколкото искаше да знае. След като съпругата му го напусна, той внимаваше да не се сближава с никого от тях.

И когато не работеше в дока за лодки, си стоеше на вилата, която бе проектирал и построил край едно от най-чистите езера в Минесота. Живеейки там, той бе успял да избегне други усложнения в живота си. Защото това беше необятна природа, с изобилие от диви растения и животни. Около езерото имаше километри пътеки, по които да се разхожда, а в самото езеро, което беше дълго двайсетина километра и дълбоко трийсет и седем метра, имаше десетки увенчани с борове острови, които да изследва. В цялата тази природна красота нямаше

сложни връзки, безсмислени недоразумения и разгорещени кавги. Накратко, нямаше взаимоотношения, и това го устройваше чудесно.

Не че Уокър беше монах. Не беше. Той държеше апартамент в Минеаполис и когато отидеше там по работа, се срещаше с една жена, която познаваше от колежа. Като него, и тя поставяше работата на първо място. И също като него не се интересувахе от дълготрайна връзка. Времето, което прекарваха заедно, беше кратко, забавно и необвързващо. С две думи, беше почти идеално.

Докато Уокър се навеждаше да вземе празната бутилка, очите му огледаха отсрещния бряг на езерото и се спряха на непозната светлина, слаба, но все пак видима между дърветата. Той се опита да си спомни какво има там. Познаваше залива като дланта на ръката си.

Там всъщност нямаше нищо освен една порутена стара вила, която смяташе за изоставена. Не беше виждал някой да отсяда там. Не и откакто си беше построил собствена вила. Уокър си помисли, че може би мястото е открито от местни тийнейджъри, които търсят къде да пият бира и да се натискат далеч от погледите на бдителните си родители, и се прибра вътре. Никой не беше достатъчно луд или смел, за да живее в онази вила.

3.

— Уайът, виж, още е там — развълнувано възкликна Али и задърпа ръката на сина си, докато сутринта пресичаха главната улица на Бътърнът. За пръв път, откакто бяха дошли във вилата, тя почувства лек прилив на оптимизъм и реши, че това е добър знак. „Пърл“ все още беше там и работеше. И доколкото Али виждаше, кафенето беше същото, каквото го помнеше от детството си. Същият сенник на червени и бели райета, със задоволство забеляза тя, и същата написана на ръка табела, която рекламираше НАЙ-ХУБАВИЯ ПАЙ В ГРАДА. И през прозорците видя същия пластмасов барплот и оранжеви въртящи се столове. Уайът се поколеба, преди да стигнат до тротоара пред „Пърл“. Али насърчително стисна ръката му.

— Гладен ли си? — усмихна му се тя и детето кимна. — Добре. Защото аз умирам от глад. И ще ядем или в „Пърл“, или онази консерва боб, която намерих в бюфета в нашата кухня тази сутрин. — Зачака отговор. Уайът погледна неспокойно през остъклената врата. Това е нещо ново, осъзна Али и изпита леко безпокойство. Нежеланието да ходи на непознати места. — Е, какво да бъде? — подкани го тя и пусна ръката му, за да разроши косата му.

— Тук — примирено отговори Уайът. Твърде примирено за едно петгодишно дете, помисли си Али, бутна люлеещата се остъклена врата и леко дръпна Уайът след себе си.

Щом влезе вътре, тя неочаквано също изпита стеснителност. Кимна учтиво на клиентите, които вдигнаха глави от разговорите или от вестниците си, но лицето ѝ пламна. Отдавна не се беше чувствала чужденка някъде.

Заведе Уайът до барплота и го сложи да седне на едно от свободните високи столчета. Зад тезгяха хубава синеока жена на около четиридесет години с ягодоворуса коса сипваше кафе на зърна в голяма кафе машина.

— Ей сега ще ви обслужа — усмихна се тя.

— Не бързае за никъде — отвърна Али и взе менюто. Предложи да го прочете на Уайът, но той беше открил, че столът му се върти на триста и шейсет градуса, и с блеснали от вълнение очи използваше двете си ръце, за да се отблъсква от плота и да се върти.

Али се усмихна нервно на жената зад тезгяха и обясни:

— Той беше затворен в кола през по-голямата част от деня вчера. Жената погледна момчето и се усмихна.

— На тези столове са се въртели три поколения деца — отбелязатя и натисна копчето на кафе машината. — И с малко късмет, ще се въртят още три поколения.

Али отвори уста да каже нещо и после спря. Жената се намръщи съсредоточено, докато я гледаше.

— Не ми казвай — измънка тя. — На върха на езика ми е... Али Купър — победоносно обяви жената. — Семейството ти има вила край езерото Бътърнът.

— Точно така — потвърди Али и се изчерви от изненада. — Откъде знаеш?

— Никога не забравям физиономии — отговори жената и извади молив и тефтерче. — Макар че, откровено казано, понякога ми се иска да можех. Например бившият ми съпруг. Струва си да забравя лицето му. — Гласът ѝ не прозвуча огорчено, а безпристрастно, сякаш отбелязваше факт.

— Аз пък забравям лица — призна Али. — И имена също.

— Е, не очаквам да ме помниш. — Жената повдигна рамене. — Ти беше малко момиченце, когато баща ти те водеше тук да закусваш. Аз бях тийнейджърка. И тук беше последното място, където исках да бъда в летен ден. Да обслужвам маси, когато всичките ми приятели бяха на езерото.

Разбира се, помисли си Али и въздъхна облекчено. Помнеше я. Жената се казваше Карълайн. Баба ѝ Пърл работеше на касата. Майка ѝ Алис взимаше поръчките, а баща ѝ Ралф работеше на грила. Трябваше да извади годините от лицето ѝ и да замени топлотата на средната ѝ възраст с пубертетска намръщеност, но успя да си я представи такава, каквато изглеждаше навремето — обслужваща маси с отегчено, леко раздражено изражение на лицето.

— Ти си Карълайн. Карълайн Бел — заяви Али.

— Бях. Сега съм Карълайн Кийгън. Не успях да задържа съпруга си — усмихна се тя, — но запазих фамилното му име.

— Е, и аз вече не съм Купър. Сега фамилното ми име е Бекет. А това е Уайът — добави Али и посочи сина си, който продължаваше бързо да се върти със стола.

— Да, чух, че си се омъжила. Брат ти идва тук да лови риба с приятели преди няколко години и ми разказа за всички ви.

— Омъжих се — бързо каза Али и погледна да види дали Уайът още е погълнат във въртенето със стола, — но... — Тя млъкна. Това беше най-трудното — да каже на хората, които още не знаеха. О, кого заблуждаваше? Всичко на тази тема беше трудно. — Но съпругът ми работеше в Националната гвардия на Минесота. Изпратиха го в Афганистан преди две години и... — Али отново млъкна. Не беше в състояние да продължи.

— И не се е върнал — с тих глас довърши изречението й Карълайн. — Много съжалявам, мила.

Али поклати глава и се помъчи да преглътне сълзите.

Карълайн мълчаливо взе празната чаша на плота пред Али и я напълни с вдигащо пара кафе, а сетне я бутна към нея заедно със сметана и захар.

— Сега ще взема поръчката ви — дружески каза Карълайн, — но не мога да я изпълня веднага. Грилът временно не работи, докато Франки, готвачът ми, поправя климатика. Нещо се повреди. И моментът е изключително неподходящ, защото в прогнозата за времето съобщиха, че се задава топла вълна.

Али кимна и отпи от кафето си. Беше благодарни, че Карълайн смени темата. Това беше форма на изкуство, която малцина владееха.

— А, ето го Франки — каза Карълайн.

Едър мъж си проправи път зад барплота. Уайът го видя и рязко спря да се върти със стола, а после се втренчи в него с широко отворени очи, докато Франки изми ръцете си в дълбокия умивалник, избърса ги, взе огромна престилка от кукичка на стената и я завърза около грамадния си кръст.

— Франки, тиганичките са за трета маса, а на седма искат специална закуска, препечена — весело каза Карълайн.

Франки кимна и се обърна с лице към грила, но Уайът продължи да гледа гърба му. Карълайн забеляза това и се усмихна. Наведе се над

тезгяха и тихо каза на Али и Уайът:

— Франки е висок метър деветдесет и пет и има сто и шейсет килограма мускули, но е най-добрият и любезен човек, когото познавам. Никога не съм го виждала да се ядосва. И не е необходимо. Само като го погледнат, нежеланите клиенти веднага се омитат оттук.

„Обзалагам се, че е така — помисли си Али. — Да се изправят срещу него, е все едно да се сблъскат със скала.“

— А сега поръчката — рече Карълайн.

— Уайът и аз искаме палачинки с боровинки — отвърна Али.

— И аз ще пия шоколадов млечен шейк — обади се Уайът.

— Не и на закуска — поправи го Али.

— Но вчера ти каза, че може да пия шейк — упорито настоя момчето.

— Така ли?

Той кимна.

— Когато пътувахме с колата вчера, ти ми разказа за „Пърл“ и аз те попитах: „Там има ли шоколадов млечен шейк?“. И ти отговори: „Да, има“. След това те попитах: „Може ли да изпия един, когато отидем там?“. И ти каза: „Да“.

— О! — Али не знаеше какво да отговори.

— Виж какво ще предложи — намеси се Карълайн. — Искаш ли да ти донеса малък млечен шейк? В края на краищата, време е за закуска. И едно подрастващо момче като теб се нуждае от храна, която да полепне за ребрата му.

Уайът се замисли.

— Добре — съгласи се накрая той. — Но да не е много малък.

Карълайн намигна на Али, записа поръчката им, откъсна листа от тефтерчето и го закачи на щипка над грила, на нивото на очите на Франки. До барплота се приближи клиент, за да плати, и тя тръгна към касата.

— Вилата ти е на Залива на видрите, нали? — подвикна тя на Али.

Али кимна изненадано. Доколкото знаеше, Карълайн не беше идвала във вилата на семейството ѝ. Обаче забравяше колко много знаеха за живота на другите хората от малкия град. Дори къде се намира една отдалечена малка вила.

— Имаш нов съсед — добави Карълайн и върна рестото на клиента.

— Знам — намръщи се Али.

Тя беше завела Уайът на пристана сутринта и бяха видели къщата на отсрещната страна на залива. Беше построена върху скала над езерото и бе проектирана така, че да изглежда сякаш е кацнала там, над водата. Елегантна и модерна постройка с изчистени линии, от светло дърво и стъкло.

Под къщата, на брега на езерото, имаше огромен док за лодки, с най-малко дузина котвени места и на вид безкраен кей, простиращ се навътре в езерото.

Порутеният навес за лодки и пристанът на Али представляваха комичен контраст на отсрещната страна на залива. Покривът на навеса за лодки беше рухнал на места и на оголените греди бяха свили гнезда толкова много птици, че приличаше на птича колония. За жалост и пристанът не беше в по-добро състояние. Беше на път да се сгромоляса в езерото и само част от него се виждаше над водата.

— Съседът ти се казва Уокър Форд — продължи Карълайн и застана зад барплота срещу Али и Уайът. — Той купи местния док за лодки преди няколко години.

— Така ли? — попита Али по-скоро от учтивост, отколкото въодушевено. Не се вълнуваше, че има съсед, особено такъв самоизтъкващ се фукльо, какъвто, изглежда, беше този човек. Той беше собственик на дока и това обясняваше защо има толкова много лодки.

Карълайн сложи пред тях подложки, кутийки с масло и канички със сироп.

— Ще бъде хубаво да имаш съсед там, на онова отдалечено място — добави тя. — И мисля, че имаш поне една стара приятелка, която все още е в града.

— Така ли? — озадачено повтори Али.

— Да. Помниш Джакс Линдзи, нали? Двете бяхте неразделни.

Разбира се, че Али помнеше Джакс. Бяха се запознали през лятото, когато бяха шестнайсетгодишни. Сприятелиха се, докато работеха в местната дрогерия. Не предполагаше, че Джакс все още живее тук. Животът в семейството ѝ беше труден, меко казано, и Али винаги бе мислила, че когато напусне дома си, Джакс ще постави

колкото е възможно по-голямо разстояние между себе си и родителите си.

— Не мога да повярвам, че тя все още е тук — смотолеви Али.

— Тук е — отвърна Карълайн. — Джакс остана в Бътърнът. И честно казано, ако не беше срещнала едно добро местно момче, Джеръми Джонсън, можеше и да се премести. Но те се ожениха. Джеръми наследи местния железарски магазин от родителите си. Имат три дъщери и чакат четвърта.

— Четири деца? — възкликни Али. Често имаше чувството, че едва издържа с едно.

— Да. И при Джакс тези неща изглеждат лесни. — Карълайн въздъхна и поклати глава. — Аз имам една дъщеря. Дейзи. Но четири? Направо се възхищавам на Джакс.

— На колко години е Дейзи?

— На осемнайсет. През септември ще започне да учи в колеж. Спечели пълна стипендия за Университета на Минесота, но отиде в Минеаполис, след като училището свърши преди няколко седмици. Иска да работи и да спести пари преди началото на учебната година.

— Добра идея — отбеляза Али.

— Така е — съгласи се Карълайн, — но това не означава, че Дейзи не ми липсва — малко тъжно добави тя, протегна ръце към плота до грила и плъзна две чинии с палачинки с боровинки към Али и Уайът, а след това даде на детето шоколадовия млечен шейк, който беше в малка чаша за сок, но имаше обилно количество бита сметана отгоре и шоколадов сироп. Уайът не се оплака. Веднага взе шейка и го изпи на няколко големи глътки. Когато остави празната чаша, на носа му имаше малка капка сметана. Али се засмя и я избърса със салфетка.

— Не е лош, нали? — усмихна се Карълайн. — Трябва да взема няколко поръчки — каза тя и излезе иззад барплота. — Да ви е сладко.

— Благодаря — отговори Али, придърпа към себе си чинията с палачинките на Уайът и започна да ги реже на малки парчета. Опасяваше се, че синът ѝ ще ги изгълта целите. И нейният стомах къркореше от глад. През последните две години тя често се насилваше да хапне нещо. Тази сутрин обаче не ѝ се наложи да го прави. Идеалните палачинки с боровинки нямаше да решат световните проблеми, нито нейните, но в момента изглеждаше почти възможно да го сторят.

4.

Уокър все още беше в лошо настроение сутринта, когато се намести на високо столче в „Пърл“ и направи знак на Карълайн да му донесе чаша кафе. Тя взимаше поръчката на една от масите, но го видя и кимна. Уокър закъсняваше за среща с един от най-големите доставчици на дока за лодки и въпреки аспирината, който изпи, преди да излезе от вилата си, главоболието от снощи продължаваше да пулсира глухо в слепоочията му. Поне беше успял да стигне до барплота, без някой от редовните клиенти да го заговори. Тази сутрин нямаше нито енергията, нито търпението да общува с жителите на Бътърнът. Докато чакаше кафето, той се загледа във Франки, грамадния готвач, който в бърза последователност счупи няколко яйца върху нагорещената плоча на грила. Уокър винаги се чудеше как такъв огромен мъж успява да маневрира толкова грациозно в такова тясно пространство. Не го беше виждал да направи нито едно погрешно движение. В градчето се носеха слухове, че Франки е бил в затвора.

Това може би обясняваше защо се оправя толкова добре в тесни пространства.

Но колкото и да му беше интересно да наблюдава Франки, нещо друго вдясно от него привлече погледа му. Три столчета по-нататък седеше жена с малко момченце. Очевидно бяха майка и син. Уокър веднага разбра, че не са от Бътърнът. Щеше да ги познава, ако бяха местни. Той въздъхна. Възможно ли беше да познава, поне по физиономия, всеки един от хиляда и двестата жители на Бътърнът? Може би Рийд беше прав и му беше време да се премести.

Той се опита от учтивост да откъсне поглед от майката с детето, но не можа. Вероятно защото видя колко хубава е жената, макар и в профил. Тя сигурно усети погледа му, защото се обърна и го погледна в очите.

Уокър видя, че не е сбъркал. Жената наистина беше хубава. Изключително хубава. Но очевидно изобщо не го съзнаваше, сякаш не знаеше, че е хубава, или не я интересуваше. Въпреки че едва ли беше

така. От опит Уокър знаеше, че жените съзнават и се интересуват дали са привлекателни.

Тя имаше права дълга коса с цвят на пчелен мед, която падаше на раменете ѝ, и зелено-кафяви очи, контрастиращи поразително на златистата ѝ кожа. Усмихна му се — учтиво, но незаинтересувано. Уокър познаваше тази усмивка. Така се усмихваше и той, когато не искаше да изглежда недружелюбен, но и не желаше да бъде въвлечен в разговор. Жената се обърна и продължи да реже палачинките на сина си.

Уокър малко се изненада. Това беше необичайно. Не че майките на малки деца имаха навика да се хвърлят в обятията му. Не. Обикновено не беше така. Но и не бяха напълно безразлични към него. Погледът му неволно се плъзна към безимения ѝ пръст, където имаше тънък златен пръстен. Виж, това не беше изненадващо. Толкова далеч на север рядко се срещаха млади неомъжени жени. Тук нямаше нищо вълнуващо. Освен ако, разбира се, не си страстен рибар.

Уокър наблюдаваше колкото е възможно по-дискретно. Жената нарязва палачинките на сина си и бутна чинията пред него. Момченцето беше симпатично. Уокър не умееше да преценява добре възрастта, но реши, че хлапето е някъде между четири и шестгодишно. Имаше гъста къдрава кестенява коса и миловидно, но сериозно изражение на лицето.

То лакомо изгълта палачинките, без да обръща внимание на леките възражения на майка си. Уокър потисна усмивката си. Не можеше да обвини детето. Той беше ял от тези палачинки с боровинки. Бяха превъзходни.

— Имаш такъв вид, сякаш се нуждаеш от чаша свръхсилно кафе — каза Карълайн, която се появи пред него с кана кафе.

— Звучи добре — отвърна Уокър, най-после откъсвайки очи от жената и сина ѝ.

— За тук или за из път?

— За из път — отговори Уокър и отново погледна часовника си.

— Няма ли да закусиш? — попита Карълайн, извади картонена чаша от купчината зад тезгяха, напълни я догоре и завъртя капаче.

— Не.

Карълайн се намръщи неодобрително, но не каза нищо. Уокър си помисли, че тя се държи майчински с клиентите като жената със сина

си. На Карълайн не ѝ харесваше някой от редовните ѝ клиенти да си тръгне без обилна закуска. Но след близо три години тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че той не може да бъде убеден да си поръча храна, когато не е в настроение да яде.

Уокър остави банкнота от пет долара на тезгяха и стана.

— Не бързай толкова — рече Карълайн и плъзна към него картонената чаша. — Искам да се запознаеш с новите си съседи. И те са тук тази сутрин.

— Новите ми съседи? — учудено повтори Уокър. — Аз нямам съседи.

— Сега вече имаш. — Карълайн посочи майката и сина, които седяха няколко столчета по-нататък. — Али, Уайът — провикна се тя, за да привлече вниманието им. — Това е Уокър Форд, съседът най-близо до вас. Освен ако, разбира се, не броите черните мечки. Аз не ги броя — добави и намигна на Уайът.

Жената отново се обърна и погледна Уокър. Не изглеждаше доволна. Всъщност определено изглеждаше недоволна. Това беше странно. Уокър все още не ѝ беше дал причина да не го харесва. Той се намръщи. Не беше свикнал хората, особено жените, да го намират за безинтересен или несимпатичен.

Добрите ѝ обноси обаче очевидно надделяха. Тя стана от високото столче и леко дърпайки сина си след себе си, се приближи да се ръкува с Уокър. Ръката ѝ беше мека и гладка в задебелялата му от работа длан и за миг Уокър не знаеше какво да каже. Не му помогна и фактът, че тя стои толкова близо до него, въпреки че не беше по-близо, отколкото бе абсолютно необходимо, за да стисне ръката му. Тя накара и сина си да се ръкува с Уокър.

— Аз съм Али Бекет — каза жената отново с онази безучастна усмивка. — А това е Уайът. Дойдохме снощи.

— Видях, че вилата ви свети — отвърна Уокър, заплепен от очите ѝ. Отблизо той видя, че те са светлокафяви с тъмnozелени точки.

— Сигурно сте се изненадали. Отдавна никой не е идвал там.

— Да, изненадах се — призна Уокър. — Откровено казано, не знаех, че вилата е обитаема.

Али се намръщи и той разбра, че е казал нещо погрешно. Златистата кожа на лицето ѝ поруменя, въпреки че Уокър не можа да

определи дали е от гняв или от смущение. Пък и не го интересуваше, защото промяната на цвета я направи още по-хубава.

— Обитаема е, но се нуждае от работа. Затова сме дошли Уайът и аз. Нали, хлапе? — Тя придърпа към себе си момченцето, което кимна сериозно. — За щастие не ни е страх да си изцапаме ръцете — добави Али.

— Сигурна ли сте, че няма да е по-лесно да я съборите? — без да мисли, попита Уокър. Беше му трудно да разсъждава ясно.

— Да я съборим? — втрещено повтори Али и златистата кожа на лицето ѝ порумения още по-силно. Уокър видя, че сега тя вече е ядосана. Много ядосана. — Дядо ми сам е построил вилата. И я е направил да издържи дълго. Не е претенциозна като някои от по-новите вили край езерото — натъртено каза тя, — но и не е било предвидено да бъде такава.

„Опа“ — помисли си Уокър. Беше невъзможно да пропусне този намек. Той се почувства малко неудобно. Може би защото когато беше строил вилата си, се бе запитал дали не е малко претенциозно да изгради нещо толкова голямо край езерото.

Не му се искаше обаче да приключат с тази неприятна забележка. Все пак сега бяха съседи.

— Рибар ли е съпругът ви? — попита той, сменяйки темата.

— Съпругът ми? — стресна се Али.

Уокър отново погледна безимения ѝ пръст. Да, там определено имаше венчален пръстен. Тя проследи погледа му и се втренчи в пръстена, сякаш го виждаше за пръв път. Уокър си помисли, че може би греши, че пръстенът е венчален. Но ако не беше венчален, тя вероятно щеше да го носи на другата си ръка.

— Съпругът ми не е тук — каза Али и отново погледна Уокър. Нещо в начина, по който тя изрече думите, го накара да си помисли, че раздялата е завинаги. И той беше преживял такова нещо, въпреки че в неговия случай нямаше малко дете. Това усложняваше нещата. Уокър се запита дали тя не носи пръстена заради сина си. Може би ако го махне от ръката си, момчето ще се разстрои. — Е, беше ми приятно да се запознаем, господин Форд — добави Али и Уокър трепна. Тя го каза с такъв тон, сякаш се преструваше, че ѝ е приятно да ходи на зъболекар. Той я гледа, докато заведе сина си на мястото му пред барплота, а после взе кафето си и се отправи към вратата.

— Мина много добре, няма що — измърмори под носа си, докато караше пикапа към дока за лодки извън града. Напомни си, че няма значение дали двамата се харесват или не. Всъщност може би беше по-добре да не се харесват. Той не искаше да има съсед, тя също.

Тогава защо срещата им само засили раздразнението му, запита се Уокър. Нямахте представа. И не само това, но и до края на деня, когато трябваше да мисли за работа, той все се улавяше, че мисли за Али Бекет и сина ѝ. В запознанството му с тях имаше нещо странно изнервящо и обезпокоително.

Може би Рийд беше прав и Уокър страдаше от клаустрофобия, затова беше нервен и раздразнителен. Той реши, че трябва да се махне от Бътърнът. В петък щеше да замине за Минеаполис. Два дни в големия град щяха да му се отразят добре. Щеше да проясни съзнанието си и ако му провърви, да забрави за нощницата, която беше намерил в килера. Защото колкото и абсурдно да звучеше, Уокър смяташе, че намирането ѝ е лош знак, предвещаващ неприятности.

5.

Към пет часа следобед първоначалният оптимизъм на Али се бе изпарил напълно. Тя и Уайът седяха на изкривените стъпала пред вилата. Уайът си играеше с колички „Хот Уийлс“, а Али неспокойно пъдеше комарите и се питаше какво я беше прихванало, че се премести тук. Тя вече тъгуваше за уютното ранчо, което бяха напуснали, особено когато от покрива на вилата безцеремонно падна още една плочка и едва не ги уцели, както седяха на стъпалата.

Али си спомни какво беше казал за вилата сутринта новият ѝ съсед Уокър Форд. *Няма ли да е по-лесно да я съборите?* Тя се беше ядосала от забележката, но човекът имаше право. Вилата притежаваше известен старинен чар, но Али започна да осъзнава, че когато заживее там, чарът може да се окаже надценена стока.

Уайът поне изглеждаше доволен. Той буташе яркочервено автомобилче по изкривените стъпала на вилата и издаваше съответните звуци, когато решеше, че е необходимо.

Али знаеше, че скоро ще трябва да му приготви вечеря. Да го изкъпе. Да му прочете приказка за лека нощ. И да се преструва, че всичко е наред и че не е направила ужасната грешка да ги откъсне насила от живота им в предградието и да ги доведе тук, където изведнъж я обзе чувството, че е краят на света.

Уайът спря да си играе и вдигна глава. Нещо беше привлякло вниманието му. В следващия момент Али разбра какво — бръмчене на пикап, което се чуваше по дългата чакълена алея към вилата. Али нямаше представа кой може да идва. Тя не познаваше никого тук. Малцината, които беше срещнала — Карълайн Кийгън и Уокър Форд — едва ли ѝ идваха на гости. След минута се появи червен пикап и спря. Вратата от страната на шофьора се отвори и отвътре с лекота изскочи дребна жена.

— Джакс? — изумено възкликна Али, стана и тръгна да я посрещне. Не беше виждала Джакс от лятото, когато бяха шестнайсетгодишни, но доколкото видя, приятелката ѝ си беше

същата. Беше слаба, и тогава, и сега. Беше висока едва метър и петдесет и тежеше по-малко от петдесет килограма. Още носеше гарвановочерната си коса завързана на конска опашка и очите ѝ, украсени с гъсти черни мигли, все още бяха ясносини. Дори луничките на лицето ѝ бяха същите.

Когато се приближи да я прегърне обаче, Али видя, че има една голяма разлика между тогавашната и сегашната Джакс. Тази Джакс беше бременна. В напреднала бременност.

— Много се радвам, че те виждам — каза Али, докато я прегръщаше, а когато твърдият издут корем на Джакс се изпречи помежду им, се засмя и я отдалечи на една ръка разстояние от себе си, за да я огледа по-добре. — Кога трябва да родиш?

— Чак след три месеца, ако можеш да повярваш — въздъхна Джакс. — Тъй като съм дребна, няма къде другаде да трупам килограми освен на корема — обясни тя.

— Може би, но освен че сега си бременна, не изглеждаш по-различна от последния път, когато те видях.

Джакс повдигна рамене.

— Сега съм на трийсет, колкото теб, Али. Знам как изглеждам. Винаги когато заведе децата в „Кеймарт“ на Хайуей 53, всички баби ме гледат мръсно, сякаш си мислят: „Деца раждат деца“.

Али се засмя. Бабите сигурно са били шокирани, когато са видели жена, която изглежда горе-долу достатъчно голяма, за да има шофьорска книжка, да води три деца и да е бременна с четвърто.

— Като говорим за деца, това трябва да е Уайът — каза Джакс, приближавайки се към момченцето. — Карълайн ми каза, че ядеш палачинки като за световно. — Сините ѝ очи заиграха.

Уайът срамежливо наведе глава, но не каза нищо и сърцето на Али се сви. Спомни си го, когато прохождаше. Тогавашно той определено беше общителен. Кога бе започнал да се променя? Глупав въпрос. Тя знаеше точно кога синът ѝ бе започнал да се променя.

Джакс не се обезсърчи от свенливостта му.

— Знаеш ли, Уайът — продължи тя и седна на стъпалата до него. — У дома имам три дъщери. Джой е на дванайсет, Джоси — на девет, а Джейд — на шест.

Момченцето се намръщи.

— Много момичета — тихо каза той. Изглеждаше притеснен.

Джакс се засмя, но после изражението ѝ стана сериозно.

— Да, много момичета — съгласи се тя. — И да си остане между нас, ще има най-малко още едно. — Тя прокара ръка по корема си. — Защото това бебе също ще е момиче.

Уайът не знаеше какво да каже, но бръчките на безпокойство на челото му станаха по-дълбоки.

— Виж какво ще ти кажа, Уайът — продължи Джакс, все още със сериозен тон. — Трите момичета, които вече имаме, не са обикновени. Баща им ги научи да хвърлят фастбол^[1].

Това привлече вниманието на момчето. Той вдигна глава, заинтригуван.

Джакс се наведе по-близо до него и заговори по-тихо:

— И ако трябва да съм откровена, Уайът, мисля, че баща им иска да продължи, докато имаме достатъчно дъщери за наш собствен бейзболен отбор. Общо девет. — Тя се усмихна и леко докосна лицето му с връхчетата на пръстите си. Али изпита облекчение, когато видя, че Уайът не се дръпна от ръката ѝ, а се втренчи в нея и зачака да чуе какво още ще му каже. — О, за малко да забравя! — възкликна Джакс и скочи. — Донесох ви нещо. — Тя се върна при пикапа, протегна ръце към задната седалка и извади цяла щайга, пълна с ягоди.

— Дай да ти помогна — каза Али и тръгна към нея, но приятелката ѝ махна с ръка.

— Набрах ги сутринта от нашата градина — обясни Джакс. — Най-добре ги сложете в хладилника — добави тя и се отправи към стъпалата пред вилата.

— Внимавай по стъпалата — извика Али и се втурна да я настигне. Джакс беше забележително пъргава, въпреки че беше бременна.

Тя отвори вратата на вилата и Али я последва вътре. Уайът, който все още изглеждаше заинтригуван, тръгна след тях. Щом обаче прекрачи прага, Джакс спря.

— Всичко изглежда абсолютно същото — каза тя, обхождайки с поглед стаята. Али се усмихна. И тя си помисли същото, когато пристигнаха снощи. Влезе във вилата и сякаш се пренесе назад в миналото. Сигурно и Джакс имаше същото чувство. — Сякаш отново съм на шестнайсет години — промълви Джакс. — Помниш ли онова

лято? Мисля, че през повечето време сплитахме косите си на „рибена кост“.

Али се усмихна на спомените.

— Но не си спомням това — намръщи се Джакс и посочи еленовата глава. — Сутринта Али се беше опитала да я откачи, но се оказа трудно, и затова я покри с одеяло.

— А, това ли? — Али поведе Джакс към кухнята. — Стара еленова глава, която дядо ми е сложил там. Уайът не я харесва, но аз не можах да я сваля от стената.

— И аз не я харесвам много — призна Джакс и остави ягодите на кухненския плот. — Но по-добре е Уайът да свиква. Хората по тези места гледат много сериозно на лова.

Али отвори хладилника и започна да слага ягодите вътре, но после спря.

— Джакс, Уайът и аз не можем да изядем всичките тези ягоди.

— О, не е необходимо да ги изяждате всичките веднага. Може да направиш сладко от останалите.

— Не знам да правя сладко — каза Али, докато нареждаше ягодите.

— Е, това ще трябва да се промени, ако смяташ да живееш тук — рече Джакс с развеселено изражение на лицето. — Консервирането е спорт в Бътърнът. На второ място след лова.

Али се усмихна.

— Може да ме научиш някой път. Но дотогава, сигурна ли си, че не искаш да си вземеш обратно част от тях?

Джакс поклати глава.

— Благодаря ти. Хубави са. Може ли да ти предложи чаша студен чай, преди да тръгнеш?

— Обожавам студен чай — отвърна Джакс и седна до масата в кухнята.

Али напълни две стъклени чаши със студен чай, а на Уайът, който ги беше последвал в кухнята, наля мляко. Той го занесе в дневната и започна да си играе с комплекта влачета и релси, които двамата с майка му бяха сглобили днес следобед.

— Как са родителите ти и брат ти? — попита Джакс, когато Али седна.

— Добре са. Родителите ми живеят в дом за пенсионери във Флорида. Искаха Уайът и аз да се преселим там, но не виждах как ще се присъединим към тях за ранна вечеря в четири следобед. А брат ми Кал живее в Сиатъл със съпругата си. И двамата са абсолютни работохолици, но иначе са добре. А твоите родители? — попита Али и мигновено съжали за въпроса си. Не знаеше много за семейството на Джакс, но помнеше, че не е щастливо.

Джакс повдигна рамене.

— Родителите ми починаха. Богатата на бърбън диета очевидно не се отразява добре на по-възрастни хора — въздъхна тя.

Али се изчерви. Съжаляваше, че повдигна темата за тях.

Джакс се пресегна и я потупа по ръката.

— Хей, всичко е наред — каза тя. — Защото преди дванайсет години срещнах Джеръми и светът започна да се върти около мен.

— Карълайн каза, че сега двамата сте собственици на железарския магазин. И че при теб отглеждането на три деца изглежда лесно.

Джакс се усмихна.

— Не знам какво е лесно — отговори тя и изражението ѝ стана мрачно. — Карълайн ми каза за съпруга ти. Съжалявам.

Гърлото на Али се стегна.

— Той беше в Националната гвардия на Минесота и изпратиха частта му в Афганистан — обясни тя, стараейки се да говори спокойно и да гледа Джакс в очите. — Презареждали мобилни бойни единици на терен, когато военният им джип „Хъмви“ се натъкнал на импровизирано взривно устройство. Не оцелял.

— О, Али. Сигурно много ти липсва.

— Да. Той беше най-добрият ми приятел. — И наистина беше така от момента, в който Али се запозна с него в първия си ден в колежа, в часа по психология. Грег се приближи до нея и отмятайки пясъчно кестенявата си коса от очите, със срамежлива усмивка попита: „Свободно ли е това място?“. „Да“ — отговори Али малко озадачено и той седна до нея. Разделиха се десет години по-късно, когато Грег замина за Афганистан.

Джакс хвана ръката ѝ и я стисна с малките си, почти детски пръсти.

— Али? Радвам се, че дойде да живееш тук. Наистина се радвам.

— Е, поне едната от нас се радва — не на шега каза Али.

— Нима съжаляваш?

— Още не знам дали съжалявам или не — призна Али, — но ми се струва, че решението ми беше егоистично. Преместих се тук, защото исках да бъда далеч от всичко. Но Уайът? Дори не го попитах за мнението му.

Джакс се замисли и после рече:

— Не мисля, че си егоистка, Али. Пък и взимането на решения е част от работата на родителите. И обикновено онова, което е най-добро за нас, е най-добро и за децата. — Тя млъкна и пак се замисли. — Но с риск да си пхна носа в личния ти живот, защо реши да се преместиш тук?

— У дома имаше твърде много спомени — възможно най-кратко и ясно отговори Али. В края на краищата, това беше отчасти причината да реши да замине. — Грег и аз нямахме време да идваме тук, докато бяхме заедно. Бяхме заети и мястото ни се струваше далеч. Пък и той не обичаше да лови риба. Казваше, че риболовът е толкова вълнуващ, колкото да гледаш как никне тревата. И знаеш ли какво, Джакс?

— Какво?

— Сега се радвам, че не сме идвали тук заедно. Тук няма спомени за него. Освен, разбира се, онези, които донесох със себе си — въздъхна Али.

— Няма ли да ти е мъчно за дома? — загрижено попита Джакс.

— Не знам. Може би. Но ми омръзна всички да ме съжаляват. Изтощително е да бъдеш обект на толкова много съжаление. И на добронамерени съвети.

— Е, вече няма да имаш такъв проблем — тъжно се усмихна Джакс. — Хората тук си имат предостатъчно свои неприятности. Например спомняш ли си Уолтър Стар? Той е собственик на магазина за стръв и риболовни принадлежности. Болен е от рак на простатата в напреднал стадий. А помниш ли Дон и Лиз Уебър? Те притежаваха бензиностанцията. През пролетта загубиха всичко в пожар. И Карълайн от „Пърл“? Дъщеря ѝ отиде в колеж това лято. Детето е всичко за нея и толкова ѝ липсва, че понякога сърцето ѝ ще се пръсне. Мога да продължа да изброявам — Джакс повдигна рамене, — но няма смисъл.

Али усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи. Знаеше, че Джакс не иска да я накара да се почувства като глупачка, но се почувства точно такава.

— Знам, че ще прозвучи егоистично — призна тя, — но след загубата на човек, когото обичаш, ставаш изключително погълнат от себе си. Понякога забравям, че Уайът и аз не сме единствените хора на света, които имат причина да тъгуват.

— Ти имаш основателна причина да тъгуваш — настоя Джакс. — Не исках да кажа, че нямаш. Но и хората в този град са преживели трудности. Затова не е необходимо да мислиш, че нещастieto ти ще те направи нещо като куриоз за тях. Няма да е така — увери я тя и се усмихна печално. — И все пак трябва да те предупредя, че повечето жители на малките градове обичат да клюкарстват. И като стана дума за клюки — продължи Джакс и отново напълни чашата си със студен чай, — запозна ли се с новия си съсед?

Али кимна.

— Уокър Форд, нали? Срецнах го сутринта в „Пърл“. Не започнахме много добре — призна тя.

— Не? Е, той може да е малко надменен.

— Надменен? Щях да кажа арогантен.

— Арогантен? Е, може би малко — съгласи се Джакс. — Но той направи много за Бътърнът. Когато преди няколко години взе дока за лодки, мястото едва кретаеше. Сега е най-големият работодател в града след дъскорезницата. Пък и — продължи тя и в очите ѝ блесна дяволито пламъче — това не е единствената обществена услуга, която Уокър осигурява тук.

Али повдигна вежди, без да може да сдържи любопитството си.

— Както споменах, хората тук клюкарстват от време на време — добави Джакс. — И той ни е дал доста поводи за клюки.

— Така ли? — Али беше заинтригувана.

— Нали го видя? — попита Джакс. — Той прилича на кинозвезда, за бога.

Али си припомни срещата им. Уокър беше слаб и с атлетично телосложение, с късо подстригана черна коса, слънчев загар и тъмносини очи. Не изглеждаше зле. Но и не можеше да каже, че изглежда добре. Тя вече не гледаше на мъжете по този начин.

Джакс обаче продължи да обяснява:

— Каквото и да мислиш за него, той има много обожателки тук. Освен че е хубав, Уокър още няма четиридесет години, преуспял е и е ерген. — Тя отброи на пръстите на ръката си тези качества. — С други думи, малцинство в градче с големината на Бътърнът. Но беше женен — за малко — и това само засили интригата. Всички обичат да разсъждават какво се е объркало в брака му.

— За кого е бил женен? — попита Али.

— Тя не беше оттук. — Джакс повдигна рамене. — И местните не я харесваха много. Беше красива, но студена. Ожениха се есента и през зимата, след по-малко от шест месеца, тя замина. Това беше всичко. Никой не знае какво се е случило. Никой освен Уокър. Но той не говори по въпроса.

„Мога да се досетя какво се е случило“ — помисли си Али, като си спомни колко неприятен ѝ се видя Уокър сутринта, но не каза нищо на Джакс.

Приятелката ѝ отпи глътка студен чай и премина на друга тема.

— Али, интересуваш ли се още от изкуство?

— Изкуство? — неуверено повтори Али.

Джакс кимна.

— Спомням си, че носеше тук дебели книги за изкуство. И ги четеше. За удоволствие. Веднъж ми каза, че искаш да учиш история на изкуството и след това да си намериш работа в тази област.

— А, това ли — леко смутена каза Али. — Да, фантазирах си, че след колежа ще отида в Ню Йорк и че ще работя в галерия в Сохо, но не стана така, както мислех.

— Защо?

— Защото реалността се намеси. Завърших втора специалност история на изкуството в колежа и можех да взема и магистърска, но дотогава вече знаех, че Грег и брат му Травис ще поемат семейната фирма за ландшафтно оформление, и реших, че научната степен по бизнес може да е по-полезна. — И се беше оказала права. Тримата бяха превърнали малкия бизнес за косене на морави във фирма за ландшафтно оформление, предлагаща всякакви услуги в тази сфера.

— Харесваше ли ти ландшафтното оформление?

Али се поколеба.

— Харесваше ми — отговори тя. — Не знам дали това беше мечтата ми, но беше вълнуващо да изградиш нещо от нищо. — Освен

това, когато имаше свободно време, Али обикаляше музеите и галериите в Минеаполис.

— Притежаваш ли още дял от фирмата?

— Не. Продадох нашата половина на брата на Грег. Продадох и къщата ни. Надявам се, че спечелих малко време да реша какво искам да правя по-нататък. Парите няма да траят вечно. Рано или късно ще се наложи да си изкарвам прехраната.

— Тогава ще бъдеш като всички нас, останалите — нехайно подхвърли Джакс.

— Да, предполагам — съгласи се Али. Странно беше как Джакс можеше да е толкова пряма, без да е нелюбезна. Вероятно защото в нея нямаше нито капка грубост.

Джакс стана.

— Трябва да тръгвам — без желание каза тя. — Ще приготвям вечеря.

— Разбира се. — Али имаше чувството, че е отнела твърде много от времето на приятелката си. — Уайът и аз ще те изпратим до пикапа.

Уайът се беше върнал в кухнята, бе отворил хладилника и с копнеж гледаше ягодите вътре. Али реши, че ще ядат от тях за десерт — с ваниловия сладолед, който беше купила от бакалията през деня.

Докато излизаха от вилата, Джакс се обърна и погледна покритата с одеяло еленова глава.

— Познавам един човек, който може да ти помогне с това и с друга работа, която искаш да се свърши тук. — Тя се върна в кухнята, където Али бе оставила купчинка листчета и молив на плота, и написа име и телефонен номер. Откъсна листа и го даде на Али. — Името му е Джони Милър. Той е дърводелец и го бива за всичко. Стар е, но работи чудесно и цените му са приемливи.

— Благодаря — отвърна Али, гледайки листа. — Нужна ни е помощ.

Тя и Уайът изпратиха Джакс до пикапа и стояха на алеята, докато колата се скри от погледите им. След това влязоха във вилата. Уайът изглеждаше малко потиснат и Али не го обвиняваше. Вилата изглеждаше някак по-светла и приветлива, докато Джакс беше тук.

— Хайде, хлапе, помогни ми с вечерята — каза тя, преструвайки се на весела, но гласът ѝ прозвуча неискрено дори в нейните уши.

[1] Техника на хвърляне на топката в бейзбола. — Б.ред. ↑

6.

Карълайн разбра, че е седяла зад бюрото твърде дълго, когато почувства познатата болка между плешките. Изправи гръб, склучи пръсти зад главата си и се изви назад, опитвайки се да разкърши схванатите си мускули. Кой би си помислил, че да имаш кафене изисква толкова много писане? Тя затвори папката пред себе си и я сложи в раздела „Заплати“ в шкафа до бюрото.

На вратата на кабинета се почука леко и готвачът Франки я отвори.

— Госпожице Карълайн, ще си тръгвам. — Грамадното му тяло изпълваше целия вход.

Карълайн погледна часовника на бюрото си.

— Франки, часът е пет. Защо си още тук?

Той повдигна огромните си рамене.

— Поправих климатика. Пак беше спрял да работи. След това почистих фритюрниците. Подът се изцапа и го измих.

— Франки, смяната ти свърши в три часа.

— Нямам нищо против да работя до късно.

— Знам — отговори Карълайн и му направи знак да влезе, — но не това ме притеснява.

Франки влезе в кабинета. Не му беше лесно. Таванът беше нисък и той трябваше да внимава да не удари главата си във флуоресцентната лампа. Не можеше и да седне удобно. Освен стола, на който седеше Карълайн, в стаята имаше само още един разклатен сгъваем, който едва ли щеше да издържи на тежестта му.

— Притеснявам се, че работиш до късно, защото мислиш, че си ми длъжник, Франки.

— Не — отговори той. — Харесва ми да работя тук.

— Приятно ми е, че ти харесва да работиш тук — увери го Карълайн, — но ти се плаща да работиш само до три часа. Бих искала да ти плащам за извънреден труд, но не мога да си го позволя. Затова трябва да спираш работа в три часа, да си отиваш у дома и да

правиш... каквото ти харесва. — Въображението ѝ беше бедно, Франки работеше за нея от три години, но тя все още нямаше представа как прекарва свободното си време.

— Но на мен ми харесва каквото работя тук — рече Франки, подновявайки разговора отначало. — И не мисля, че съм ви длъжник, въпреки че може би е така. Вие рискувахте с мен, госпожице Карълайн, когато никой друг не го направи. За един бивш затворник не е лесно да си намери работа.

— Знам, Франки, но решението ми беше правилно. Ти напълно оправда доверието ми. Освен това нещата не са едностранни. Ти получи работа, а аз получих най-добрия готвач, който съм имала. Да не говорим, че умееш да поправяш климатици.

Франки се усмихна. Рядко го правеше.

— Е, вече ще си тръгвам, госпожице Карълайн.

— Добре. И Франки?

— Да?

— Предполагам, че нищо не може да те убеди да престанеш да ме наричаш госпожица Карълайн?

Той се замисли и сетне поклати глава.

— Не, мадам. Няма да е почтително, ако ви наричам другояче.

— Е, реших, че си струва да опитам — въздъхна Карълайн, когато Франки се отправи към вратата. Не му беше лесно, защото трябваше да се завърти на място в тясното пространство и после да се провре през малката врата.

Когато Франки излезе и затвори вратата, Карълайн стана, отново се протегна и също излезе от кабинета.

Тръгна по тесния коридор зад кафенето и се качи по стълбите в апартамента си горе. Спря пред вратата, бавно извади ключовете от джоба на престилката си и пхна единия в ключалката. Страхуваше се от този момент всеки ден. Всъщност откакто дъщеря ѝ Дейзи замина за Минеаполис преди две седмици.

Тя превъртя ключа, бутна вратата, отиде право в кухнята и включи радиото, все още настроено на станцията за класически рок, която Карълайн и Дейзи харесваха. Усили звука докрай, опитвайки се да прогони тишината, но успя само донякъде. Музиката беше силна. Нямаше съмнение в това. Но тя беше само част от множеството звуци,

които рикошираха в стените на апартамента им, когато Дейзи живееше тук.

Докато Боб Сийгър пееше „Нощни движения“, Карълайн излезе от кухнята и отиде в банята. Съблече се и застана под душа, опитвайки се да не мисли за тишината, която би настанала, ако не е музиката. Изми с шампоан косата си и натърка със сапун тялото си, премахвайки миризмата на пържен бекон, която полеваше по нея всеки работен ден. След това спря душа, избърса се с хавлия, облече халат, среса мократа си коса и я уви на кок на главата си.

Едва тогава си позволи да направи онова, което наистина искаше — отпусна се на двойното легло и зарови лице във възглавниците. Но не се разплака. Обикновено не плачеше. Може би защото, ако животът я беше научил на нещо, това беше, че плачът е загуба на време. Карълайн бе имала много възможности да научи това от личен опит. Беше загубила родителите си, когато беше млада. Загуби и съпруга си, но не защото той умря, а защото непрекъснато ѝ изневеряваше. Отгледа сама дъщеря си и сама управляваше бизнеса си. Ако се бе отдала на навика да плаче, нямаше да ѝ остане много време да прави нещо друго.

Но заминаването на Дейзи... Това ѝ нанесе тежък удар. В същия миг телефонът иззвъня, прекъсвайки мислите ѝ. Карълайн го взе от нощното шкафче, надявайки се да е Дейзи. И наистина се обаждаше дъщеря ѝ.

— Здравей, мамо. — Гласът на Дейзи прозвуча толкова естествено, че нещо стегна гърлото на Карълайн.

— Здравей, миличка — със заучена небрежност отвърна Карълайн. — Как си?

— Освен че се тревожа за теб ли? — попита Дейзи.

— Тревожиш се за мен? Мисля, че би трябвало да е обратното, миличка.

— Но аз не съм ти дала повод да се тревожиш, нали? — попита Дейзи. И това беше вярно. Тя беше родена отговорна, доколкото можеше да прецени Карълайн.

— Обикновено не ми даваш повод да се тревожа, но от друга страна, никога досега не си живяла сама. Пък и трябва да учиш.

— Като стана дума за учене, познай какво каза днес Джовани. — Джовани беше италианец, собственик на кафенето, в което работеше

Дейзи това лято.

— Какво?

— Той каза, че правя идеално капучино.

— Разбира се — потвърди Карълайн. Тя обаче не умееше да прави капучино. Поднасяше два вида кафе в „Пърл“ — обикновено и безкофеиново.

— Повярвай ми, не е лесно да правиш капучино.

— За теб не би трябвало да е трудно. Кафето е в кръвта ти, миличка.

— Вярно е — засмя се Дейзи и после започна да бърбри с майка си за апартамента си, съквартирантките и едно момче, което идвало в кафенето да флиртува с нея, но още не било поискало телефонния ѝ номер. Карълайн слушаше и се обаждаше от време на време, за да направи някоя необходима според нея забележка, но изпълнението ѝ не заблуди дъщеря ѝ. — Какво не е наред, мамо? — попита тя, когато в разговора настъпи затишие.

— Нищо — побърза да каже Карълайн.

— Мамо — въздъхна Дейзи. — Познавам те много добре. — И наистина беше така, но ако Карълайн ѝ кажеше колко много ѝ липсва, дъщеря ѝ щеше да се почувства виновна. Затова ѝ разказа за извънредната работа на Франки и за ужасната загуба на Али Бекет и сина ѝ Уайът. — Мамо, знам, че Франки работи твърде усилено. И съжалявам за онази жена и сина ѝ. Но искам да говорим за теб. Спомняш ли си разговора ни, преди да замина?

— Кой разговор? — уклончиво попита Карълайн.

— Когато говорихме, че ти вечно се тревожиш за някой друг и никога за себе си.

— Не се тревожа за себе си, защото няма за какво да се тревожа. Имам предвид освен обичайните неща, за които всеки се тревожи.

— Добре, забрави, че съм употребила думата „тревожиш се“. Не исках да кажа точно това, а кога ще дойде твоят ред да помислиш за себе си?

Карълайн се намръщи.

— Това нямаше ли го в епизод на телевизионния сериал „Доктор Фил“?

— Не знам, може би — раздразнено отвърна Дейзи. — Пак се отклоняваш от темата, мамо.

— И каква е темата?

— Темата е, че сега е твоят ред да се съсредоточиш върху живота си. Ти се грижеше за дядо и баба и за мен. Сега трябва да се погрижиш за себе си.

— Грижа се за себе си — възрази Карълайн.

— Мамо, не говоря да взимаш витамини, а да правиш разни неща за себе си. Да се запишеш в някакъв курс. Да отидеш някъде. Да се включиш в литературен клуб. Нещо такова.

— Но аз не искам да се включвам в литературен клуб — леко раздразнено каза Карълайн.

— Мамо, ти обичаш да четеш — подчерта Дейзи.

— Да — съгласи се Карълайн, — но не искам да ми казват какво да чета.

— О, мамо — сгълча я Дейзи. — Не е необходимо да четеш книгите, които ти препоръчват, щом не искаш. Приеми го като възможност да общуваш с хора.

Карълайн не каза нищо. Смяташе, че има много възможности да общува с хора в кафенето, но не искаше да обиди дъщеря си.

— Е, за тази вечер се отказвам — въздъхна Дейзи. — Но утре пак ще ти се обадя.

— Дочуване, миличка. — Карълайн затвори и бавно остави телефона, а след това легна неподвижно и се заслуша. Дали си въобразяваше, или сега в апартамента беше още по-тихо, отколкото преди да се обади Дейзи?

7.

— Бих искал да ми позволиш да ти купя съдомиялна машина — каза Джеръми на Джакс, която миеше чинии на умивалника. Той се приближи до нея, плъзна ръце около кръста ѝ и докосна с устни крайчеца на дясното ѝ ухо.

— Обичам да мия чинии — отвърна Джакс. Тялото ѝ мигновено реагира на допира му. Дори след дванайсет години брак Джеръми все още имаше това въздействие върху нея.

— Добре, няма да ти купя съдомиялна машина — рече той и я притисна до себе си, — но поне разреши на мен и на момичетата да ти помагаме.

— Може би — отвърна тя, макар да знаеше, че няма да го направи. Истината беше, че обичаше да мие чиниите сама. Действаше ѝ отпускането да натопа ръцете си до лактите в топлата сапунена вода. И това ѝ даваше време да мисли, без да я прекъсват — нещо, което беше ценна възможност за майка на три деца.

Джакс обикновено мислеше за дъщерите си и всичко, които те бяха казали или направили през деня. Тя не записваше всеки момент от живота им, както правеха много от приятелките ѝ. Не снимаше видеофилмчета, нямаше фотоалбуми и не попълваше бебешки дневници. Вместо това, докато миеше чиниите всяка вечер, а Джеръми слагаше децата да спят, Джакс се опитваше да запечата в паметта си живота им. Важните моменти и дребните моменти. Но най-вече дребните моменти.

Тази вечер обаче обикновено приятното за нея миене на чинии беше примесено с тъга. Струваше ѝ се някак погрешно да бъде щастлива, когато Али и Уайът бяха толкова тъжни. Все още си мислеше за посещението си при тях преди няколко часа. Беше разказала за него на Джеръми преди вечерята.

— За приятелката си и сина ѝ ли мислиш? — попита Джеръми, докато я държеше в обятията си.

Джакс кимна мрачно.

— Държала си много на нея, нали?

Тя кимна отново.

— През онова лято, когато бяхме шестнайсетгодишни, прекарвахме много време заедно. Обожавах да бъда със семейството ѝ във вилата им. Те бяха толкова... — Джакс се помъчи да намери подходящата дума. — Нормални.

— Джакс, всяко друго семейство е било нормално в сравнение с твоето.

— Вярно е.

— Скъпа, знаеш, че не можеш да промениш случилото се с приятелката ти и сина ѝ, нали? — след дълго мълчание попита Джеръми.

Джакс кимна, но после се сети за нещо и малко се разведри.

— Не мога да променя случилото се, но мога да улесня малко нещата за тях от сега нататък. Уайът не познава децата тук. А ние имаме три. Едната ни дъщеря е горе-долу на неговите години.

— Предлагаш да го осиновим ли? — попита Джеръми, притискайки устни до врата ѝ. — Майка му сигурно няма да го даде лесно.

— Предлагам да го включим в нашия живот — отвърна Джакс, без да обръща внимание на милувките му, източил сапунената вода от умивалника и започнал да изплаква чиниите. Джеръми без желание я пусна, взе кърпа и се залови да бърше съдовете, които тя му подаваше. — Казах на момичетата, че другата седмица ще ги заведе да берем боровинки. Ще повикам и Уайът да дойде. А после, през юли, ще правим нашето традиционно ежегодно барбекю. Половината град ще бъде тук. Може да го обявим като увеселение за добре дошли в Бътърнът на двамата.

— Добре — съгласи се Джеръми. — Ще кажа на нашата секретарка по светските събития да ги включи в списъка с поканените.

— Много смешно — рече Джакс, но спря да работи и го целуна. И когато приключиха с чиниите, Джеръми отново я прегърна и я целуна с неприсъща дори за него настойчивост. „Той сякаш усеща, че нещо не е наред — помисли си Джакс и се почувства неловко. — Нещо, което не му казвам.“

И сякаш по даден знак, Джеръми спря да я целува и промълви:

— Преди да се качим горе, трябва да обсъдим нещо.

— Какво? — попита Джакс. Тялото ѝ мигновено се напрегна.

— Джой — отговори Джеръми, придърпа я към себе си и зашепна във врата ѝ. — Тя пак чете с фенерче под завивките. И се питам как ще се гушкам с моята много красива и много секси жена, ако дъщеря ни не иска да заспи, когато трябва.

Джакс се отпусна.

— Някога мислиш ли за нещо друго, Джеръми?

— Не — отговори той и я притисна до себе си. — И разбира се, не ми помага, когато изглеждаш толкова адски красива, когато си бременна.

Тя завъртя очи.

— Приличам на балон, Джеръми. А едва съм навлязла в седмия месец.

— Тогава ще имам повече време да ти се радвам, като си в това положение. — Очите му одобрително се плъзнаха по налетите ѝ гърди. Той обви в шепа едната и Джакс почувства топлината на пръстите му през тънкия памучен плат на блузата си и потрепери от трепетно очакване. Първо обаче трябваше да направи нещо. И искаше да бъде сама.

— Джеръми, ако не ми позволиш да разчистя тук, накрая ще правим секс на пода на кухнята.

— И лошо ли ще бъде? — попита той и отново я целуна.

— Да — отвърна Джакс, но не може да прикрие усмивката си. — А сега качи се горе и кажи на Джой да престане да чете под завивките и да заспива. Ще дойда при теб веднага щом избърша плотовете.

— Добре, но побързай — помоли я Джеръми, целуна я още веднъж и тръгна нагоре по стълбите.

Джакс изчака минута, а после отвори единия бюфет и протегна ръка към задната част. Извади кутия с рецепти и я сложи на плота. Махна капака на кутията и измъкна плик от дъното.

Пликът вече беше отворен. Тя извади писмото, внимателно го разгърна и присви очи, за да види по-добре почти нечетливия почерк. Писането не беше силната страна на Боби и престоят в затвора очевидно не беше направил нищо, за да го подобри. Джакс обаче успя да прочете писмото. Всъщност вече го беше чела десетина пъти. И написаното винаги я караше да се чувства по един и същ начин —

гадене в стомаха, ускорено сърцебиене и изпотени длани. Тази вечер, за жалост, не беше изключение.

След като гледа писмото няколко минути, тя отново го сгъна, пъхна го в плика и го сложи в кутията с рецептите — единственото място, където знаеше, че Джеръми няма да погледне. След това пак прибра кутията в бюфета. Кутията изглеждаше абсолютно невинна, но писмото в нея беше бомба с часовников механизъм, която сякаш тиктакаше толкова силно, че Джакс я чуваше във всяка стая на къщата.

8.

— Хей, Уокър, още ли си тук? — попита Клиф Донахю, главният управител на дока за лодки, който подаде глава в стаята за почивка, тръгвайки си от работа в петък вечерта.

— Още съм тук — отговори Уокър и си наля кафе от разнебитената кафеварка.

— Мислех, че този уикенд ще ходиш в Минеаполис.

— Да, но промених решението си.

Клиф повдигна вежди.

— Има ли някакъв проблем, за който трябва да знам?

— Нито един. — Уокър отпи от кафето и потръпна. Течността имаше вкуса и състава на утайка. — Всъщност има един проблем — поправи се той. — Тази кафеварка. Откога е тук? От Голямата депресия?

— Може би. — Клиф повдигна рамене. — Старомодните хора не се оплакват. Разбира се, за разлика от теб, те може би не са разглежени с кафето на Карълайн.

— Вярно е — съгласи се Уокър. Карълайн правеше най-хубавото кафе, което беше пил, включително в скъпи, луксозни кафенета в Минеаполис.

— Е, аз ще тръгвам. Можеш да ми се обадиш на мобилния, ако ти потрбявам за нещо.

— Благодаря — отвърна Уокър и се върна в кабинета си, но не започна да работи веднага. Облегна се назад на стола, вдигна крака на бюрото и пак отпи от скапаното кафе. В дока за лодки не само че нямаше никакви проблеми, но и Клиф вършеше толкова добра работа като главен управител, че Уокър може би нямаше да може да оправдае присъствието си тук още дълго. Намръщи се, като си спомни нещо. В деня на събеседването с Клиф за длъжността преди три години Кейтлин дойде в дока да го види.

Събеседването беше към края си, когато на вратата на кабинета леко се почука.

— Кой е? — извика Уокър с лошо прикрито раздразнение. Неколцина служители, които работеха в дока, знаеха, че не трябва да го безпокоят, когато вратата на кабинета му е затворена.

— Кейтлин — отговори женски глас.

„Кейтлин? — учуди се Уокър. — Тук?“

— Влез — отвърна той, опитвайки се гласът му да звучи безразлично, но мислите трескаво препускаха в главата му. Срещаше се с Кейтлин по време на пътуванията си в Минеаполис през уикендите, но тя не беше идвала в Бътърнът, поради елементарната причина че той не я беше канил. Връзката им все още не беше стигнала до този етап. И му бе ясно, че никога няма да стигне дотам. Всъщност колкото повече време прекарваха заедно, толкова по-малко общо намираха помежду си. Напоследък му се струваше, че първоначалното физическо привличане, което чувстваха, не е достатъчно силно, за да крепи дълго връзката им.

Уокър с облекчение осъзна, че Кейтлин вероятно е дошла заради това, докато тя колебливо отваряше вратата на кабинета му. Беше дошла да скъса с него, макар че той нямаше представа защо е решила да кара чак дотук в делничен ден. Можеше да го направи много по-удобно по телефона. Повечето хора, които Уокър познаваше, биха го сметнали за грубо, но той не беше от тях. Това би спестило и на двамата неудобството да скъсат очи в очи.

Стана и машинално я целуна по бузата. Понечи да ѝ представи Клиф, но видя, че той е онемял. Втрещено се беше втренчил в Кейтлин. И Уокър не можеше да го обвини. Защото когато за пръв път видя Кейтлин в един бар в Минеаполис, реакцията му беше сходна.

Тя имаше дълга руса коса, големи сини очи с цвят на метличини и толкова бяла кожа, че изглеждаше прозрачна. Беше красива. Нямаше съмнение в това. Уокър обаче подозираше, че като повечето красиви хора, никога не ѝ се е налагало да развие останалото в себе си. Или ѝ липсваше индивидуалност и характер, или ги криеше с мълчанието си. Тихите води бяха най-дълбоки или, в нейния случай, бяха само тихи.

— Клиф — обърна се Уокър към кандидата за работа, който се беше съвзел донякъде. — Ще трябва да прекратя събеседването, но скоро ще ти се обадя.

Двамата си стиснаха ръцете и Клиф излезе. Уокър направи знак на Кейтлин да седне на стола, който управителят току-що беше

освободил. Тя седна неспокойно и Уокър също зае мястото си.

— Искаш ли чаша наистина ужасно кафе? — попита той.

— Не, благодаря.

Уокър се усмихна и небрежно подхвърли:

— Мисля, че знам защо си дошла.

Кейтлин се изненада.

— Така ли?

Той кимна и се опита да подбере внимателно думите си.

— Връзката ни се блъсна в някаква стена. Вината не е твоя и се надявам, че не е и моя. Но изглежда не ѝ е останала инерция... — Гласът му смутено заглъхна. Нещо в начина, по който Кейтлин го гледаше, го накара да млъкне.

— Какви ги говориш, Уокър? — попита тя.

— Обяснявам ти защо мисля, че си дошла.

— *Защо?*

— Искаш да скъсаш с мен. — Ето, каза го. Сега картите бяха на масата и можеше да приключат с въпроса.

— Мислиш, че съм дошла да скъсам с теб? — недоверчиво попита Кейтлин. На бледите ѝ бузи се появи по едно яркочервено петно.

— Не е ли така? — Положението ставаше все по-неловко.

Тя поклати глава.

— Съвсем не.

Уокър се намръщи. Съвсем не беше дошла да скъса с него? Тя обаче не му даде време да обмисли въпроса.

— Дойдох да ти кажа, че съм бременна — изтърси Кейтлин.

Отначало Уокър не каза нищо. Не беше в състояние да говори. Беше твърде стъписан, за да сглоби цяло изречение. И когато най-сетне проговори, не подбра внимателно думите си, а каза първото нещо, което му дойде на ума.

— Как се е случило?

Кейтлин не очакваше да чуе това от него и завъртя очи.

— Как мислиш, че се е случило, Уокър? Учил си тези неща в училище в часовете по сексуално образование, нали? Или си отсъствал в деня, когато са обяснявали, че сперматозоидът опложда яйцеклетката?

Ирония. Уокър за пръв път чуваше Кейтлин да говори иронично. Но кого заблуждаваше? Той изобщо не я познаваше. Сега обаче знаеше достатъчно за нея. Очевидната му тъпота я беше раздразнила, затова Уокър перифразира въпроса:

— Знам как се е случило. Имах предвид, че ми каза, че взимаш хапчета против забременяване, и затова предположих, че не може да се случи.

— Взимах — оправда се тя, — но и най-ефикасните хапчета не са сто процента сигурни.

Уокър кимна глуповато. И за това бяха говорили в часовете по сексуално образование. И после му хрумна нещо. Всъщност беше по-скоро надежда. Мъничка, крехка надежда. Като да посегнеш към спасителен пояс точно преди да те погълне приливна вълна.

— Сигурна ли си, че е... — Той млъкна. Стъпваше по минно поле. Но нямаше тактичен начин, по който да зададе въпроса. — Сигурна ли си, че е от мен? Възможно ли е да е от някой друг? — И се подготви за отговора.

Кейтлин отговори по-скоро обидено, отколкото гневно:

— Не, разбира се. С колко мъже мислиш, че имам интимни отношения в момента?

— Не знам... — откровено каза той, но отговорът беше грешен.

— За бога, Уокър. Надявам се, че ме познаваш добре и знаеш, че ти си единственият.

Той не каза нищо. Не можеше. Мозъкът му отново се изключваше. Пак настъпи мълчание, напрегнато и тягостно.

— Виж — рече Кейтлин с по-мек тон. — И аз съм изненадана като теб. Едва не припаднах, като видях резултата от теста за бременност. Но не съм дошла да обсъждаме как се е случило, а да говорим какво ще правим.

— Добре. — Мозъкът на Уокър все още не работеше много добре, но той осъзна, че Кейтлин е казала за един път много повече, отколкото някога я беше чувал да казва. — Продължавай.

Тя си пое дълбоко дъх и Уокър остана с убеждението, че е репетирала какво да каже.

— Ще родя бебето, Уокър, и ще го отгледам сама, но ще се нуждая от помощта ти. Имам предвид във финансово отношение. Както знаеш, в момента работя като рецепционистка. Няма да се

справя сама с моята заплата. Ако нещо се промени за мен, тогава ще се променят и финансовите споразумения, за които ще се договорим. Не искам да бъда рецепционистка цял живот. И искам да се омъжа някой ден, въпреки че това — тя посочи абсолютно плоския си стомах — може да усложни нещата. И Уокър? Знам, че се подразних, когато ти ме попита дали бебето е от теб, но съм съгласна да направим тест за бащинство, когато то се роди, само за да си спокоен.

Спокойствие, помисли си Уокър. В момента това звучеше като дума от чужд език. Той не мислеше, че отново ще намери душевно спокойствие някога.

Кейтлин стана. Очевидно беше приела факта, че Уокър не може или не иска да каже нещо повече.

— Адвокатът ми ще ти се обади — заяви тя и се отправи към вратата. Уокър едва не я остави да си тръгне, но му хрумна нещо.

— Кейтлин — каза той. Мозъкът му отново работеше.

Тя се обърна.

— Къде се вметвам аз във всичко това, освен че ще ти помагам финансово? Ще го направя. Но какви ще бъдат взаимоотношенията ми с нашето дете?

Кейтлин се поколеба.

— Зависи.

— От какво?

— От теб. От това какви взаимоотношения искаш да имаш с нашето дете. Не е необходимо да имаш взаимоотношения с него или нея, ако не желаш. Няма да те насилвам да бъдеш такъв, какъвто не си.

— Какво означава това?

Тя въздъхна малко тъжно и пак седна на стола.

— Мисля, че ти все още не ставаш за баща, Уокър. Поне още не.

Той се замисли.

— Права си — призна. — Моят живот е доста... необвързващ. Не съм мислил за брак, нито да бъда баща. — *Лъжец*, помисли си той. *Мислил си и за двете. И реши, че не искаш нито едното, нито другото.*

— Добре. Не настоявам да се промениш за един ден или изобщо да се промениш. Не е необходимо да бъдеш част от това, ако не желаш, с изключение на финансовата помощ.

Уокър не каза нищо. Замисли се за собственото си детство. И за взаимоотношенията си с баща си.

Родителите му се разведоха, когато той беше седемгодишен. Известно време баща му виждаше всеки уикенд Уокър и големия му брат Рийд, но постепенно посещенията оредяха. Родителите му продължиха да се карат толкова ожесточено, колкото когато бяха женени. И после баща му се ожени повторно за жена, която мразеше той да бъде със синовете си. Когато им се роди дъщеря, стана още по-неприятно.

По времето, когато Уокър влезе в пубертета, баща му малко или повече беше изчезнал от живота му. От време на време изпращаше картичка за рожден ден или подарък за Коледа. Изпращаше и издръжка на бившата си съпруга и на децата, но вноските също ставаха все по-редки. Майката на Уокър го съди, за да го задължи да плаща, и баща му отново започна да изпраща редовно чекове, но нищо повече.

Уокър го видя само още веднъж — на бейзболен мач на „Минесота Туинс“ преди няколко години. Позна го и когато отиде при него, баща му се държа дружелюбно. Разговорът им беше кратък и неловък. Нямахме какво да си кажат.

— Не — внезапно заяви Уокър. Гласът му прозвуча силно в тихата стая.

— Какво не? — изненадано попита Кейтлин.

— Не искам да бъда такъв баща.

— Какъв баща? — озадачено се намръщи тя.

— Не искам да бъда непознат за собственото си дете. За нашето дете — поправи се той. — Такъв беше моят баща. Като малък играех в Малката лига и на всеки шейсет секунди поглеждах към скамейките, за да видя дали е дошъл. Но той никога не идваше. Ако ще бъда баща, Кейтлин, искам да бъда там. Искam да бъда на скамейките за мача на Малката лига.

— Може да е момиче и в такъв случай ще ходиш на волейбол или женски футбол — отбеляза Кейтлин и на устните ѝ затрептя усмивка.

— Няма значение. Искam да бъда там.

— Можеш да бъдеш там — увери го тя. — Днес не е необходимо да изясняваме подробностите, но ако искаш право на посещение, ще го имаш.

— Право на посещение? — повтори Уокър. Изразът остави лош вкус в устата му.

Кейтлин повдигна рамене.

— Мисля, че това е правилният юридически термин.

— Не искам това.

Тя въздъхна и Уокър за пръв път забеляза колко е уморена.

— А какво искаш? — малко раздразнено попита Кейтлин.

Следващите му думи шокираха повече него, отколкото нея.

— Искам да бъдем истинско семейство.

— Истинско семейство? — недоверчиво попита тя.

— Да — убедено отговори Уокър. — Истинско семейство. Брак, къща, бебе. Всичко, каквато и да е цената.

Сега беше ред на Кейтлин да онемее от изненада.

— Уокър, брак ли ми предлагаш? — попита тя след дълго мълчание.

— Мисля, че да.

Кейтлин поклати глава от почуда.

— Как ти хрумна? Никога не сме обсъждали да се женим.

— Е, може би е време да го направим.

— Не знам какво да кажа — призна тя. — От всички вероятности, които обмислих за днес, тази изобщо не беше на дневен ред.

— И аз самият съм малко изненадан — рече Уокър и после, тъй като почувства, че в случая се изисква нещо повече, добави: — Ела тук.

Кейтлин стана и се приближи до него. Той хвана ръката ѝ и малко непохватно я дръпна да седне на коленете му.

— Съжалявам, че предложението за брак не беше много романтично — каза Уокър и уви ръце около кръста ѝ.

— Няма проблем — срамежливо отвърна Кейтлин.

— Е, ще приемеш ли?

Тя се усмихна малко неуверено.

— Ами защо не?

— Именно — съгласи се Уокър. — Колко труден може да е един брак?

Оказа се много труден, но тогава те не го знаеха. Не знаеха нищо, доколкото можеше да прецени Уокър. И сега, три години по-късно,

докато седеше в кабинета на дока за лодки, той можеше да изпитва само съжаление и вина.

Нещо друго обаче не му даваше покой — Али, жената, с която се бе запознал в кафенето миналия уикенд, и малкият ѝ син Уайът. Странно, напоследък Уокър мислеше и за тях, наред с останалите неща. Нямаше представа защо. Вероятно защото Карълайн му беше казала за покойния съпруг на Али. Сега нещата придобиха логика. Някъде под наежеността и отбранителна ѝ позиция в Али се криеше дълбока тъга. И крехка уязвимост.

Уокър трябваше да отиде в Минеаполис днес. Защо сега седеше тук и се безпокоеше за двама души, които дори не познаваше? Всъщност не искаше и да ги познава. Той ги избягна от главата си и изпи остатъка от кафето в чашата си. Все едно пиеше кал. Ако не друго, утре сутринта щеше да купи нова кафеварка от железарския магазин. Тогава щеше да има нещо, колкото и малко да е то, което да покаже, за да обясни защо е останал тук през уикенда.

9.

Али и Уайът вече седяха на стъпалата пред вилата, когато чуа хрущенето на гумите на пикапа на Джакс по чакълената алея.

— Уайът, трябва да знаеш нещо, преди да отидеш да береш боровинки тази сутрин — каза Али, сложи на главата му бейзболна шапка на „Минесота Туинс“ и нагласи козирката под кокетен ъгъл.

— Какво?

— Да ядеш боровинки от ведрото е стара, почитана традиция — закачливо обясни тя. — Както и да ги ядеш направо от храста. Затова не се тревожи дали ще напълниш ведрото си. Не ме е грижа колко боровинки ще донесеш у дома. Искам само да се забавляваш. Чу ли? — Али зачака отговор, но не го получи. — Чу ли? — повтори тя, повдигна козирката му и се вгледа в шоколадовокафявите му очи.

Уайът не каза нищо. И не беше необходимо, защото треперещите му устни говореха достатъчно красноречиво. Той не искаше да бере боровинки без Али. „О, боже, моля те, не се разплаквай — отчаяно си помисли тя. — Защото разплачеш ли се, решителността ти ще се пречупи. И ще дойда с теб. Или ще ти позволя да останеш вкъщи. А ти вече си с мен денонощно, седем дни в седмицата. Не може да е здравословно, нито забавно да бъдеш постоянно с някой, който непрекъснато се преструва, че всичко е наред, когато е толкова очевидно, че не е наред.“

Али обаче не знаеше как да му обясни всичко това. Даде му малко очукано тенекиено ведро и добави:

— Трябва да ми повярваш. Ще се забавляваш, докато береш боровинки с Джакс и дъщерите й. А аз ще свърша много работа тук и ще почистя тази стара вила. О, виж, ето ги — весело извика тя, щом видя пикапа на Джакс. — Да вървим, приятел — подкани го Али, стана и изтупа дъното на сините си джинси. Уайът въздъхна и се изправи бавно и уморено. Като старец, тъжно си помисли тя.

В следващия момент Джакс и дъщерите й, които изскочиха от пикапа, я разсеяха от мрачните мисли. Али се развесели, когато видя,

че трите момичета са умалени, но иначе еднакви копия на майка си. И трите имаха гарвановочерна коса, ясни сини очи и кремавобяла кожа, осеяна с лунички. Те бързо обградиха Али и Уайът и заговориха в един глас.

Запознаха се и Джакс весело каза:

— Добре, всички да се качват в пикапа. Да отиваме да берем боровинки, преди да стане твърде горещо, а после ще си направим пикник на сянка.

Джейд, най-малката дъщеря на Джакс, хвана Уайът за ръката и го поведе към пикапа. Уайът се изненада, но не възрази.

Джакс ги погледна и после се обърна към Али.

— Възможно ли е това да е началото на едно хубаво приятелство?

— Искрено се надявам — отвърна Али, видимо успокоена. — Опасявах се, че ще има сцена — призна тя — и че накрая ти ще откъснеш от мен изпадналия в истерия Уайът.

— Струва ми се, че той се чувства добре — рече Джакс, поглеждайки Уайът и Джейд. Момиченцето оживено му говореше нещо и Али го чу да споменава за колекция от камъчета. А после Джейд извади камъче от джоба си и го даде на Уайът. Той учтиво го разглежда.

— Дано Уайът да харесва камъчета — иронично подхвърли Джакс.

Али се усмихна и се обърна към нея.

— Кълна се, Джакс, изглеждаш прелестно. — И това беше вярно. Косата на Джакс беше сплетена на две плитки и тя беше облякла широка карирана блуза и избелял джинсов комбинезон. На гърба ѝ висеше окъсана сламена шапка, украсена с панделка.

— Не се чувствам прелестна — въздъхна Джакс, — а само огромна.

— О, за малко да забравя. — Али изкачи стъпалата на верандата и взе пластмасовата кутия, която беше оставила там. — Това е моят принос към пикника.

— Курабийки с парченца шоколад? — с надежда попита Джакс.

Али кимна.

— Същата рецепта, която използвахме онова лято?

— Абсолютно същата — усмихна се Али.

Двете тръгнаха към пикапа и Джакс попита:

— Как вървят нещата? Вече минаха две седмици, нали? Почувствахте ли се у дома си?

— Горе-долу. Понякога повече, друг път по-малко. Искам да ти благодаря, че ми даде телефонния номер на Джони Милър, Джакс. Той много ми помага. Вече смени изгнилите части на верандата и стъпалата. — Тя посочи новите чамови дъски сред по-старите и потъмни. — А сега поправя навеса за лодки и пристана.

— Радвам се. Харесвам го как работи.

Те стигнаха до пикапа. Джакс сложи Джейд и Уайът на задната седалка и закопча предпазните им колани. Али се засуети, устоявайки на подтика си още веднъж да прегърне и да целуне Уайът, преди приятелката ѝ да затвори задната врата на пикапа.

Последва я до страната на шофьора и с изумление видя как Джакс леко подскочи и се настани зад волана. Как беше възможно такава дребна жена да кара такъв голям пикап, беше загадка за Али. Тя почувства първите тръпки на безпокойство. Уайът не беше единственият, който беше нервен от раздялата им днес.

— Сигурна ли си, че излетът няма да те притесни много? — попита Али.

— Дори никак — отвърна Джакс. — Повярвай ми. Всеки ден, който прекарвам извън дома си и железарския магазин, е като почивка за мен. Пък и ти сигурно трябва да свършиш много работа тук.

Али кимна и отстъпи назад, за да може Джакс да затвори вратата на пикапа. Усмихна се и им махна с ръка, щом потеглиха, но се почувства малко натъжена, когато се върна във вилата.

Отиде в кухнята, където смяташе да разчисти шкафовете, но не започна да работи веднага. Приблужи се до прозореца и се вгледа в езерото, което днес беше в зашеметяващ отънък на тъмносиньото и гладката му повърхност, искряща на утринното слънце, беше надиплена тук-там от лек вятреца. Полъх на топъл бриз развя завесите в кухнята и донесе мирис на сухи борове и уханието на чистите води на езерото. Али изведнъж си спомни нещо, което беше видяла в бараката сутринта, когато търсеше ведро за боровинки за Уайът.

„Няма да прекарам нито секунда повече вътре“ — реши тя. Шкафовете в кухнята щяха да почакаат. Али излезе от вилата, отиде в бараката, отвори вратата с ръждясали панти и внимателно заобиколи

боклуците вътре, докато стигна до кануто в ъгъла. Лодката беше най-малко на петдесет години, от времето на баба ѝ и дядо ѝ. Али я преобърна и погледна вътре. Беше пълна със сухи листа, мръсотия и паяжини, но тя все още не беше готова да се откаже от нея.

Али хвана единия край, издърпа кануто от бараката и го довлече до градинския маркуч зад вилата. Пусна водата с пълна сила и изми боклуците. След това отново огледа кануто и реши, че е в състояние да плава в езерото. Видя, че дъските на дъното са леко изгнили, но нямаше дупки. Върна се в бараката за някои други неща, които беше видяла там — гребло, орфана спасителна жилетка и срязан отгоре пластмасов бидон за мляко, използван за изгребване на вода от лодката. Тя ги взе, хвърли ги в кануто и го помъкна към езерото. Настроението ѝ изведнъж се повиши. Искаше да се махне от вилата, макар и само за един час. Откакто бяха дошли, Али и Уайът бяха излизали само няколко пъти — до бакалията, железарския магазин и „Пърл“.

Няма да ходи надалеч, реши Али, докато плъзгаше кануто по леко наклонения бряг, не повече от неколкостотин метра от пристана. И щеше да гребе близо до брега, на дълбочина само до раменете. Ако кануто започнеше да пропуска, щеше да се върне веднага. Ако не, разходката щеше да бъде приятно разнообразие.

Тя стигна до езерото, бутна кануто във водата и тръгна по пристана, дърпайки лодката, докато водата стана достатъчно дълбока, за да гребе. След това седна на ръба на пристана, внимателно се спусна в кануто и се настани на седалката. Започна да гребе и след няколко непохватни замахвания подхвана равномерен ритъм. Изненада се колко естествено и непринудено го прави след толкова много години.

Беше изминала стотина метра успоредно на брега, когато осъзна, че се е отправила към пристана на Уокър Форд, но дори от разстояние видя, че там няма никого. О, боже, помисли си тя, тъй като по причини, които не разбираше, срещата им в „Пърл“ продължаваше да я гложди. Положи съзнателни усилия да не мисли за него и продължи да гребе, докато забеляза, че на дъното на кануто се е събрала няколко сантиметра вода. Тя остави греблото и изгреба водата. Може би трябваше да се върне, но ако го стореше, това щеше да е краят на малкото ѝ приключение, а все още не беше готова да го завърши.

Затова продължи да гребе близо до брега, на безопасна дълбочина. Знаеше, че кануто няма да потъне като оловна тежест, ако изгребва водата на всеки стотина метра. И Али го правеше, гребеше и после изхвърляше водата, докато осъзна, че ръката ѝ се уморява и вратът ѝ е изгорял от слънцето. Времето, което изглеждаше хубаво и приятно, когато тя потегли, сега беше станало горещо. Освен това вече беше съвсем близо до пристана на Уокър Форд и въпреки че той не беше там, не искаше да рискува, като се задържа наблизо твърде дълго. Време беше да се връща. Първо обаче трябваше да изхвърли водата от дъното на кануто.

Когато отново спря, стори ѝ се, че в лодката влиза вода по-бързо отпреди. Трескаво изгребва няколко минути и после с изумление установи, че нивото на водата в кануто не спада. Напротив, повишаваше се. Тя започна да изгребва по-бързо, но лодката се напълни с още повече вода. Али спря, за да си поеме дъх, защото се умори, и разтревожено видя, че водата от езерото нахлува през дъното на кануто и стига до глезените ѝ.

Погледна пристана на вилата си и се стъписа колко далеч изглежда. Нямахме как да се върне дотам, след като лодката бързо се пълнеше с вода. Тя огледа залива, но не видя никого. Дори ако преглътне гордостта си и помоли за помощ, нямаше кой да ѝ помогне. От друга страна, пристанът на Уокър Форд беше само на стотина метра.

Али седна в кануто и го загледа как се пълни с вода. Знаеше какво трябва да направи, но не искаше. Преди обаче водата да стигне до коленете ѝ, тя взе греблото, спасителната жилетка и бидона за мляко и скочи. След това се изправи в дълбоката до раменете ѝ вода и гледа, докато кануто потъна. Не беше много драматично. Когато лодката окаяно спря на дъното на езерото, Али непохватно заплува към пристана на Уокър, като буташе пред себе си нещата, които беше взела.

Излезе на брега и се огледа. Чувстваше се абсолютно нелепо. От късите ѝ джинсови панталони капеше вода, която се стичаше по краката и пълнеше маратонките ѝ. Слава богу, че Уокър Форд не беше избрал този момент, за да плува в езерото. Али погледна къщата му, кацнала на скала над езерото. Той не беше там. Чудесно. Рано или късно обаче тя трябваше да му каже за потъналото кану, но сега поне

можеше крадешком да се върне във вилата си с ненакърнена гордост. Е, донякъде ненакърнена.

И все пак оставаше проблемът как да се върне до вилата си. Отново погледна към своя пристан, който по вода се намираше на по-малко от осемстотин метра. Беше добра плувкия и лесно можеше да преодолее разстоянието. Но колкото и да се изкушаваше да го направи, това би нарушило едно от основните ѝ правила като единствен жив родител на Уайът. Не поемай излишен риск, колкото и да е малък. Защото мисълта да остави Уайът кръгъл сирак беше... ами немислима.

Това означаваше, че единствената ѝ възможност за избор да се върне във вилата си е по главния път. Али изпъшка. Трябваше да заобиколи къщата на Уокър и да стигне по алеята му за коли до шосето. Ако той си беше вкъщи, имаше вероятност да я види, както и комичното ѝ състояние. Хрумна ѝ да избегне вилата му и да мине направо през гората, но се отказа от тази идея. В гъсталака имаше твърде много комари и отровен бръшлян.

Тръгна по пристана, носейки нещата си. Езерната вода джвакаше в маратонките ѝ, Али се ядосваше на себе си. „Глупачка, глупачка, глупачка — повтаряше си тя всеки път, когато маратонките ѝ шляпаха по пристана. — Къде ти беше умът?“

Стигна до края на пристана и мина покрай навеса с лодките, без да си прави труда да погледне вътре. Вече знаеше, че там има най-малко десетина лодки. И сигурно всичките бяха в безупречно състояние. Испита раздразнение към Уокър Форд.

И когато започна да изкачва каменните стъпала към къщата му, раздразнението ѝ се засили. Беше ли необходимо да има толкова много стъпала? Прасците я заболяха и дишането ѝ се учести. Когато обаче задъхана стигна догоре и се обърна, трябваше да признае, че гледката към езерото е великолепна. И къщата беше хубава. Съчетаваше модерното и традиционното. Семплата ѝ триъгълна форма беше подсилена с обли речни камъни и една цяла остъклена стена, която се отваряше към задна тераса. Какъвто и да беше този човек, той очевидно имаше добър вкус. Всичко — пристанът, терасата, къщата — беше безупречно проектирано и красиво построено и изглеждаше луксозно и същевременно хармонично, сливайки се с лекота с естествената среда.

Али погледна каменната пътека, която се извиваше вдясно от вилата. Това беше пътят към алеята за коли и шосето. Тя обаче се поколеба. Любопитството ѝ към това място надделя. Наоколо нямаше никого и ако надникнеше набързо през остъклената стена, никой нямаше да разбере. Али се промъкна на терасата, приближи се до плъзгащата се врата и притисна лице до стъклото. Отвътре вилата беше ефектна както отвън. Стаята, в която Али надничаше — явно дневната — имаше таван като на катедрала с големи греди и огромна камина от речни камъни, вградена в едната стена. От двете страни на камината бяха поставени два големи кожени дивана с цвят на коняк. И на единия седеше Уокър Форд, изненадано установи Али, въпреки че не можеше да каже защо се изненадва, че го вижда в дома му.

Добрата новина беше, че той прелистваше списание и все още не я беше забелязал. Тя стоеше там абсолютно неподвижно и се опитваше да измисли план за действие, но възможностите ѝ за избор бяха ограничени. Ако помръднеше, щеше да привлече вниманието му. А ако останеше там прекалено дълго, Уокър рано или късно щеше да вдигне глава от списанието и да я види. Щеше да изглежда като пълна идиотка. И беше точно такава, като имаше предвид дългия списък от грешки, които беше направила днес.

Докато мислеше какво да направи, Уокър Форд вдигна глава от списанието и погледна право към нея. Странно, не изглеждаше изненадан. Не съвсем. Имаше по-скоро обезпокоен вид. И кой би го обвинил? Али можеше само да си представи как изглежда — вероятно като същество от черната лагуна.

Уокър остави списанието, стана и тръгна към плъзгащата се остъклена врата. Али направи последен опит да изглежда малко по-представителна, като отлепи мократа тениска от влажната си кожа. Помъчи се да изцеди водата от нея, но тениската пак залепна за кожата ѝ. Тя подръпна и краищата на капещите си къси джинсови панталони, но те не станаха по-дълги. Струваше ѝ се, че са около пет сантиметра. Въздъхна и се отказа. Приличаше на плашило. И на всичкото отгоре, беше оскъдно облечена.

Когато Уокър стигна до остъклената врата и я отвори, Али се запита какво още може да се обърка днес. Имаше чувството, че скоро ще разбере.

10.

Случи се нещо много странно. Уокър седеше на дивана, прелистваше списание „Американски рибар“ и се опитваше да не мисли за новата си съседка, но въпреки това мислеше за нея, а в следващия момент вдигна глава и я видя да стои на терасата му, държейки не друго, а гребло за кану.

И тогава си помисли, че може би губи разсъдъка си. Сигурно халюцинираше. Когато обаче затвори очи и после отново ги отвори, тя все още беше там и държеше гребло за кану.

Той стана, прекоси стаята и отвори плъзгащата се остъклена врата. Тогава видя, че Али е мокра и от нея капе вода. Първата му мисъл очевидно би трябвало да бъде: „Какво прави тя тук, по дяволите?“. И по-важното: „Какво е правила, преди да дойде тук, по дяволите?“.

Първата му мисъл обаче беше, че Али изглежда изумително. Същинска сладководна русалка, която вълните са изхвърлили на терасата му.

— Извинявай за безпокойството — малко глуповато каза тя, — но кануто ми потъна и...

— Къде е синът ти? — прекъсна я Уокър. Мозъкът му заработи на пълни обороти.

— О, той не е с мен — побърза да отговори тя, виждайки разтревоженото му изражение. — Отиде да бере боровинки с Джакс и дъщерите й...

— Почакай — отново я прекъсна Уокър. — Казваш, че кануто ти е потънало? — Той погледна към езерото. Водата беше гладка като стъкло.

— Да, знам, че звучи странно, но...

— Потъна ли или се преобърна? — поясни Уокър. Неопитният кануист може да преобърне кану, въпреки че канутата по принцип не потъват. Не в ден като днешния, с такива идеални условия. Летният ден беше съвършен.

— Знам каква е разликата между преобръщане и потъване — каза Али и се намръщи. Между зелено-кафявите ѝ очи се образува бръчица. — Ако искаш вярвай, но аз съм опитна кануистка.

Уокър не ѝ повярва. И тонът ѝ, когато отново заговори, му каза, че тя е разбрала, че той не ѝ вярва.

— Виж — продължи Али, — извадих дървеното кану на дядо си. То е най-малко на петдесет години, ако не и повече. Вътре влизаше малко вода, когато потеглих, но реших, че ще се справя. — Тя показва пластмасовия бидон, която държеше. — Но течът не се оказа малък. Оказа се...

— Голям? — пак я прекъсна Уокър. Магията беше развалена. Али все още беше неустойимо прекрасна със съблазнително прилепнали по слабото стройно тяло мокри дрехи, но той започна да съзира хумор в ситуацията.

Тя стисна челюсти.

— Да, добре. Както и да е, накратко, да изкарам кануто вероятно беше грешка.

— Вероятно? — повтори Уокър и едното ъгълче на устата му леко се повдигна.

— Радвам се, че това ти се вижда забавно — раздразнено каза Али, — но единствената причина да ти разказвам това е, защото трябва да мина през имота ти, за да стигна до шосето. И сега, ако не възразяваш, ще си тръгна.

— Моля, заповядай — отвърна Уокър и повдигна рамене, но после любопитството му надделя. — Къде потъна кануто ти?

— На стотина метра вдясно от твоя пристан. На около метър и половина дълбочина.

— Наблизо, а? — попита той и ъгълчето на устата му отново се повдигна.

Али се изчерви и Уокър очарован видя как топла руменина обагри светлорозовата ѝ кожа.

— Не съм те шпионирала, ако това намекваш.

— Нищо не намеквам — невинно отговори Уокър.

— Все едно, ако не възразяваш, ще дойда за кануто веднага щом мога. Не искам да застрашавам другите лодки.

— Аз ще се погрижа за него. — Той обичаше да вади лодки, големи и малки. — Но нека да те закарам до вилата ти. Сигурно не се

чувстваш удобно с тези мокри дрехи. — „Въпреки че изглеждаш изумително с тях“ — помисли си Уокър, но веднага съжали, че си го е помислил. Стори му се някак непочтено сега, след като знаеше повече за личния ѝ живот.

— Благодаря за предложението, но ще се върна по шосето.

Уокър наблюдаваше като омагьосан как тънка струйка вода се стича по шията ѝ и се скрива под памучната ѝ тениска. Али се намръщи и стеснително скръсти ръце на гърдите си.

— Виж, нека поне да ти дам хавлия — каза той с най-деловия тон, който съумя да придобие.

— Би било добре — призна тя. — И след това си тръгвам.

Уокър плъзна по-широко вратата и направи знак на Али да влезе.

— Защо не почакаш тук вътре?

Тя поклати глава.

— Не искам от дрехите ми да капе вода на пода.

— Подът е направен от рециклирано дърво от хамбар — отвърна Уокър и пак я подкани да влезе. — Вече е устоял стотина години на природните стихии. Мисля, че ще издържи на няколко капки вода.

— Красив е — отбеляза Али, оглеждайки пода, докато пристъпваше вътре.

— Благодаря. Сам го наредих. Ей сега ще се върна. — Той донесе хавлия и после дискретно отмести поглед встрани, докато Али се бършеше. Хрумна му да ѝ предложи и сухи дрехи, но реши, че може би ще отиде твърде далеч. Пък и нямаше нищо, което да ѝ е по мярка. Е, поне нищо негово. Уокър прогони от съзнанието си образа на нощницата на бившата си съпруга.

— Благодаря. Така е много по-добре — каза Али, държейки влажната хавлия. — Ще я изпера и ще ти я върна.

— Не е необходимо. Аз ще я изпера. Знаеш ли, слагат указания на вътрешната страна на капака на пералните машини — поверително добави той.

Али не се усмихна, но му върна хавлията. И докато му я подаваше, Уокър долови леко ухание на лосион за слънчев загар с кокосово масло и чиста езерна вода, излъчващо се от кожата ѝ. За него това беше идеалната есенция на лятото. Би я бутилирал, ако можеше.

— Имаш ли нещо против, ако мина направо през къщата ти, за да стигна до алеята за коли? — попита тя, оглеждайки се наоколо.

— Не, разбира се. Но защо не ми позволиш да те закарам с пикапа? Ще стане за пет минути. Вероятно дори по-малко.

— Не, ти вече направи достатъчно. Не искам да разстройвам деня ти още повече.

Уокър се усмихна.

— Четях риболовно списание. — *Заглавието на статията е „Най-хубавите примамки за лятото“ помисли си той. Много важна тема, но вероятно ще мога да се откъсна от нея.*

Али прехапа устни, обмисляйки предложението му.

— Добре — съгласи се накрая тя. — Ако нямаш нищо против, би било чудесно да ме закараш. Не искам Джакс да ми се обади по телефона и да не съм вкъщи. Смятах да изляза за малко.

— Тогава да тръгваме. — Уокър я поведе през вилата към предната врата. Али мълчаше одобрително за интериора и той се изкуши дали да не ѝ припомни, че беше използвала думата „претенциозна“, за да опише къщата му, когато се запознаха в кафенето, но не каза нищо. Мислеше за нещо друго, което искаше да ѝ каже. Трябваше да ѝ каже. Двамата се качиха в пикапа и потеглиха, без да разговарят. Тя упорито гледаше през стъклото, сякаш се опитваше да запамети всяко дърво, покрай което минаваха, а Уокър се мъчеше да гледа пътя, а не коленете ѝ. Той имаше слабост към женските колене. Обикновено обаче те бяха твърде кокалести и заострени или с твърде дълбоки вдлъбнатини и лошо оформени. Поглеждайки изпод вежди, забеляза, че нейните са свършени.

И после, твърде скоро, Уокър зави по алеята ѝ за коли и спря пред вилата ѝ.

— Свършила си доста работа — одобрително отбеляза той. *Вилата вече няма такъв вид, сякаш всеки момент ще се срути,* помисли си, но не го каза.

Али само повдигна рамене и понечи да слезе от пикапа.

— Хей, преди да тръгнеш — побърза да каже той, — искам да ти се извиня.

— За какво? — попита тя и се обърна към него.

— Защото те попитах за съпруга ти, когато се запознахме в „Нърл“. Това беше грубо. Не беше моя работа.

Али отмести очи от него и се загледа през стъклото от нейната страна, но не каза нищо. Навън появяваше ветреца, който разклащаше

клоните на дърветата и разместваше светлите петна и сенките, които танцуваха над пикапа.

Въздъхна тъжно.

— Вината не е твоя. Не си знаел. — Тя отново се обърна към Уокър. — Оказах се права, че клюките се разнасят бързо из Бътърнът.

— Не беше така — намръщи се Уокър. — Карълайн ми го каза, защото мислеше, че ти и Уайът може би се нуждаете от помощ.

— Каква помощ? — предпазливо попита Али, без да откъсва поглед от него. Очите ѝ бяха красиви като мозайка, изпъстрени с мънички светлокафяви и зелени точки.

— Мисля, че според Карълайн — отговори той, внимателно подбирайки думите си, — вие двамата може понякога да се нуждаете от съсед. Добър съсед. Въпреки че не знам защо тя реши, че този съсед може да съм аз. Нямам практика в това отношение. — Освен ако, разбира се, не броеше флирта със стюардесата, която живееше до него в жилищния комплекс в Минеаполис. А Уокър не го броеше.

— Признателна съм за загрижеността на Карълайн, но не дойдох да живея тук заради „изживяванията в малкия град“, а за да намеря уединение.

— Разбирам. — Никой не ценеше уединението повече от Уокър, но положението на Али и сина ѝ беше различно от неговото. — А момчето ти? — внимателно попита той. — И Уайът ли се нуждаеше от уединение?

Али се изчерви и когато заговори, в гласа ѝ прозвуча гняв.

— Уайът се чувства добре, благодаря. И мисля, че аз мога най-добре да преценя от какво се нуждае той. — Тя млъкна и после хладно попита: — Ти имаш ли деца?

— Не — отвърна Уокър и почувства болка в стомаха. Остротата ѝ го изненада. — Не, не съм баща — чу се да казва той.

— Тогава вероятно не знаеш как се отглеждат деца.

Това беше грубо, помисли си той. Грубо, но справедливо.

— Права си. Не знам нищо за децата — рязко отговори Уокър, а после се пресегна и отвори вратата от нейната страна. Знаеше, че жестът му е груб, но не му пукаше.

Али обаче не помръдна. И когато отново заговори, тонът ѝ беше по-мек.

— Виж, знам, че си добронамерен. Всички са добронамерени, но всъщност никой не разбира. Не ме разбирай погрешно. Не съм първата жена, която е загубила съпруга си във война, нито ще бъде последната. Има много вдовици от войни. Но те обикновено не са хората, които ми дават съвети или твърдят, че разбират как се чувствам. Нито се опитват да ми „помагат“.

— Произнесе „помагат“ така, сякаш е мръсна дума — отбеляза Уокър.

Али се усмихна — отново безучастно.

— Не, да ти помагат е хубаво — отвърна тя. — При положение че искаш да ти помагат.

— Вместо да те оставят на мира?

Али се замисли.

— Понякога, да.

Уокър се замисли върху думите ѝ. Не знаеше защо, но те го притесниха. Това беше странно, като имаше предвид как и той искаше да го оставят на мира през последните две години.

— Виж — каза Уокър, — не мога да говоря за всеки в Бътърнът, но мога да говоря за себе си. Ще се опитам да те оставя на мира. Това е нещо, което обикновено правя много добре — да оставям хората на мира. Може дори да се каже, че е моята специалност.

Али прехапа устни.

— Нямах предвид, че искам хората да не ми обръщат внимание — поясни тя. — Не желая да се опитват да ни помагат. Ние можем да се грижим за себе си.

Уокър замълча. Не мислеше, че моментът е подходящ да отбележи, че днес тя се е погрижила толкова добре за себе си, че кануто ѝ е потънало на дъното на езерото.

— Благодаря, че ме докара — каза Али и го удостои с една от редките си усмивки, а после взе нещата си, слезе от пикапа и трясна вратата. Уокър не я изчака да изкачи всичките стъпала до вилата си. Когато тя се отдалечи на безопасно разстояние, той форсира двигателя, обърна и рязко потегли по алеята за коли.

„Намери равен на себе си, Уокър — помисли си, зави по шосето и направи съзнателно усилие да намали скоростта. — Най-после среща жена, която е по-обсебена от независимостта и уединението от

теб. Двамата би трябвало да бъдете идеални съседи.“ Но ако беше така, тогава защо изведнъж настроението му се развали, запита се той.

11.

— Джейд, моля те, стой мирно — с нехарактерна нетърпеливост каза Джакс.

— Извинявай, мамо, но дърпаш много силно. Пък и не разбирам защо сплиташ косата ми.

— Миличка, знаеш правилото — рече Джакс, като се опита, но не успя да прикрие раздразнението си. — Ако искаш дълга коса, трябва да я сплиташ на плитки. Не непрекъснато, но през повечето време. И определено на дневния лагер. Иначе ще се заплете. А мама няма сили да разплита сплъстена коса всяка вечер преди лягане. Затова стой мирна и ще приключи колкото е възможно по-бързо. Обещавам.

Минута по-късно обаче Джейд отново запротестира.

— Ох! Мамо, боли. — Тя започна да се гърчи на високото столче, на което седеше с гръб към Джакс. Двете бяха на задната веранда на дома си, където обичаха да спят дъщерите на Джакс в топлите летни нощи.

— Съжалявам, миличка. — Джакс пусна едната плитка на Джейд. Знаеше, че е дърпала твърде силно. При нормални обстоятелства беше майстор на плитките, но тази сутрин ѝ беше трудно да накара ръцете си да я слушат. Всичко беше от нерви. Ръцете ѝ трепереха, докато гладеше ризата на Джеръми. И стомахът ѝ се свиваше неспокойно, докато гълташе витамините си.

— Какво има, мамо? — попита Джейд и се завъртя със стола.

— Нищо, сладурче. Бременна съм. И съм уморена, и ми е топло — отвърна Джакс и протегна ръка да включи вентилатора, който обаче сякаш едва раздвижи влажния утринен въздух.

— Но, мамо, ти каза, че ти харесва да си бременна — напомни ѝ Джейд. — Каза, че ти е лесно, защото не ти прилошава и не повръщаш.

— Така ли казах? — усмихна се Джакс на обърнатото към нея лице на Джейд с големи сини очи и разпръснати по лицето лунички. — Благодаря, че ми го напомни. И знаеш ли какво реших за днес?

— Какво?

— Реших, че днес ще бъдеш с конска опашка. Какво ще кажеш, бонбонче?

Джейд кимна успокоена.

Джакс започна отново да сресва косата ѝ, като внимаваше да не дърпа твърде силно и да не се оплаква, когато Джейд започне да се върти. Детето не беше виновно, че не може да седи мирно. Беше само на шест години. И за него денят беше обикновен като всеки друг, само че по-хубав, защото беше летен. Джакс обаче от няколко седмици се боеше от този ден. Не бе отбелязан на семейния календар в кухнята, но ако беше, щеше да е маркиран с един голям черен кръст. Днес бе денят, в който Боби беше писал, че ще ѝ се обади от затвора. В същия миг на вратата се позвъни и звукът прекъсна мислите ѝ.

— Това са Али и Уайът — каза Джакс, събра косата на Джейд на конска опашка и уви ластик около нея.

— Дойдоха ли вече? — развълнувано попита Джейд.

— Да. — Джакс я хвана под мишниците, повдигна я и я смъкна от столчето. — Отиди да им отвориш.

Джейд хукна към вратата. Джакс се усмихна. Радваше се, че дъщеря ѝ харесва Уайът. Той беше много тих в деня, когато дойде с тях да бере боровинки. Джейд обаче съвсем не се разочарова, а приспособи стратегията си за разговори и за двамата.

Когато Джакс се приближи до предната врата, Джейд вече я беше отворила и бързо говореше на Уайът.

Джакс се засмя.

— Джейд, миличка, първо поздрави ли Али и Уайът?

— О, здравейте — задъхано каза Джейд и после веднага продължи: — Искаш ли да дойдеш горе в стаята ми да видиш колекцията ми от камъчета? Имам страшно много камъчета. Повече от всеки друг, когото познавам. И продължавам да събирам.

Уайът се поколеба, но Джейд го хвана за ръката и го повлече след себе си.

— Побързай, Джейд, чуваш ли? — извика Джакс и затвори вратата. — Татко ти ще дойде скоро да ви закара в дневния лагер.

Али ѝ се усмихна благодарно.

— В момента Уайът се нуждае точно от някой като нея.

— Властно шестгодишно момиче, което непрекъснато да му казва какво да прави? — попита Джакс.

Али поклати глава.

— Не. Приятелка.

Джакс също се усмихна, въпреки че нещо заседна в гърлото ѝ при мисълта какво са преживели Али и Уайът.

— Искаш ли чаша кафе? — попита тя, водейки Али в кухнята. — Или може би студен чай? Тази сутрин е много горещо за кафе.

— Студен чай би било чудесно — отвърна Али и седна до масата в кухнята.

Джакс извади кана със студен чай от хладилника и две стъклени чаши от бюфета.

— Между другото, свърши ли много работа във вилата в събота? Забравих да те попитам, когато докарахме Уайът.

— О, не свърших много, както мислех — уклончиво отговори Али. — Но благодаря ти, че взе Уайът. Разходката и компанията му се отразиха добре. Той не прекарва достатъчно време с други деца.

— Мислила ли си да го изпратиш на дневен лагер? — внимателно попита Джакс и сложи чашите със студен чай на масата. Чувстваше, че темата е деликатна за Али, и знаеше, че Уайът не е единственият, който понася трудно разделите.

— Където ходят твоите дъщери ли?

— Аха. Намира се в малкия природонаучен музей извън града. Наричат лагерниците там „малките естествоизпитатели“. И всяка седмица има различна тема. На моите момичета много им харесва.

— Звучи забавно — малко тъжно каза Али. — Ще попитам Уайът.

В същия миг те чува бръмчене на автомобилен двигател на улицата. Ръката на Джакс трепна и разля студен чай върху масата.

— Джакс — внимателно каза Али. — Мислиш ли да намалиш кофеина? Изглеждаш малко... напрегната тази сутрин.

— О, в този чай няма кофеин — увери я Джакс, докато бършеше с кърпа разлятата течност. — Нищо ми няма. Само че не спях добре снощи. И тази сутрин се чувствам малко нервна. — Джакс имаше чувството, че е жица, по която тече електричество. Тялото ѝ направо бръмчеше от безпокойство. — Както и да е — смени темата тя. — В случай че се питаш защо ти казах да дойдеш тази сутрин, искам да те покана на празненство.

— Празненство? — повтори Али. Изглеждаше ужасена, сякаш Джакс беше казала „електрически стол“ или „самолетна катастрофа“, а не празненство.

— Да, празненство. Празненствата са забавни, спомняш ли си?

— Не съвсем — призна Али. — Отдавна не съм ходила на купон. От две години се опитвам да ги избягвам.

Джакс се поколеба. Не можеше да обвинява Али, задето не смята, че има причина да празнува. И все пак не можеше да избягва вечно купоните.

— Виж, не е необходимо да идваш — добави тя. — Но се надявам да дойдеш. Нашето празненство на трети юли стана нещо като традиция в Бътърнът.

— Купон на трети юли?

— Аха. Празнуваме деня, в който Джеръми и аз се срещнахме. Е, не за пръв път, защото цял живот сме живели в един град, а денят, в който се срещнахме отново, след като Джеръми се върна от колежа. Всъщност денят беше четвърти юли, но не можем да празнуваме тогава, защото няма да дойде никой. Всички отиват на панаира да гледат фойерверките. Затова празнуваме предишния ден. Купуваме бургери и бира и наемаме оркестър. И всеки носи по нещо допълнително, салата или десерт. Забавно е. Или поне такъв е планът — добави Джакс, като видя неспокойното изражение на приятелката си.

— Сигурна съм, че е забавно, Джакс — решително се усмихна Али. — И Уайът и аз няма да го пропуснем за нищо на света.

— Наистина ли? — обнадеждена попита Джакс.

— Наистина. Какво да донеса?

— Можеш ли да направиш от твоите курабийки с парченца шоколад?

— Разбира се. Колко?

— Ами да видим. Ще дойдат около двеста души...

— Двеста? — изуми се Али. — Джакс, откъде познаваш двеста души?

— Много лесно. В малък град като Бътърнът човек познава всеки — обясни Джакс. — Независимо дали искаш или не. Но виж какво ще ти кажа. Направи двайсет-трийсет курабии. Ще накараме гостите да се бият за тях.

Разговорът беше прекъснат от звука на клаксон пред къщата.

— Джеръми е дошъл да закара момичетата в лагера — каза Джакс и отиде до стълбището, за да ги повика.

Джейд и Уайът слязоха първи. Джейд го държеше за ръката. Последва ги деветгодишната Джоси, която се влачеше надолу по стълбите с намръщено лице, което подсказа на Джакс, че се е карала с по-голямата си сестра Джой. Когато Джоси стигна до нея, Джакс леко я побутна към кухнята.

— Джоси, моля те, вземи пликчетата с обяда от хладилника.

— Защо аз трябва да ги взимам всичките? — възрази Джоси.

Джакс не ѝ обърна внимание и погледна Джой, дванайсетгодишната си дъщеря, която слизаше по стълбите. За разлика от сестра си тя не изглеждаше ядосана. Караницата с Джоси вече беше забравена и на лицето ѝ бе изписано нежно, замечтано изражение, което говореше, че мисли за Анди Монтгомъри, тринайсетгодишното момче, което живееше на отсрещната страна на улицата. Джакс изпъшка. Беше се надявала, че проблемът с момчетата ще се появи едва след няколко години, но бе сгрешила.

Когато Джой слезе долу, Джакс я хвана за раменете, погледна хубавото ѝ, осеяно с лунички лице и строго каза:

— А ти престани да се караш със сестра си, разбра ли?

— Аха — отвърна Джой по начин, който говореше, че не е чула нито дума от онова, което ѝ беше казала майка ѝ.

Джакс въздъхна и тръгна да изпраща дъщерите си.

— Сигурна ли си, че не можеш да останеш още малко? — попита тя Али, защото не искаше да бъде сама. Колкото и трудно да ѝ беше да бъде с хора, откакто получи писмото на Боби, още по-трудно беше да бъде сама. Сама със страха си.

Али поклати глава.

— И ние ще тръгваме — отговори тя и прегърна Джакс. — В багажника ми има хранителни продукти.

Всички заминаха и Джакс по навик влезе в кухнята. Чиниите от сутрешната закуска все още бяха натрупани в умивалника. Тя сложи запушалката на канала, пусна горещата вода и добави препарат за миене на съдове, а после зачака умивалникът да се напълни, гледайки разсеяно облака пара, който се вдигаше от кранчето. След това бавно

взе гъба и една чиния. Този път ритуалът на миене на чинии не ѝ доставяше удоволствие.

И в същия миг телефонът извънн твърде силно в тихата кухня. Джакс изпусна чинията, която изтрака на дъното на умивалника, но за щастие не се счупи. Тя се приближи до безжичния телефон на плота и го взе. Телефонът беше странно тежък, когато го допря до ухото си и заговори.

— Ало — изграчи Джакс. Устата ѝ беше пресъхнала.

— Джакс? — повлечено отговори Боби от другия край на линията.

Странно, помисли си тя. От много години не беше чувала гласа му, но той ѝ прозвуча напълно познато. По ужасяващ начин.

Едва не затвори, но се въздържа. Затвореше ли, Боби можеше да се ядоса, а Джакс бе измислила стратегия, в която той не трябваше да бъде ядосан. Или поне не по-ядосан, отколкото беше абсолютно необходимо.

— Боби? — с дрезгав глас попита тя. Езикът ѝ беше натежал и не ѝ се подчиняваше.

— Точно така, скъпа — отвърна той и после малко докачливо добави: — Не звучиш много щастлива, че ме чуваш.

— Само съм изненадана — рече Джакс, поглеждайки часовника в кухнята. — Трябваше да ми се обадиш след един час.

— Промяна на плана — безгрижно отговори Боби. — Пък и си помислих, че ако ти се обадя по-рано, може тя да вдигне. Още не съм чувал гласа ѝ. Искам да знам как звучи гласът на Джой. Все пак е моя дъщеря.

В кухнята беше толкова тихо, че равномерното капене на водата от кранчето звучеше болезнено силно. Джакс протегна ръка към стола до масата и седна. Коленете ѝ се огънаха.

— Тя не е твоя дъщеря, Боби — промълви Джакс. — Написах ти го в писмото. Джой е дъщеря на Джеръми. Бях бременна с нея, когато се омъжих за него.

— Да, беше бременна — изсумтя Боби, — но бебето беше мое, а не негово.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото две седмици преди да тръгнеш с Джеръми, ти ходеше с мен. Ти и аз заченахме това бебе, Джакс. Сигурен съм. И ти

го знаеш много добре.

— Но...

— Джакс, в момента нямам време за това — троснато я прекъсна той. — Имам пет минути в телефонната си карта и зад мен чакат реда си дванайсет души. Нима смяташ, че е лесно да се обадиш от затвора? Пак си помисли.

Джакс си пое дълбоко дъх. Трябваше да се овладее. Веднага. Но трябваше и да промени стратегията си, защото отричането нямаше да свърши работа. И поне този път истината беше на страната на Боби.

— Виж, Боби, хайде да не се караме — каза тя, опитвайки друга тактика. — В края на краищата, какво значение има чия дъщеря е Джой? Не ти ли е достатъчно да знаеш, че тя има хубав дом тук с мен и Джеръми?

— Ами аз, скъпа? Какво имам аз? — изхленчи Боби точно както правеше едно от децата ѝ и Джакс едва не се засмя.

— Ако наистина мислиш, че Джой е твоя дъщеря, Боби, имаш и привилегията да знаеш, че за нея се грижат добре. — Джакс не мислеше, че тази маневра ще проработи, но се надяваше да увеличи възможностите си да преговаря, като се обърне към съвестта му. Разбира се, ако Боби имаше съвест. Не беше сигурна в това.

— Отново ми губиш времето — недоволно измърмори той. — Моето време и минутите в телефонната ми карта. Написах ти всичко в писмото си, Джакс. Джой е моя дъщеря. И когато изляза от затвора това лято, искам да бъда част от живота ѝ. Имам права. Не мисли, че не знам за тях. В библиотеката тук има правна литература и научих как стоят нещата. Затова или ти и аз ще се договорим сега, или след като ме освободят след шест седмици, ще отида в железарския магазин и ще кажа на Джеръми. Готов съм да се обзаложа, че не повдигате често темата кой е истинският баща на Джой на масата за хранене. Прав ли съм, скъпа?

Джакс не отговори. Не беше необходимо.

— Добре. Радвам се, че се разбираме — продължи Боби.

— Не съм напълно безчувствен към малкия ти... проблем. И колкото и много да искам да видя нашата дъщеря, ако ти смяташ, че това ще бъде твърде голям шок за нея, тогава може би ще се споразумеем нещо.

— Продължавай да говориш. — В душата на Джакс се разпали слаба надежда.

— Ами ето какво. Когато изляза оттук, няма да имам нищо освен две татуировки от затвора. А те няма да платят сметките ми. Ще трябва да започна наново. От нищо. А за това се искат пари.

Съзнанието на Джакс мигновено се проясни. Пари. Беше се надявала да се стигне дотук. Щеше да плати на Боби, ако цената не е твърде висока.

— Добре — съгласи се тя. — За каква сума говорим? Нямам много пари, но може да уредя малък заем, за да започнеш нещо някъде. — Някъде далеч оттук, помисли си Джакс.

— Нямах предвид заем, скъпа, а по-скоро подарък. И си мисля, че петдесет хиляди долара в брой би трябвало да са достатъчно, за да започна някакъв бизнес. Законен бизнес — добави той.

„Петдесет хиляди долара? Да не си полудял?“ — едва не изтърси Джакс, но после си напомни, че това са преговори. И че петдесет хиляди долара е началното предложение на Боби.

— Виж, няма откъде да намеря петдесет хиляди долара, но мога да ти предложа две хиляди и петстотин. Това са много пари за мен — строго добави тя.

— Съжалявам, скъпа, няма да стане.

— Тогава пет хиляди. — Джакс знаеше, че се предава твърде бързо, но не можеше да направи нищо. Искаше да приключат с този въпрос.

— Ще намаля на двайсет хиляди — също така бързо реагира Боби.

— Десет хиляди е последното ми предложение. Приеми го или откажи. Не мога да вдигна повече.

Боби мълча известно време.

— Добре — отговори той най-после с ядосан тон.

— И в замяна ти ще стоиш далеч от нея, Боби. И от останалите членове на семейството ми. И още нещо, Боби. Няма да стъпваш в Бътърнът. Ясно ли е?

— Не можеш да ми заповядваш къде да живея — изръмжа той.

— Мога, ако искаш да получиш парите — троснато отвърна Джакс и Боби млъкна.

— Е, добре — най-после се съгласи той. — И без това не искам да започна наново в твоето тъпо градче. Трябва обаче да дойда за няколко дни, след като изляза оттук. Имам недовършена работа. Тогава ще взема парите от теб, Джакс.

— Не, Боби. Ще ти изпратя чек по пощата. Само ми дай няколко дни да събера парите.

— Не, скъпа, няма да се измъкнеш толкова лесно. Пък и предпочитам да върша работата си лично.

— Не, Боби. Не трябва да се срещаме. Много е рисковано.

— Е, да, животът е пълен с рискове — мрачно отбеляза той. — Научих го по трудния начин. Ще се видим в Бътърнът на... петнайсети август. Дотогава би трябвало да съм там. Да речем, в девет вечерта в „Москито Ин“.

„Москито Ин“, ужасена си помисли Джакс. Това беше долнопробен квартален бар на Хайуей 169, посещаван предимно от членове на мотоциклетни банди и бивши затворници. Мисълта да отиде там бременна в деветия месец беше абсурдна и Джакс едва не го каза, но после ѝ хрумна нещо. Вероятността да види там някой познат освен Боби беше равна почти на нула.

— Добре — отвърна тя. — Ще дойда.

— Хубаво — изръмжа Боби и затвори.

Джакс остави телефона и едва тогава осъзна, че цялата трепери. „Това не може да е добре за бебето“ — помисли си тя и покровителствено сложи ръце на корема си.

— Извинявай — промълви Джакс в тихата кухня и в отговор усети, че бебето помръдна — леко, пърхащо движение, като крилца на малко птиче. И това някак я успокои. Тя скръсти ръце на масата и сложи глава върху тях. Припомни си онзи следобед преди тринайсет години, когато Боби Луис влезе в дрогерията в Бътърнът и безвъзвратно промени живота ѝ.

През юни Джакс беше завършила гимназията, живееше в дома си и работеше на половин ден в местната дрогерия. Тогава нямаше представа какво ще ѝ поднесе бъдещето, но имаше чувството, че каквото и да е то, вероятно няма да си заслужава да се вълнува за него.

Нямаше да ходи в колеж. Това беше ясно. Госпожа Мартин, учителката ѝ по математика, беше смаяна от бързината ѝ с числата и я насърчи да кандидатства в щатския университет. Джакс обаче не го

направи. Не вярваше в себе си. Пък и с изключение на госпожа Мартин никой друг, изглежда, не вярваше в нея. Освен това и да влезеше в Университета на Минесота, нямаше пари да отиде дотам.

Ето защо Джакс стоеше зад щанда с гримове в дрогерията в Бътърнът, подреждаше червила и чакаше да се случи нещо, каквото и да е. И после, един ден, то се случи. Боби Луис дойде да си купи одеколон за бръснене и остана, за да флиртува с нея.

— Това ли правиш по цял ден? Подреждаш онези малки тубички? — попита той, наблюдавайки я.

— Наричат се червила — отвърна Джакс, изнервена от близостта му. — И прогимназистките, които идват тук да ги разглеждат, ги разбъркват — обясни тя. Въпреки климатика в дрогерията усети, че лицето ѝ изведнъж пламна.

— Отегчаваш ли се, като работиш тук? — попита Боби и се облегна на щанда.

— Непрекъснато — измънка Джакс и погледна да види дали господин Коутс, собственикът на дрогерията, е наблизо, но не го забеляза.

— Тогава защо не оставиш онази малка тубичка и не се качиш в пикапа ми? Ще си купим бира, ще се разходим и ще се забавляваме. Какво ще кажеш?

— Ще кажа не — прошепна Джакс. Лицето ѝ вече гореше. Не се беше целувала с момче, а начинът, по който Боби я гледаше и ѝ говореше, я караше да мисли, че той иска да направи много повече, отколкото само да я целуне.

— Хайде — убеждаваше я той. — Денят е твърде хубав, за да стоиш затворена вътре.

Джакс поклати глава.

— Ще ме уволнят — каза тя, поставяйки червило с коралов цвят на мястото му.

— Тогава ще дойда пак, като затваряте. Ще отидем на езерото и ще гледаме залеза.

— Не мисля — отвърна Джакс, преструвайки се, че бърше праха от подставката за сенките за очи. Нямаше да излезе с Боби. Не го познаваше, но беше чувала за лошата му слава.

Беше чувала, че той е лъжец, измамник и крадец. Двайсетгодишен, вече имаше полицейски списък с арести, дълъг

колкото ръката ѝ. И освен всичко беше злобен. Дори бащата на Джакс, който не беше светец, веднъж каза, че Боби Луис не би подминал куче, без да го ритне.

За нещастие на Джакс обаче Боби имаше някои предимства. Той беше хубав. Направо излъчваше сексапил. И както тя скоро щеше да открие, беше много убедителен, когато решеше, че иска нещо. А тогава той искаше нея.

— Няма да те оставя, докато не се съгласиш — заяви Боби. — И имам цял следобед на разположение.

Джакс вдигна глава. Господин Коутс се приближаваше. И не изглеждаше доволен.

— Добре, ще изляза с теб довечера, но сега трябва да си тръгнеш — помоли го тя.

— Ще се видим в шест — рече Боби, усмихна ѝ се бавно и продължително и излезе от дрогерията.

През следващите години Джакс често си мислеше, че ако я бяха уволнили в онзи ден, това щеше да е малка цена, за да не се забърква с Боби Луис. Истината обаче беше, че и тя имаше вина. Защото ако първия път той трябваше да я убеждава да излезе с него, втория път Джакс го направи по собствено желание. И третият път.

Не можеше да каже защо. Знаеше, че това момче ще ѝ донесе неприятности и че нещата ще свършат зле, но ѝ беше скучно. И се чувстваше самотна. И поласкана от вниманието му. И дълбоко в душата си мислеше, че не заслужава нещо по-добро от Боби Луис.

Каквато и да беше причината, всичко приключи точно така, както и двамата знаеха, че ще стане. Една вечер със сладки приказки Боби я придума да свали дрехите си и отне девствеността ѝ на задната седалка на пикапа си. След това заряза преструвките да се прави на чаровен и започна да се държи гадно с Джакс или изобщо да не ѝ обръща внимание.

Скоро напълно изгуби интерес към нея. И един ден, докато беше на работа и пак подреждаше червилата, Джакс осъзна, че не го е виждала повече от една седмица. Прав му път, каза си тя, но в същия миг изпусна едно от червилата и когато се наведе да го вземе, изведнъж установи, че е бременна. Нямаше представа как разбра. Все още не беше почувствала никаква физическа промяна. Беше твърде

рано дори да е пропуснала месечния си цикъл. Знаеше обаче с абсолютна сигурност, че ще има бебе.

Колкото и изумително да беше, не се паникьоса. В същия момент, в който разбра, че е бременна, тя разбра и нещо друго — каквото и да се случеше, нямаше да позволи на Боби Луис да има нещо общо с детето. Мисълта ѝ вдъхна целеустременост. Джакс извади червилото изпод щанда, изправи се и спокойно го върна на мястото му на лавицата. Седмица по-късно обаче и след един положителен тест за бременност тя все още нямаше представа как ще изпълни обещанието, което беше дала пред себе си. Беше на ежегодния пикник в Бътърнът по случай четвърти юли, ядеше парче диня и мислеше за сериозния си проблем, когато Джеръми Джонсън се блъсна в нея и разля пунш върху лятната ѝ рокля. Той се извини неколkokратно и отиде да ѝ донесе салфетки, но остана да разговарят. И животът ѝ отново се промени, за втори път в рамките на месец.

Джакс все още помнеше всяка подробност от онази нощ.

— Как така не сме разговаряли досега? — попита Джеръми по-късно, на разсъмване сутринта, докато лежаха върху одеяло под преобърнатата лодка на градския плаж.

— Ти замина да учиш в колеж през лятото преди първата ми година в гимназията — подчерта Джакс.

— Не е трябвало да заминавам — каза Джеръми, докато я целуваше. — Трябвало е да стоя тук и да те чакам да пораснеш.

— И аз бих искала да беше така — рече Джакс, отвърщайки на целувките му, — но истината е, че никога не би ме загледал.

— Защо говориш така? — намръщи се той.

— Защото е вярно. Ти и аз сме от два различни свята. Твоето семейство живее в къща на главната улица, а моето — във фургон в гората. Твоите родители имат железарски магазин, а моите са градските пияници. Ти отиваш в колеж, а аз забременявам.

— Виж, не знам за различните светове — каза Джеръми, повдигайки се на лакът, — но знам едно — това, че разлях питието си върху теб тази вечер, беше най-умното нещо, което съм правил.

— Нарочно ли го стори?

— Разбира се.

— Защо? — Джакс беше заинтригувана.

— Защото те наблюдавах и знаех, че трябва да говоря с теб.

Тя не му повярва.

— Вярно е — настоя Джеръми. — Видях те и си помислих, че в теб има нещо... много красиво. Сложно, но красиво. Странна комбинация от крехкост и сила. Трудно е да се опише с думи. Реших, че трябва да науча повече за теб. Всъщност всичко.

Джакс се замисли върху думите му. Не смяташе, че е красива, нито пък интересна, но докато разговаряше с Джеръми в онази нощ, започна да го вярва.

— И когато се заприказвахме — продължи Джеръми, — не останах разочарован. Имах чувството, че мога да говоря с теб цяла нощ.

Джакс се усмихна.

— Добре, но стига толкова приказки. Поне за малко — каза тя и го придърпа към себе си.

Няколко минути по-късно Джеръми се откъсна от нея. Дотогава и двамата бяха полуразсъблечени. Той беше по джинси, а тя — по сутиен на точки и бикини.

— Джакс — рече Джеръми, дишайки учестено, — виж, съжалявам. Не очаквах това да се случи и не нося... предпазни средства. Затова мисля, че трябва да спрем дотук. Или поне да забавим нещата. — Докато говореше обаче, погледът му се плъзна по тялото ѝ и той преглътна с усилие.

— Или може да съблечем и останалите си дрехи — предложи Джакс, изненадана от дързостта си, и изхлузи сутиена и бикините си.

Под преобърнатата лодка беше като в пещера, но голата ѝ кремава кожа блестеше меко на слабата светлина.

Джеръми не можеше да откъсне очи от нея.

— Джакс — поклати глава той, но пак я целуна. И после още веднъж. Двамата се любиха, докато слънцето се издигаше над езерото Бътърнът.

През следващите години Джакс често си припомняше сцената и трябваше да признае, че случилото се не я представя в много добра светлина. В онази нощ обаче действията ѝ не бяха умишлено пресметливи или нечестни. Докато лежеше до Джеръми, привличането ѝ към него беше неподправено. Както и нетърпението ѝ да се любят. Не можеше да се престори, дори да искаше. Не знаеше как. Нещо

повече, последвалото любене беше толкова разпалено и приятно, че не ѝ изглеждаше възможно. Това поне не беше лъжа.

И в онази нощ тя нито за миг не си помисли: „Ще спя с Джеръми и после ще му кажа, че съм бременна от него“. Но не можеше и да отрече, че знаеше, че Джеръми ще бъде безкрайно по-добър съпруг и баща от Боби и че тази мисъл може би изигра несъзнателна роля в действията ѝ тогава.

Във всеки случай две седмици по-късно Джакс каза на Джеръми, че е бременна. И той веднага, без колебание, ѝ предложи да се оженят. Дотогава те вече прекарваха всяка минута заедно и Джакс го обичаше лудо. Тя беше напълно убедена, че и той я обича по същия начин.

Ожениха се, купиха си къща с малка предплата, която взеха назаем от родителите на Джеръми, и поеха железарския магазин. И когато се роди Джой, която, за щастие, приличаше на Джеръми, всичко си дойде на мястото толкова идеално, че Джакс започна да си мисли, че така е било предопределено.

Това обаче не означаваше, че не се чувства виновна за лъжата в основата на живота им. Знаеше, че е постъпила погрешно. Съзнаваше, че ако Джеръми разбере, съвместният им живот ще бъде разбит. Годините минаваха, семейството им се увеличаваше и залогът ставаше все по-висок.

Джакс правеше единственото, което умееше да прави. Тя обичаше Джеръми и дъщерите си по най-добрия начин, който знаеше. И си казваше, че е по-добре тя да живее с лъжата си, отколкото всички да живеят с истината. И през повечето време наистина вярваше в това. Дните, в които не го вярваше, бяха най-трудните.

А Боби? Джакс дори не му каза, че е бременна. Не се наложи. В онова лято, още преди да започне да ѝ личи, той бе арестуван за обир на магазин за алкохол и изпратен в затвора. Джакс тайно изпита облекчение, защото реши, че това е краят. Докато през пролетта не получи от него писмо, в което ѝ пишеше, че ще излиза от затвора и иска да се запознае с дъщеря си. Джакс нямаше представа откъде Боби знае, че Джой е от него. Вероятно беше чул, че Джакс е родила бебе, бе направил сметката и се беше досетил. И бе изчакал да се свърже с нея, преди да го освободят от затвора. В края на краищата Джакс нямаше какво да направи за него, докато той беше зад решетките.

Тя въздъхна, докато седеше в тихата кухня и мислеше за държането на Джой на масата за закуска сутринта. Беше невъзможна. Оплакваше се, че трябва да чисти стаята си. Предизвикваше сестрите си. Не обръщаше внимание на молбите на майка си да се помирят. Докато на закуска Джой отхапваше от препечената си филия, Джакс бе забелязала замечтаното, вгълбено изражение на лицето ѝ, което говореше, че мислите на дъщеря ѝ са на километри далеч. Джой вероятно мечтаеше за нещо не толкова обикновено, колкото обикновения си живот.

Странното беше, че Джакс беше твърдо решила да брани именно този обикновен живот, в тази обикновена къща и това обикновено семейство. За нея тази обикновеност бе привилегия, която ѝ беше отказана, когато беше малка. И сега тя щеше да направи всичко, за да попречи на Боби да я отнеме от Джой. И не само от Джой, но и от цялото им семейство от петима. „Не, шестима“ — поправи се Джакс, когато бебето отново помръдна.

12.

Карълайн обръщаше табелката на предната врата на „Пърл“ от „Отворено“ на „Затворено“, когато видя, че на тротоара стои мъж, който чете менюто на прозореца. Очевидно не беше местен. Ако беше от Бътърнът, щеше да знае менюто наизуст.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя, отвори вратата и засенчи с ръка очите си срещу все още палещото следобедно слънце.

Непознатият отмести поглед от менюто и се усмихна.

— О, само търся място, където да пийна нещо разхладително. И може би да похапна сандвич.

— Ние затваряме в три — отбеляза Карълайн.

Той погледна часовника си и учудено попита:

— Нима вече е три и петнайсет? Напълно загубих представа за времето. Знаете ли къде бих могъл да обядвам по това време?

Карълайн се поколеба. „Бар на ъгъла“ беше една пряка понататък и там правеха свестни сандвичи, но сервираха предимно алкохол и дори в ясен, слънчев ден като днес вътре сигурно беше тъмно и мрачно. В покрайнините на града имаше и бензиностанция, където продаваха обичайния асортимент от хотдог и бурито. Тя обаче не можеше със спокойна съвест да изпрати човека в някое от тези заведения.

Огледа го набързо. Той беше на средна възраст, вероятно на петдесет-петдесет и пет години, чист и спретнато облечен с памучна риза с къси ръкави и панталон с цвят каки. И ако не грешеше, беше военен или бивш военен. Това личеше по изправената му стойка, както и по малко по-дългата за правилата късо подстригана прошарена коса.

Тя реши, че човекът няма да ѝ създаде неприятности и че може дори да се окаже приятен събеседник. И ще остави щедър бакшиш. Мъжете като него винаги го правеха.

Освен това да остане в кафенето до късно беше по-добре, отколкото да се върне в апартамента си, който напоследък приличаше на мавзолей.

— Мога да ви изпратя на няколко места — отговори Карълайн, все още закривайки очите си от слънцето, — но после няма да си го простя. Заповядайте, влезте. Ще оставя отворено още петнайсетина минути заради вас.

— Сигурна ли сте? — учтиво попита той. — Не искам да ви създавам неудобство.

— Не се притеснявайте. — Тя отвори по-широко вратата и му направи знак да влезе. — Има много работа, която мога да свърша, докато вие обядвате.

— Много благодаря. Признателен съм ви — отвърна мъжът и влезе в кафенето.

— Готвачът ми приключи с дежурството си в три часа — обясни тя, заключвайки вратата. — Грилът вече е изключен, така че не мога да ви приготвя нищо топло. Пък и в това горещо време едва ли ще искате нещо топло. Мога да ви предложа лимонада и студен сандвич.

— Благодаря. Това е най-доброто предложение, което получих днес. — Той подмина масите и се отправи към едно от въртящите се високи столчета пред барплота.

— Е, какво да бъде? — попита Карълайн, застана зад тезгяха и по навик си сложи престилката.

— Кое е хубаво? — попита мъжът, вдигайки глава от менюто.

— Всичко — машинално отговори Карълайн. И това беше вярно според не толкова скромното й мнение.

— Вие какво бихте си избрали за обяд?

— Сандвич със салата с пиле.

— Добре. Поръчвам един такъв.

— А лимонада?

— И лимонада — усмихна се той.

Карълайн кимна и взе чаша и кана с лимонада. Усмивката му й харесваше, както и бръчиците около сините му очи, които се образуваха, щом се усмихнеше. Мъжът съвсем не изглеждаше зле. Кожата му имаше приятен слънчев загар, а носът му, който очевидно беше чупен няколко пъти, му придаваше леко грубоват, но мъжествен вид.

Карълайн му наля лимонада, пусна вътре още една клонка мента, сложи чашата пред него и се залови да приготвя сандвича.

Той отпи глътка лимонада и одобрително каза:

— Не си спомням кога за последен път съм пил лимонада от прясно изцедени лимони. И ментата е хубава добавка.

Карълайн се усмихна, разреза сандвича на две и го сложи пред него.

— Е, научих някой и друг номер. Тук в Бътърнът не сме напълно изостанали в кулинарно отношение.

— Добре е да го знам, защото току-що приех предложение за една вила тук.

— Наистина ли? За почивка?

— Не. Смятам да живея тук. Вече съм официално пенсиониран.

— Военен ли сте били?

Той кимна.

— Много сте наблюдателна — отбеляза и отхапа от сандвича.

— Участвали ли сте в... бойни действия? — попита тя, мислейки си с болка за покойния съпруг на Али.

Той повдигна рамене.

— Разбира се. Бях пилот, но не на изстребител, а на транспортен самолет.

— Харесваше ли ви да сте пилот?

— Обожавам тази професия.

— Но сте се пенсионирали?

— Да. Бях готов за промяна. Пък и все още съм пилот. Сега имам собствен самолет, „Чесна“, и се надявам да започна бизнес с него.

— Как?

Човекът извади портфейла си, измъкна визитна картичка и я плъзна по барплота към Карълайн. Тя е взе и я прочете.

БЪСТЪР КЕЙН

ЛИЧЕН ПИЛОТ

ЧАРТЪРНИ ПОЛЕТИ

Най-отдолу имаше номер на мобилен телефон и адрес на електронна поща.

— Какво мислите? — попита той и се наведе напред на лакти.

— Честно ли?

— Разбира се.

— Мисля, че повечето хора в Бътърнът предпочитат да карат автомобили — безцеремонно изтърси тя, но после веднага съжали. Не искаше да бъде груба.

Бътър Кейн обаче се засмя невъзмутимо.

— Е, може би. Това е само идея. Не ми трябва пари, военната ми пенсия е достатъчна, но искам да се занимавам с нещо. Помислих си, че работата ще ми помогне да съм зает.

— Няма нищо лошо в това да сте зает — усмихна се Карълайн. В момента тя беше заета да запази разсъдъка си.

— А вие? — попита той. — Летели ли сте някога?

— О, не — леко потрепери Карълайн. — Не съм летяла със самолет. Но вие и семейството ви сигурно предпочитате това транспортно средство.

— Вдовец съм.

— Съжалявам — измънка тя.

— Аз също — тъжно се усмихна Бътър Кейн. — Но имам две красиви дъщери — добави той и засия. — И двете живеят в Минеаполис. Разбира се, сега са големи и имат собствен живот.

Карълайн се намръщи, разсъждавайки върху думите му.

— Нещо лошо ли казах? — попита той и я погледна изпитателно.

— Не, разбира се — побърза да отговори Карълайн и отново напълни чашата му с лимонада. — Замислих се за моята дъщеря. Сега и тя има собствен живот.

— На колко години е? — заинтересувано попита Бътър Кейн.

— На осемнайсет. Замина това лято да учи в университета.

Той се усмихна мило.

— Сигурно ви е трудно — каза и довърши сандвича си.

Карълайн въздъхна.

— Нямате представа. Много години живяхме сами двете. Бившият ми съпруг, бащата на Дейзи, ни изостави, когато тя беше на три години. — Карълайн млъкна, изненадана, че разкрива толкова много неща пред непознат.

Сега беше ред на Бъстър тихо да каже:

— Съжалявам.

Карълайн повдигна рамене.

— Не е необходимо. Имах много време да свикна да бъда самотна майка. Сега се боря с празното гнездо. И знаете ли кое е най-лошото?

Той повдигна вежди.

— Колко е тих апартаментът ни. Нямах представа, че Дейзи е вдигала такъв шум.

— Някои хора се научават да харесват тишината.

Тя въздъхна.

— Мисля, че никога няма да бъда една от тях.

— Може би. В такъв случай може да се научите да биете барабани. Те определено повишават нивото на шума.

Карълайн се засмя и все още се смееше, когато задната врата на кафенето се отвори и вътре влезе Франки. Карълайн се беше навела дружески над барплота, но инстинктивно се изправи и отстъпи крачка назад. Това беше глупаво, осъзна тя твърде късно. Не правеше нищо лошо.

— Още ли си тук, Франки? — малко стеснително попита Карълайн.

Той кимна.

— Почиствах кофите за боклук.

— А аз разговарям с господин Кейн — каза тя, спомняйки си името от визитната картичка. — Между другото, господин Кейн, аз съм Карълайн. Карълайн Кийгън — представи се тя и протегна ръка. — А това е Франки.

Франки Амброуз.

Франки обаче не беше в настроение за светски контакти. Той се втрени в госта, без да се усмихва. Карълайн познаваше добре този поглед — пресметлив, безжалостен и непрощаващ. Франки обикновено го запазваше за непокорни клиенти или шумни тийнейджъри, но тя никога не го беше виждала да го отправя към човек, който според нея не го заслужава. Карълайн хвърли бърз поглед на Бъстър Кейн, едва ли не очаквайки го да остави шепа пари на тезгяха и да си тръгне. Погледът на Франки не за пръв път имаше

такъв ефект. Бъстър обаче погледна Франки в очите, без да мигне, и не помръдна от столчето.

— Е, Франки вероятно вече ще се прибира у дома — каза Карълайн много по-силно, отколкото беше необходимо, и го погледна многозначително. — А вие, господин Кейн — обърна се тя към Бъстър, — може би ще искате сметката.

Франки не каза нищо, но бавно се обърна и започна да мие умивалника.

— Ще помоля за сметката, ако нямате нищо против — учтиво каза Бъстър. Изглеждаше абсолютно невъзмутим от срещата си с Франки.

Карълайн изпусна затаения си дъх. Напрежението се разсея. Но трябваше да говори с Франки за поведението му. Защото беше покровителствено. Дори прекалено покровителствено. Тя не искаше той да плаши и гони клиентите.

Докато Карълайн пишеше сметката, Франки се изниза през задната врата.

Бъстър Кейн подсвирна тихо.

— Грамаден мъж.

— Да — съгласи се тя, — но истината е, че не би наранил и муха.

— Не знам за това — недоверчиво отбеляза Бъстър, взе сметката и извади портфейла си от задния джоб, — но татуировките му са затворнически.

— Наясно съм — наблегна Карълайн. — Но Франки наистина е нежен великан. Аз твърдо вярвам във втория шанс.

Той се усмихна.

— Е, това е хубаво. Понякога се нуждаем от втори шанс, нали? — Бъстър стана и остави банкнота на барплота. — Между другото, беше ми приятно да се запознаем, госпожо Кийгън.

— Карълайн — поправи го тя.

— Карълайн — повтори той. — А ти може да ме наричаш Бъстър. Благодаря ти, че отвори след работното време и че ми направи най-хубавата салата с пиле, която съм ял.

— Пак заповядай — весело отвърна Карълайн. Радваше се, че не го изпрати да обядва в бензиностанцията. Тя го гледа, докато излезе, а после отиде да прибере чинията му. Бъстър беше оставил нова двайсетдоларова банкнота върху сметката. Карълайн се беше оказала

права, че мъжете като него оставят големи бакшиши. Тя пхна банкнотата в джоба на престилката си. Усети вътре и нещо друго и го извади. Визитната картичка на Бъстър. Понечи да я пусне в кошчето, но после се спря. Щеше да е жалко да я изхвърли. Тя отвори касата, повдигна чекмеджето с банкнотите и сложи отдолу визитната картичка. Съзнаваше, че вероятността да ѝ потрябва е равна почти на нула, но поради някаква странна причина ѝ харесваше да знае, че е там.

13.

Когато видя колко много коли са спрели на улицата пред дома на Джакс и Джеръми във вечерта на тяхното празненство по случай трети юли, Али едва не продължи да кара по-нататък.

— Какво има, мамо? — попита Уайът, като забеляза изражението ѝ в огледалото за обратно виждане.

— Нищо, миличък. Защо? — попита Али и намали.

— Намръщена си.

Тя въздъхна. Понякога забравяше колко наблюдателен е синът ѝ.

— Не съм намръщена, а търся къде да паркирам. Не знаех, че тук ще има толкова много хора.

Али спря две преки по-нататък. Докато вървяха към къщата на Джакс и Джеръми, тя положи усилия да бъде позитивно настроена заради Уайът. В края на краищата, той беше прав. Купоните са за забавление, нали? Някога Али със сигурност мислеше така. Сега гледаше на всяко светско събитие със смесица от страх и опасения. Проблемът беше, че ако не внимава, и Уайът щеше да изпитва същите чувства.

— Ще бъде забавно — весело каза тя и стисна ръката му. В другата си ръка държеше пластмасова кутия, пълна с курабии с шоколадови парченца.

Уайът не изглеждаше убеден. И сега, когато чува веселбата — гласовете, смеха и музиката, Али усети, че той забавя крачка. Съпротивляваше се. Тя го дръпна и продължи да върви.

— Знаеш ли кой ще бъде тук тази вечер? — попита Али, докато крачеха по пътеката от плочи, водеща към задния двор на Джакс и Джеръми.

Детето поклати глава.

— Франки — усмихна се тя. Радваше се, че е запазила изненада за сина си.

— Франки ще бъде тук? — Уайът отвори широко очи. Той харесваше Франки.

— Да. Кой мислиш, че ще пече на грил хамбургери, хотдог и пилета? Всичките са ти любими.

— Мислиш ли, че той ще се нуждае от помощ? — попита Уайът и забърза да настигне майка си.

— Може би — усмихна се тя и повдигна вежда.

Двамата завиха зад ъгъла на къщата и Уайът ахна изненадано. Али огледа сцената и разбра защо.

Задният двор беше облян в светлина. На дърветата бяха окачени китайски фенери с ярки цветове, храстите и шубраците бяха осеяни с мънички бели крушки, а на масите, разпръснати върху тъмната мека трева, проблясваха обредни свещи.

— Колко е красиво! — възкликна Уайът.

„Колко много труд“ — помисли си Али, но когато очите ѝ огледаха насъбралото се множество и откриха Джакс и Джеръми, обкръжени от група приятели, видя, че никой от тях не изглежда уморен. Съвсем не. Те бяха спокойни, отпуснати и сияещи от обич един към друг. Джеръми, хубав по момчешки, беше прегърнал през кръста Джакс, а тя, издокарана с прекрасна лятна рокля за бременни, го гледаше нежно. Али изпита завист, докато ги наблюдаваше, и виновно отмести поглед. „Станала си ужасна — помисли си тя. — Знаеш колко нещастно беше детството на Джакс и че тя заслужава всяко добро нещо, което ѝ се е случило оттогава, дори повече.“

Обаче отбягваше да отправя очи към тях, докато оглеждаше гостите. Джакс не се шегуваше, когато каза, че това е светското събитие на сезона. Целият Бътърнът беше дошъл на празненството и Али се изненада, че познава толкова много хора. Франки обслужваше огромен грил, а срещу него единият от служителите в железарския магазин раздаваше напитки на импровизиран бар. И в кънтри оркестъра, който забавляваше гостите, свиреше мъжът от бензиностанцията, който сутринта беше сменил маслото на двигателя на колата ѝ.

Изведнъж обаче, въпреки всичките познати, Али почувства свенливост. И нещо друго... почувства се объркана. Осъзна, че е забравила как да се държи на светски събития, и стисна по-здраво ръката на Уайът. Нещо повече, не искаше да си спомня как да се държи. Това беше част от предишния ѝ живот, преди да умре Грег. Сега всичко — множеството хора, музиката и танците — ѝ се стори някак

погрешно. Прекалено шумно. Дразнещо, фалшиво. И сякаш за да потвърди това, групата гости наблизко избухна в смях.

„Достатъчно. Тръгваме си“ — каза си Али. Щеше де измисли някакво оправдание за Уайът, докато се връщат към колата. Докато обаче се обръщаше да тръгне, тя се сблъска с Карълайн Кийгън.

— Хей, здравейте — усмихна се Карълайн.

Али кимна неуверено, но Уайът ѝ се усмихна срамежливо.

— Е, вероятно ще искаш да оставиш тези неща на масата с десертите. — Карълайн кимна към курабиите с парченца шоколад. — А ти, тъй като растеш бързо, може би искаш да похапнеш нещо — обърна се тя към Уайът и му намигна.

Те тръгнаха след Карълайн към дълга маса за пикник, която беше отрупана с храна. Али остави кутията с курабиите в края, където бяха десертите, и махна капака. Уайът лакомо огледа масата. Имаше варени яйца, пълнени с майонеза и горчица, боб на фурна, пай с ревен, пандишпанов кейк, парчета диня и купища салата от зеле. И тънка чиния, пълна с маслени бисквити, в които момчето гладно се втренчи.

Карълайн го забеляза, че ги гледа, взе една от чинията и му я даде. Той я захапа нетърпеливо.

— Миличък, може да си вземеш колкото искаш. Аз ги опекох — каза му тя, а после се обърна към Али и тихо попита: — Тръгвахте ли си, когато се сблъска с мен?

— Не — машинално отговори Али и след това малко глуповато призна: — Да.

— И аз така си помислих. Надявам се не ми се сърдиш, че се намесих в плана ти за бягство.

— Не — леко се усмихна Али.

— Добре, радвам се. Но, Али, все още ли ти е трудно? — намръщи се Карълайн. — Имам предвид такива неща?

— Откровено казано, има дни, в които все още ми е трудно. Но, да, тези неща са особено трудни. Предполагам, че защото има твърде много щастливи хора — отвърна Али, гледайки я в очите. Реши, че няма смисъл да крие от нея егоизма си.

Карълайн обаче не я изгледа неодобрително, а оглеждайки се наоколо, тихо каза:

— Щастливи хора. О, Али, няма да повярваш какви неща мога да ти кажа за някои от хората тук тази вечер. Не ме разбирай погрешно, те

са добри хора. Но би прозвучало пресилено, ако кажа, че животът им е идеален, поне на някои от тях. Те обаче са дошли тук. Опитват се да изцедят малко радост от живота. — Тя въздъхна, докато гледаше как Уайът си взима втора маслена бисквита. — И честно казано, може би са прави.

— Може би. — Али се замисли върху това. Обикновено се дразнеше, когато хората ѝ даваха съвети, но думите на Карълайн не ѝ подействаха неприятно. Може би се дължеше на внимателния, сериозен и същевременно непринуден подход, който Карълайн бе възприела към приятели и клиенти. Или защото тя не се преструваше, че знае всички отговори, нито че се опитва да ги намери.

Али разбра, че е права, когато Карълайн неочаквано попита:

— Мислиш ли, че някога се свиква с това? Да бъдеш без някого?

— Не знам — отвърна Али. В същия момент Джейд и Джакс се втурнаха към тях и прекъснаха разговора им.

— Уайът — възкликна Джейд с блеснали сини очи. — Ти си тук! — Тя не го дочака да отговори. — Ела. Да вървим. Франки каза, че ще запази най-хубавия хотдог за теб и мен. Татко включи грила твърде силно и някои от кренвиршите прегоряха. Но ние няма да ядем почернелите, въпреки че прегорилото не вреди. Може да изядеш сто от тях и да не те заболи коремът. — Джейд спря да говори, но само за да си поеме дъх, и след това попита: — Идваш ли, Уайът?

— Идва, разбира се — каза Али и леко побутна сина си. А когато Джейд го повлече към грила, Али му се усмихна окуражително, когато момчето се обърна към нея и я погледна.

— Много се радвам, че дойде — рече Джакс и я прегърна с такава искрена топлина, че Али изпита вина за предишното си раздражение към нея. — И не се тревожи за Уайът и Джейд. Франки ще ги наглежда. Той не само е експерт по скарата, но и е изумително търпелив с децата. Пък и ако Карълайн ми позволи да те отнема от нея, искам да се запознаеш с един човек.

— Нямам нищо против — отговори Карълайн, но Али застана нащрек.

— Хайде, няма да боли — придума я Джакс, като видя изражението ѝ, и я поведе към бара, където привлекателна русокоса жена на около шейсет години отпиваше малки глътки бяло вино и явно

ги чакаше. — Сара, това е приятелката ми Ани Бекет. Али, това е Сара Гейдж — представи ги тя.

Те си стиснаха ръцете и после Джакс многозначително добави:

— Вие двете си поговорете, а аз ще донеса на Али нещо за пиене.

Али искаше да възрази, че Джакс сигурно има да прави по-приятни неща на собствената си забава, отколкото да ѝ носи питие, но Джакс очевидно беше решила да ги остави насаме, затова извика след нея:

— Благодаря, Джакс. Ще пия кока-кола.

Тя се обърна към Сара Гейдж, която без заобикалки рече:

— Джакс ми каза, че се интересувате от изкуство.

— Да — учтиво отговори Али и се запита в каква ли посока ще се насочи разговорът.

— Не знам дали Джакс ви е споменала за мен, но аз притежавам галерия „Шишарка“ на главната улица. Знаете ли я?

— Разбира се. Галерията е срещу „Пърл“. — Али беше гледала витрините много пъти, но ѝ беше неудобно да заведе Уайът в магазин, където има множество чупливи предмети. — Изглежда красива. Откога я имате?

— Отворих я преди десетина години — отвърна Сара, отпивайки от виното си. — Съпругът ми и аз се пенсионирахме и дойдохме тук. Той се чувства абсолютно щастлив да не прави нищо, но аз се отегчавах до смърт. И осъзнах, че четири и половина часовото пътуване до Минеаполис всеки път, когато се нуждая от културно разнообразие, бързо ще започне да ме изморява. През първата ни есен тук видях обява за художествена изложба, спонсорирана от местно сдружение на художници. Бях настроена скептично, меко казано, но когато отидох, останах абсолютно изумена. Не само от броя на художниците, изложили картини там, но и от качеството на работата им.

— Наистина ли? Нямах представа, че в Бътърнът има такава художествена сцена — призна Али.

— Не знам за художествената сцена — поясни Сара, развеселена от избора ѝ на думи. — И все пак, ако мислите така, както си помислих аз, чу тук не живеят много художници, грешите. Някои са местни, други — като съпруга ми и мен — са от Минеаполис, но са решили да

дойдат тук след пенсионирането си. Всички обаче имат нещо общо. Нуждаят се от място, където да продават творбите си през цялата година. И тук се вместихме ние.

— И очевидно сте постигнали успех.

— Да — със задоволство потвърди Сара. — Е, няма да забогатеея с това, но доказах на всички, които твърдяха, че Бътърнът не може да поддържа галерия, че грешат. Оказа се, че и местните жители, и туристите искат различно място за пазаруване в градчето. Място, където не продават само коледни украшения за елхи, ароматизирани свещи и сушени розови листа.

— Съдейки по витрините ви, вие сте направили много повече — с възхищение отбеляза Али. — Нещата ви са прекрасни. — И наистина беше така. Тя беше видяла акварел и картини с маслени бои през прозорците, но и керамика, ръчно изработени изделия от стъкло и накити.

— Благодаря. Ние показваме произведенията на някои много талантиливи художници. И аз бих искала да откроя още творби, които да представя, но трябва да напускам галерията, за да ги търся. Необходим ми е сериозен човек, на когото мога да разчитам и който да е там, когато аз не мога. Затова Джакс искаше да говоря с вас.

— С мен? — попита Али, без да разбира.

Сара кимна.

— Точно така. Джакс дойде в галерията миналата седмица и когато споменах, че търся човек да работи тук, предложи вас. Каза, че знаете много за изкуството и имате опит в продажбите, защото сте имали фирма.

— Аз... не знам какво ви е казала Джакс — смутено отговори Али. — Имам втора специалност по история на изкуството от колеж и съпругът ми и аз движехме фирма за ландшафтно оформление, но не съм сигурна дали тези две неща ме квалифицират да работя в галерия.

Сара Гейдж остана невъзмутима.

— Вижте, за тази работа няма специална квалификация освен интерес и желание, затова елате и разгледайте галерията и ще поговорим пак.

— Имате предвид събеседване?

— Съвсем неофициално събеседване — увери я Сара. — А сега, извинете ме — добави тя, когато отмести поглед встрани, и се

намръщи. — Виждам, че съпругът ми се е запътил към масата с храната и не мисля, че кардиологът му би одобрил, ако изяде още няколко варени яйца с пълнеж.

Сара тръгна. Джакс се върна сияеща при Али и ѝ даде кока-кола.

— Сара каза ли ти за работата? — попита тя. Сините ѝ очи блестяха от възнение.

— Каза ми, но ми се ще да ме беше предупредила, преди да ме запознаеш с нея.

Лицето на Джакс помръкна.

— Извинявай. Не исках да те изненадвам. Но знам, че обичаш изкуството. И ти спомена, че рано или късно ще се нуждаеш от работа. Забравих, че е много по-лесно да решаваши чужди проблеми, отколкото своите — малко самоупрекващо се добави тя.

— Какви проблеми? От моята гледна точка твоят живот изглежда съвършен.

— Де да беше така — замислено каза Джакс и изражението ѝ поразя Али — беше непоносимо тъжно. Моментът обаче отмина и Джакс възвърна обичайния си лъчезарен вид. Али се запита дали не си е въобразила тъгата ѝ. Или не ѝ е прехвърлила собствената си тъга.

— Джакс. — Тя стисна ръката ѝ. — Благодаря ти, че мислиш за мен. Права си, че в близко бъдеще ще се нуждаеш от работа. И да работя в галерия „Шишарка“ не е лоша идея, само че... — Какво, запита се Али. Не можеше да го признае. Не и пред Джакс. Нито дори пред себе си. Знаеше, че не е готова да прави всички неща, които се очакват от нея. Да работи. Да общува с хора. Дори да ходи на срещи. И не знаеше защо не е готова. Може би защото две години след смъртта на Грег все още искаше да я оставят сама с Уайът и скръбта ѝ. Или може би защото поддържането жив на спомена за Грег в мислите и сърцето ѝ обсебваше цялото ѝ време.

Очите ѝ инстинктивно откриха Уайът в тълпата гости. Той и Джейд бяха пред кьнтри оркестъра, държаха се за ръце и се въртяха в кръг. Както обикновено, Джейд беше инициаторът, но Уайът изглеждаше повече от ентусиазиран партньор. И докато Али ги гледаше, той отпрати към Джейд една от редките си, но лъчезарни усмивки.

Али отвори уста да каже нещо на Джакс, но приятелката ѝ се мръщеше разсеяно, гледайки група гости близо до тях.

— Странно — измънка Джакс.

— Кое? — Очите на Али проследиха погледа на Джакс и почти веднага се спряха на Уокър Форд. Той стоеше на десетина метра от тях, пиеше бира и разговаряше с друг гост. Али почувства необясним пристъп на раздразнение. Не предполагаше, че ще го види тук, пък и след техния твърде личен разговор, докато той я караше към вилата ѝ, не искаше да го вижда.

Уокър видя, че Али и Джакс го гледат, усмихна се и вдигна бутилката бира за поздрав. Раздразнението на Али се засили.

— Той идва ли на всичките ви забави? — попита тя, отмествайки поглед от него.

— Не — отвърна Джакс. — Затова се изненадах, че е тук. Никога преди не е идвал на празненството ни.

— Тогава защо го каниш?

Джакс повдигна рамене.

— Заради бизнеса, предполагам. Той е добър клиент в железарския магазин. Пък и Джеръми го харесва.

— А ти не?

— Не го познавам много добре — призна Джакс и отново погледна към Уокър. — Мога да преброя на пръстите на едната си ръка разговорите си с него. Но може би след тази вечер ще ми трябва и другата ръка.

— Защо?

— Защото той се отправя към нас.

Али се напрегна неволно. Знаеше, че е глупаво. Все пак Уокър беше неин съсед. Трябваше да свикне да го вижда, поне от време на време.

— Здравейте — каза Уокър, приближавайки се до тях. — Хубав купон.

— Радвам се, че дойде — каза Джакс, но нещо друго явно привлече вниманието ѝ. — Изглежда ледът е свършил — добави тя, поглеждайки към бара. — Съжалявам, но трябва да ви оставя.

— Няма проблем — неубедено отвърна Али.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — предложи Уокър.

Джакс поклати глава.

— Не, благодаря. Ще се оправя — отговори тя и тръгна.

Уокър погледна Али. На лицето му бе изписано развеселено изражение.

— Знаеш ли каква беше първата ми мисъл, когато те видях тук тази вечер? — попита той.

— Не — искрено отговори тя, изненадана от прямотата му. Не учтиви закачки очакваше. От друга страна обаче, Уокър не ѝ се виждаше като човек, който има търпението или навика да подхвърля учтиви закачки.

— Първата ми мисъл беше, че приличаш на някой, който чака на опашка пред портите на пъкъла. Страхува се от всичко, което ще му предложи изживяването.

Али не си направи труда да оспори думите му.

— Толкова ли е очевидно? — попита тя, отпивайки от кока-колата си.

Уокър кимна.

— Аха. Но на твоє място не бих се тревожил, че хората ще забележат. Аз го забелязах, защото ти ми напомни за мен самия на събития като това. Смятам ги за необходимо зло. Като час при зъболекар. Не искаш да ходиш, но въпреки това отиваш.

— Чух, че не ходиш на такива събития и че си нещо като самотник.

— Самотник? — повтори той и ъгълчето на устата му се повдигна в лека усмивка. — Това ме прави много по-интересен, отколкото съм в действителност. Истината е, че съм доста скучен. Всъщност работя много.

— С какво се занимаваш в дока за лодки?

Уокър повдигна рамене.

— Правим лодки, ремонтираме ги, складираме ги, продаваме и купуваме. В момента реставрираме една много специална. По-точно кану. Старо. Интересното е, че го намерих на дъното на езерото. Но мисля, че ако заменим изгнилите дъски на дъното, може би ще стане за нещо. Вече не правят такива канута.

Али почувства, че лицето ѝ пламва.

— Реставрираш моето кану?

Той кимна.

— А защо не? Не можах да устоя да не го видя. И щом го извадих от водата, осъзнах колко красиво е изработено.

— Но вече не може да плава по вода — възрази Али.

— Обичам предизвикателствата. И що се отнася до реставриране на лодка, колкото по-голямо е предизвикателството, толкова е по-забавно.

— Не звучи забавно, а скъпо — намръщи се тя.

— Е, за мен е забавно — усмихна се Уокър. — Вероятно за повечето хора не е така. И не се тревожи за разходите. Няма да ти искам нищо. Имам всичко необходимо в дока. Или мога да го взема от доставчиците на едро.

Али поклати глава. Тази работа не ѝ харесваше. Не искаше да бъде задължена на Уокър Форд. По никаква причина. Те бяха съседи и тя не можеше да промени това, но нямаше да бъдат приятели. Не и щом той я караше да се чувства така всеки път, когато го видеше. Нервна. Напрегната. В отбранителна позиция.

— Знаеш ли какво? — попита. — Защо не задържиш кануто, след като го реставрираш? Това е най-малкото, което мога да направя, тъй като си си направил труда да го извадиш от езерото. Пък и обещах на Уайът, че ще си вземем лодка с мотор. Въпреки че е само на пет години, гребните лодки не го смайват.

— Добре, мога да ти помогна и с това. — Уокър извади портфейла от джоба си и даде визитна картичка на Али, която я взе без желание. — Клиф Донахю. Той е главен управител на дока за лодки — обясни Уокър. — Ела да говориш с него, когато поискаш. Клиф ще ти предложи добра сделка за нова или употребявана лодка.

Али прочете визитната картичка, погледна отново Уокър и за пръв път видя как изглежда. Беше абсурдно красив. И допълнителните усилия, които бе вложил във външния си вид тази вечер, му се бяха отплатили щедро. Късата му черна коса беше гладко сресана, а загорялото му от слънцето лице бе наскоро избръснато. Носеше синя, закопчана догоре риза, която подчертаваше наситения син цвят на очите му. Тя се запита дали е избрал ризата по някаква причина, но реши, че не е така. Уокър не приличаше на човек, който прекарва много време пред огледалото или се суети какво да облече.

Докато го гледаше, времето изведнъж притъмня, както понякога става в летни вечери. Тя нервно отпи глътка от кока-колата си и го погледна в очите. Погледът му сякаш я докосна навсякъде, сякаш я прегръщаше силно и я милваше нежно.

Али потрепери в знойната лятна вечер и стеснително придърпа нагоре деколтето на роклята си, която не беше особено разголваща, но погледът му сякаш я разсъбличаше.

Тя устоя на погледа му дълго, докато почувства, че нещо в нея се опъна като струна, сякаш всеки момент щеше да се скъса, и когато вече не издържаше, отмести очи встрани.

— Трябва да намеря Уайът — измънка, останала без дъх, и без да се обръща, се смеси с тълпата. Минаваше покрай хората, без да ги вижда, и се бореше с внезапния си световъртеж. Трябва да хапна нещо, помисли си тя, след като напълно се сля с множеството гости, и се отпрати към масата с храната. За свое облекчение не видя повече Уокър тази вечер.

По-късно, когато се прибираха у дома, тя спря на кръстовище и погледна Уайът в огледалото за обратно виждане, когато фаровете на минаваща кола го осветиха за момент. Лицето му беше изцапано и на тениската му имаше петно от кетчуп. Докато Али го гледаше, той сънено се прозя. Тя се обърна и му се усмихна.

— Забавлява ли се тази вечер? — попита го.

Той кимна и доволно погледна навън през стъклото. Изглежда различен, помисли си тя, докато минаваше през кръстовището. Щастлив.

14.

Един следобед в средата на юли Уокър отвори вратата на кабинета си в дока за лодки и видя брат си Рийд, който седеше на неговия въртящ се стол, вдигнал крака на бюрото му. Рийд му се усмихна за поздрав и го замери с ластик.

— Здравей, Рийд — рече Уокър, вдигна ръка, за да се предпази от ластика, и седна на другия стол. — Би ли ми казал какво правиш тук?

— Така ли ще поздравяш големия си брат? — попита Рийд, имитирайки неодобрение.

— Можеше да ме предупредиш, че ще идваш — подчерта Уокър.

— Не исках да те предупреждавам — отвърна Рийд и свали краката си от бюрото. — Много по-забавно е да те изненадам. Пък и ако те бях предупредил, нямаше да видя това. — Той посочи през прозореца на кабинета на втория етаж, откъдето се виждаше целият док за лодки.

— Кое? — предпазливо попита Уокър.

— Новата ти приятелка.

Уокър се намръщи.

— Не ми е нова приятелка, а нова съседка. И нейният син. Дошли са, защото искат да си купят лодка.

— На мен ми прилича на нещо повече от обикновена сделка — развеселено подхвърли Рийд.

Уокър повдигна рамене, преструвайки се на незаинтересуван.

— Посрещнах ги и ги предадох на Клиф. — Разбира се, Уокър можеше лично да им покаже моделите за продажба, но не искаше. Неизвестно защо, за него беше важно да държи личните си отношения с Али — ако можеше да се нарекат такива — отделно от деловите. Това обаче не му попречи да каже на Клиф да направи дваисет и пет процента отстъпка от цената на всяка лодка, към която тя прояви интерес.

Рийд не каза нищо, но долови нотката на оправдание в гласа на брат си. И това му достави огромно удоволствие.

— Виж, Рийд — раздразнено въздъхна Уокър, — не се опитвай да правиш от мухата слон. Всичко е съвсем елементарно. Те искат да си купят лодка. Аз искам да им продам лодка. Нали това правим тук? Продаваме лодки.

— Така е — съгласи се Рийд, — но, Уок, сериозно, на твое място не бих превръщал в свой навик да правя бизнес по този начин. Така, както я гледаше, не ми се видя много професионално.

— Как я гледах? — попита Уокър, но всъщност не искаше да чуе отговора.

Рийд се престори, че се замисля.

— Все едно е тарталетка, която чакаш да излапаш. От онези с много глазура и напръскани с шарени захарни пръчици и...

— Добре, Рийд, разбрах — прекъсна го Уокър, ядосан, че влечението му към Али е било толкова очевидно. Но може би тя не беше толкова проникателна като Рийд. Все пак брат му го познаваше от трийсет и пет години.

— Хей, Уок, не се притеснявай за това — повдигна рамене Рийд. — Няма проблем. Поне що се отнася до мен. Освен ако тя не е омъжена. Тогава има голям проблем.

Уокър мрачно поклати глава.

— Не е омъжена, но не е и свободна.

Рийд озадачено повдигна вежди, безмълвно чакайки обяснение.

— Вдовица е — след кратко мълчание добави Уокър. — Изпратили съпруга ѝ в Афганистан и... — Гласът му заглъхна.

— Кога? — тихо попита Рийд.

— Кога са го изпратили ли?

Рийд поклати глава.

— Не. Кога е загинал?

— Мисля, че преди две години.

— Значи не е скоро. А детето?

— Тогава е било на три. Сега е на пет.

— В такъв случай не виждам проблем. Не искам да бъда груб или да проявя неуважение към паметта на съпруга ѝ. В края на краищата, той се е пожертвал за родината, но неговият живот е свършил, Уок, а нейният продължава.

— Точно това е проблемът. Не мисля, че животът ѝ продължава. Имам предвид, че привидно продължава, но в емоционално отношение

тя все още е затворена. — Поне донякъде, може би не напълно, помисли си Уокър. Освен ако не си беше въобразил онзи момент на празненството на трети юли. Моментът, в който двамата се погледнаха в очите и той почувства, че между тях преминава нещо — трептящо и пронизващо като електрически ток.

— Е, щом е затворена, може би трябва да се намесиш — посъветва го Рийд.

— В какъв смисъл?

— С риск да прозвучи банално, да й дадеш причина да се отвори. Да започне да живее отново.

Уокър поклати глава.

— Не мисля, че аз съм този човек, Рийд. Да погледнем истината в очите. Не и с моето минало.

— Развода си ли имаш предвид?

Уокър стисна челюсти.

— Очевидно.

— Вие двамата преди всичко не трябваше да се жените — пренебрежително заяви Рийд.

— Не е там въпросът — възрази Уокър. — След като се оженихме...

— За бога, Уокър — нетърпеливо го прекъсна Рийд. — Още ли се обвиняваш, че тя загуби бебето?

Уокър трепна.

— Рийд, казвал съм ти го и преди. Не искам да говоря за това.

— Извинявай. — Рийд вдигна двете си ръце в знак, че се предава. — Не омаловажавам загубата ти. Твоята и на Кейтлин. Но трябва да го забравиш, Уокър. Да го оставиш зад гърба си. Минаха две години. Онази жена — той посочи към прозореца — не е единствената, която трябва да продължи по-нататък. И ти трябва да го направиш.

Уокър не каза нищо.

— Добре, не продължавай по-нататък — въздъхна Рийд. — Но поне я покани на кафе. Колко трудно може да е това?

„Може би твърде трудно за мен“, помисли си Уокър, стана от стола и се приближи до прозореца. Колата на Али все още беше на паркинга за гости.

— Още ли са тук? — попита Рийд.

Уокър не обърна внимание на въпроса на брат си и попита:

— Рийд, откако започна да се интересуваш толкова много от личния ми живот?

— Откакто осъзнах, че никой от нас няма личен живот.

— Мислех, че и на теб ти харесва така — само работа и никакви развлечения и за двамата.

— Не и за двамата — поясни Рийд, стана и отиде до прозореца при Уокър. — Харесва ми само за мен, но мисля, че вече не ми харесва за теб. Защото въпреки всичката ти напереност, Уок, смятам, че искаш брак и деца. Всичко, каквато и да е цената.

— Тогава не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш — искрено отговори Уокър.

Рийд сложи ръка на рамото му и го изненада. Брат му по принцип не изразяваше открито чувствата си. Сега обаче задържа ръката си на рамото му, стисна и го пусна.

— Трябва да тръгвам — заяви той и се отправи към вратата.

— Нима дойде чак дотук само за да раздаваш братска мъдрост? — попита през рамо Уокър.

— Не, разбира се. Огледах един док за лодки близо до Ийли, Минесота. Определено има потенциал. Ще ти се обадя по този въпрос.

— Ако искаш да останеш, докато приключа с едни документи, ще вечеряме заедно — предложи Уокър и седна зад бюрото си.

— Някой друг път. Трябва да се връщам в големия град. — Рийд понечи да отвори вратата, но се обърна. — И още нещо, Уок.

— Какво? — разсеяно попита Уокър, вдигайки глава от купчината документи на бюрото си.

— Помисли си върху онова, за което говорихме. Покани онази жена на среща. Братът, с когото съм израснал, може да е всякакъв, но не и страхливец. — Той излезе и затвори вратата.

„Няма да стане, Рийд — помисли си Уокър. — Вече не съм на дванайсет години и не се хващам на въдицата всеки път, когато ми я хвърлиш.“

Обаче не продължи да работи. Приблечи се отново до прозореца и се замисли върху думите на Рийд. Пет минути по-късно слезе по стълбите към изложбената зала.

Влезе и веднага видя Али в отсрещния край. Тя държеше купчина лъскави брошури в едната си ръка, а с другата се ръкуваше с Клиф. Уайът беше наблизил и си играеше в едната лодка.

— О, Уокър — рече Клиф, когато Уокър отиде при тях.

— Госпожа Бекет тъкмо си тръгваше.

— Не съвсем — отвърна Али. — Но Клиф ми подсказа много идеи.

— Хубаво — кимна Уокър.

В изложбената зала влезе друг клиент и Клиф се извини и отиде да го посрещне.

— Уайът, време е да си вървим — извика Али. Момчето я погледна и след това продължи да си играе, все едно кара моторница. Али въздъхна. — Изумително е колко избирателен е слухът.

Уокър се засмя. Зарадва се, че я има само за себе си, макар и за няколко минути.

— Как се установявате? — попита той.

— Бележим напредък. Или поне нашият работник Джони Милър напредва. Благодарение на него вилата ни вече не се разпада. Предполагам, че това е добър знак.

— Колко време мина, откакто дойдохте тук? — Уокър много добре знаеше колко време беше минало, откакто видя, че вилата им свети в онази нощ, но не знаеше каква тема за разговор да подхване. Али неизменно му оказваше дезориентиращо въздействие.

Тя изглеждаше особено очарователна днес, с лятна блуза и пола и ниски сандали. Буйната ѝ, изпъстрена с изсветлели от слънцето кичури кестенява коса беше прибрана на тила ѝ в семпла конска опашка и на загорялото ѝ лице нямаше грим. Не че ѝ беше необходим. Кожата ѝ вече имаше мек златист блясък, а зелено-кафявите ѝ очи с дълги мигли притежаваха лъскавина, каквато никой грим не можеше да им придаде.

— Тук сме от шест седмици — отговори Али, връщайки го в реалността.

Нещо в начина, по който го каза, го накара да попита:

— Шест дълги седмици?

— Понякога — призна тя. — Но вече имаме установен ред и това е хубаво, защото времето минава по-бързо.

— Знаеш ли какво би го накарало да минава още по-бързо?

Али поклати глава, изведнъж бдителна и нащрек.

— Една лодка.

Тя се усмихна.

— Страхотен продавач си, а?

— Може би. Или просто си мисля, че ако живееш край красиво езеро като Бътърнът, трябва да имаш лодка, за да го изследваш.

Зелено-кафявите ѝ очи бяха замислени, докато тя разсъждаваше върху думите му, но после, изглежда, си спомни нещо и погледна часовника си.

— Трябва да тръгваме — каза Али и погледна към сина си. — Ще оставя Уайът в дома на Джакс. Ако искаш вярвай, но ще ходя на събеседване за работа.

Изражението му сигурно показва, че не ѝ вярва.

— В галерия „Шишарка“ — обясни тя. — Собственичката Сара Гейдж търси продавач-консултант на половин работен ден. И Джакс някак я убедила, че аз съм този човек. Лично аз смятам, че и двете са луди.

— Знам ли. Струват ми се умни жени. Пожелавам ти успех. И Али?

— Да?

Ето, започва се. И няма да я покани на кафе. Това би било твърде дребно начало.

— Питам се дали ти и Уайът бихте искали да дойдете на обяд. Нищо особено. Ще метна няколко пържоли на грила. Може след това да ви заведе на разходка с лодка...

Али се намръщи.

— На Уайът би му харесало — колебливо каза тя.

„А на теб? — искаше да попита той. — Би ли ти харесало?“
Зачака отговор, но Али не каза нищо повече и Уокър добави:

— Няма да е нещо кой знае какво. Само двама съседи, които обядват заедно.

— Това ли е всичко? — попита тя и го погледна в очите.

— Да — отвърна Уокър, изненадан от прямотата ѝ.

Тя зачака.

— Не — поправи се той. — Всъщност не знам.

Али го чакаше да каже още нещо.

— Може да бъде само обяд. — Уокър повдигна рамене. — Може да е нещо повече. Все още не се познаваме достатъчно добре, за да знаем какво ще бъде. Но, Али, знам със сигурност едно нещо за нас.

— Какво? — хладно попита тя.

— Знам, че на празненството на Джакс и Джеръми почувствах нещо между нас. Не знам как да го нарека. Може би взаимно привличане. Не мисля, че си го въобразих. И не смятам, че беше само от моя страна. Каквото и да беше, мисля, че и ти го почувства.

Очите ѝ се отвориха широко от изненада.

— Искаш да кажеш, че според теб... ти ме привличаш?

Уокър кимна. Смяташе, че се е изразил ясно.

Златистата кожа на лицето ѝ поруменя. Неудобство ли почувства, запита се той. Или се ядоса? Видя, че изящните ѝ челюсти се стегнаха, и реши, че е ядосана.

— Виж, не знам какво си почувствал в онази вечер, Уокър, но мога веднага да ти кажа, че каквото и да е било, аз не съм го почувствала. Ти не ме привличаш. Ни най-малко.

— Не ти вярвам — без да мисли, изтърси той.

Лицето ѝ стана тъмнорозово.

— Тогава си по-арогантен, отколкото мислех.

„Опа“ — помисли си Уокър. Ужили го. И все пак не ѝ вярваше. Не напълно.

— Уайът, трябва да тръгваме — извика Али на сина си. — Веднага.

В отчаян опит да поправи поражението, което беше нанесъл, Уокър се опита да оправя нещата.

— Виж, извинявам се. Очевидно не съм изтълкувал правилно ситуацията.

Али не отговори, защото в същия миг Уайът дотърча до нея.

— Мамо. — Вълнението му моментално надделя над свенливостта. — Искам онази лодка! — Посочи лодката, на която си беше играл. — Вече знам да я карам. Сам се научих.

Али се усмихна напрегнато.

— Ще видим. Но сега, Уайът, благодари на господин Форд, че ни покани тук днес. И на Клиф, че ни показва лодките.

— Благодаря — послушно каза детето.

— Пак заповядайте — отвърна Уокър, който все още се чувстваше като пълен глупак. — Ще ви изпратя до колата.

— Не е необходимо — отрязва го Али и му връчи купчината брошури с лодки.

Уокър ги гледа, докато излязоха от изложбената зала, и после прибра брошурите. Трябваше да се извини на Клиф. Тази продажба очевидно нямаше да се осъществи.

— Много ти благодаря за съвета, Рийд — измърмори той, докато се връщаше в кабинета си.

Седна зад бюрото си и се опита да се съсредоточи върху документите пред себе си, но когато осъзна, че е прочел едно изречение три пъти и пак не е разбрал значението му, стана и се приближи до прозореца.

Знаеше, че е прав и че не си е въобразил привличането, което бяха почувствали един към друг на празненството. Али или откровено го излъга, когато каза, че не го е почувствала, или просто го отричаше. Уокър реши, че е второто, докато си играеше с шнур на венецианските щори. Тя не беше нечестен човек. Или поне не умишлено. Но едно е да бъдеш честен с другите хора и друго — да бъдеш честен със себе си. Да бъдеш честен със себе си е безкрайно трудно.

И сега беше време Уокър да бъде честен със себе си. Каквато и да беше причината, двамата нямаше да имат връзка. „Затова откажи се“ — помисли си той. Истината обаче беше, че не можеше. Вече се беше опитал. За краткото време, през което я познаваше, Али някак бе успяла да му влезе под кожата. И сега не можеше да я изкара оттам.

Част от проблема, разбира се, беше силното физическо привличане, което изпитваше към нея. Това обаче не беше всичко. Повечето пъти, когато мислеше за Али, Уокър не мислеше за нея по този начин, а си я представяше как реже палачинките на сина си в утрото, когато я видя за пръв път в „Пърл“. Не знаеше защо този образ се е запечатал в паметта му. Не беше секси. Тъкмо обратното, беше майчински.

Той застана неподвижно. Може би Рийд беше прав и Уокър искаше брак и деца. Всичко, каквато и да е цената, както се бе изразил брат му. Но ако беше така, тогава защо оплеска нещата толкова нескопосно още първия път?

Той все още мислеше за това, когато изкара пикапа от дока. Смъкна стъклата в топлата лятна нощ и пусна Брус Спрингстийн по стереоуредбата, но тази вечер разходката с колата не му достави

удоволствие. Защото Уокър си спомни живота си с Кейтлин в месеците, преди тя да загуби бебето.

Все едно живееше с непозната. Дори по-лошо. Защото, ако беше непозната, лека-полека щяха да се опознаят. А те с Кейтлин се връщаха назад във връзката си и от познати се превръщаха в непознати. Женени непознати. Непознати, които възнамеряват да отгледат дете заедно.

Някога поне имаха нещо помежду си — взаимното привличане. Това обаче беше първото, което премина. Щом осъзнаха, че между тях никога не е имало нищо общо, започнаха да се отбягват. Нещо, което не беше трудно във вилата му на площ хиляда квадратни метра. Уокър се зарови в работата си. А Кейтлин? Той нямаше представа какво прави Кейтлин. Тя нямаше работа в Бътърнът. Беше се отказала да работи, когато се премести тук. Нямаше и приятели. Уокър знаеше, че местните жители бъркат сдържаността ѝ с недружелюбност. И не направи нищо, за да разсее тази погрешна представа. Ето защо за него беше загадка как запълва дните си Кейтлин. Подозираше обаче, а сега вече беше сигурен, че тя се е чувствала самотна. Болезнено, безнадеждно, нещастно самотна. А Уокър, който я бе убедил да се омъжи за него и да се премести в Бътърнът, не направи нищо, за да ѝ помогне.

Той се запита защо не ѝ беше помогнал, докато напускаше очертаванията на град Бътърнът и се отправяше към езерото. Знаеше защо. Не ѝ помогна, защото не можеше да признае колко нещастна е Кейтлин. Колко нещастни бяха и двамата. Ако го беше признал, тогава трябваше да признае и че е направил грешка, като я е убедил да се омъжи за него. А признаването на грешка обикновено означава поемане на отговорност и предприемане на нещо, за да се поправи. Уокър не можеше да направи нито едното, нито другото, защото това би изисквало повече смелост, отколкото имаше. Затова той не обръщаше внимание на Кейтлин. И се надяваше, че тя... ще се махне. Ще изчезне. И най-изумителното беше, че стана точно така.

Обаче Уокър се изненада, като я видя в онова утро в късната есен, когато тя влезе в кабинета му и колебливо го потупа по рамото.

— Кейтлин? — учудено вдигна глава той. — Какво има?

— Извинявай, че те безпокоя, но...

— Какво се е случило? — нетърпеливо попита Уокър. В момента пренаписваше бизнес плана си за дока за лодки в Бътърнът.

— Вероятно нищо — отвърна тя, но изглеждаше видимо разтревожена.

— Какво е станало, Кейтлин?

— Не съм усещала бебето, откакто се събудих сутринта. — Тя погледна малката издутина, която съвсем наскоро се беше появила на слабото ѝ, стройно тяло.

— Това необичайно ли е? — попита Уокър, смутен, че не знае отговора на този въпрос. Смяташе да разгледа книгите за бременността и раждането на деца, които носеше вкъщи Кейтлин, но така и не му беше останало време.

— Необичайно е. Бременна съм от шест месеца и усещам бебето вече от две седмици. Чувствах го все по-често, редовно, а после, днес... нищо.

— Нито дори малко? — попита той, изпитвайки първото пронизване на страх.

— Не, нищо — прошепна тя. Кожата ѝ беше толкова бледа, че изглеждаше прозрачна.

— Тогава да вървим — заяви Уокър и скочи. — Ще се обадя на доктор Новак и ще му кажа, че ще те закарам в кабинета му.

Кейтлин кимна. Изглеждаше успокоена, че Уокър поема нещата в свои ръце.

По-късно обаче, докато седеше в болничното легло, изражението ѝ беше безизразно. Не изглеждаше нито уплашена, нито спокойна. Нищо. Светлосините ѝ очи бяха безучастни, а бялата ѝ кожа сивкава.

Уокър седеше на стола до леглото ѝ и гледаше през прозореца към паркинга на болницата, където ситният ранен ноемврийски сняг слабо блестеше на светлината на лампите.

В стаята влезе доктор Новак, лекарят на Кейтлин.

— Как си? — попита я той, повдигна картоната ѝ в края на болничното легло и го прегледа.

Кейтлин не отговори.

— Вероятно все още си в шок — съчувствено каза доктор Новак и се приближи до нея. — И напълно те разбирам. Необичайно е да загубиш бебето си на този етап на бременността, но се случва, Кейтлин, макар да не знаем защо.

Тя продължи да мълчи.

— Може ли да поговоря с теб, Уокър? — попита лекарят и посочи към коридора пред стаята. Уокър кимна и го последва. — Кейтлин може да не е готова да чуе това — тихо каза доктор Новак, — но когато е готова, напомни ѝ, че и двамата все още сте млади. Не сте имали трудности да заченете бебе и няма причина да не го направите следващия път. Все още можете да имате семейство, само че ще ви отнеме повече време, това е всичко.

Уокър не знаеше какво да каже. Много се съмняваше дали за Кейтлин и него ще има следващ път. Той благодари на доктор Новак и се върна в болничната стая. Очите на Кейтлин бяха затворени и Уокър си помисли, че тя спи. Кейтлин обаче ги отвори и тихо промълви:

— Уокър?

Той кимна и се приближи до леглото ѝ.

— Когато изляза от болницата, ще замина. Ще си отида у дома. Имам предвид в Минеаполис.

— Недей — каза Уокър виновно. Не можеше да понесе мисълта, че тя ще напусне болницата сама. Изглеждаше много крехка и уязвима.

Тя поклати глава.

— Уокър, ние се оженихме заради бебето. Сега бебето го няма — със задавен глас каза. — Вече не е необходимо да сме женени.

— Не си тръгвай — повтори той. И говореше сериозно. — Ще положя повече усилия. Знам, че не бях добър в брака. Но ще се постарая да бъда по-добър. Обещавам. Само... ела у дома с мен. Моля те.

Като се замислеше сега, Уокър съзнаваше, че трябваше да я пусне да си върви тогава. Беше егоистично от негова страна да я убеждава да остане само за да уталожи вината си. Навремето обаче той не разбираше това. Не разбираше, че...

Огледа се и с изумление видя, че пикапът е спрял пред къщата му. За него беше загадка как е стигнал дотам. Колкото и реални да бяха спомените му за Кейтлин тази вечер, той нямаше абсолютно никакъв спомен как е изминал последните няколко километра от пътя.

15.

Два дни след посещението в дока за лодки Али завиваше Уайът в леглото, когато двамата чуха далечна гръмотевица.

— Най-после — с облекчение каза тя и седна на ръба на леглото. — Мислех, че бурята никога няма да дойде.

— Искаш да дойде? — изненадано попита Уайът.

— Да, защото знам, че щом дойде, времето ще се разхлади.

През целия ден неподвижният въздух беше тежък и влажен и езерото представляваше гладък като огледало овал с цвят на калай. Али чакаше бурята, която все не идваше, и се изнервяше. Въпреки че, откровено казано, ѝ беше трудно да прецени дали я изнервя времето, или думите на Уокър Форд последния път, когато го видя. Тя се намръщи и приглади завивките около Уайът, мислейки си какво колосално е очевидно има този човек. Как иначе можеше да обясни отказа му да повярва, когато тя му каза, че не я привлича?

Разнесе се още една гръмотевица, този път по-близо, и тялото на детето се вцепени под завивките.

— Хей, Уайът, всичко е наред — каза Али и прибра един непокорен кичур коса от очите му. — И в Идън Преъри имаше гръмотевични бури. Спомняш ли си?

Той кимна и прошепна:

— Страхувах се и от тях.

— Знам — каза Али и после, за да отвлече вниманието му, повдигна въпрос, който искаше да обсъди с него целия ден. — Уайът, мислиш ли, че ще ти хареса да ходиш на дневен лагер?

— Където ходят Джейд и сестрите ѝ ли?

— Да. Днес говорих с директорката. Името ѝ е Кати. Тя каза, че имат свободно място за дете на твоите години. Между другото, беше много мила. И когато ѝ разказах за теб и какво обичаш да правиш, тя отговори, че там ще ти хареса.

Уайът се замисли.

— А ти ще дойдеш ли? — с надежда попита той.

— Аз? Не — поклати глава Али. — Лагерът е само за деца от пет до дванайсет години. Аз ще те карам дотам и ще те взимам, а в това време, ако се нуждаеш от помощ, Кати и другите възпитатели ще бъдат там. Както и Джой, голямата сестра на Джейд. Тя е младши възпитател това лято.

Момчето кимна разсеяно и Али разбра, че нещо го притеснява. То се размърда под завивките.

— Мисля, че дневният лагер ще ми хареса — каза Уайът. — Ами ти? Какво ще правиш по цял ден? Ще бъдеш тук сама. Може да се чувстваш самотна.

— Уайът — каза след минута Али, трогната и същевременно натъжена от думите му. — Не трябва да се тревожиш за мен, чу ли? Аз се тревожа за теб. Тревожа се за теб и за себе си. Така трябва да бъде между родителите и децата. И още нещо. Няма да имам време да се чувствам самотна, докато ти си на лагера, защото се оказа, че ще бъде заета. Ще работя.

— Ще работиш? Ще ходиш на работа? — попита Уайът толкова недоверчиво, че Али едва не се разсмя. Той беше твърде малък, за да си спомня, че тя имаше живот, отделен от него, докато работеше с Грег в бизнеса с ландшафтното оформление.

— Точно така. Ще работя в галерия „Шишарка“. Това е магазин на главната улица, където продават произведения от местни художници. — Чу се още една гръмотевица, този път съвсем близо и силно, и Уайът отново се вцепени. Али побърза да продължи: — Собственичката ме попита дали мога да работя за нея в часовете, докато ти си на дневния лагер, от девет до три, и аз казах да. Нещата се развиват доста добре за нас, не мислиш ли? По този начин и двамата ще се забавляваме. И след това ти ще ми разказваш за дневния лагер, а аз ще ти разказвам за деня си в галерията. Какво ще кажеш? — Тя му се усмихна, твърдо решена да гледа позитивно на нещата. Знаеше, че и двамата ще трябва да свикнат с временните раздели.

Преди обаче Уайът да отговори, блесна ослепителна светкавица, последвана след няколко секунди от толкова силен тътен, че детето се хвърли в обятията на майка си. Двамата се заслушаха, докато гръмотевицата отекваше в неподвижния вечерен въздух, а лампите в стаята премигнаха, после угаснаха и след това отново светнаха.

— Всичко е наред — прошепна Али, прегърна сина си и се опита да си спомни дали имаше предупреждение за буря за днес, но не знаеше. Не бяха ходили в града и тя не беше слушала радиото в колата, нито беше чела вестник. Може би трябваше да включи телевизора. Понечи да стане, но в следващия миг блесна друга ярка светкавица и се разнесе оглушителен гръм, който накара Уайът да се притисне до нея. Лампите във вилата отново примигнаха, а после угаснаха и повече не светнаха. — Хей, знаеш ли какво? — попита Али и прегърна детето си. — В Бътърнът няма лято, ако електричеството не спре поне веднъж. Да извадим фенерчето, а? След няколко часа ще се мръкне.

Докато водеше Уайът към кухнята обаче, ѝ се стори, че навън вече е много по-тъмно, отколкото би трябвало да бъде по това време на вечерта. И докато отваряше чекмеджето в кухнята, Али погледна през прозореца и видя защо е така.

В отсрещния бряг на езерото се бе събрала стена от черни облаци, но за разлика от истинската стена, не стоеше на едно място, а се движеше. При това бързо. Всъщност толкова бързо, че сякаш се носеше право към вилата.

Али почувства, че кожата ѝ настръхва. Тя се премести между Уайът и прозореца, за да не позволи на сина си да види тъмните облаци.

— Намерих го — каза Али и извади фенерчето от чекмеджето, но когато го запали, лъчът беше слаб. Уайът си беше играл с фенерчето в своя „къмпинг“ под „крепостта“ си от одеяло в дневната. Тя въздъхна и се залови да търси батерии. Знаеше, че електричеството може да дойде чак след няколко часа.

В чекмеджето обаче нямаше батерии. Нито в другите чекмеджета. Прерови и последното, когато погледът ѝ се спря на телефона на кухненския плот. Телефонът поне работеше, но кой би се обадил? И какво щеше да му каже? Без да знае отговора на тези два въпроса, тя взе слушалката и я доближи до ухото си. Нямаше сигнал. Значи и телефонът не работеше. Взе мобилния си телефон, но и той нямаше сигнал. Тя все още не се беше прехвърлила на абонамент, който включваше покритие тук. Отново погледна през прозореца. Стената от облаци се приближаваше. Али почувства, че по гърба ѝ полазиха ледени тръпки от страх.

И после си спомни какво беше казала на Уайът само преди няколко минути. За своята отговорност да се грижи за него. В момента не вършеше много добре работата си. Трябваше да запази спокойствие. И да помисли.

— Уайът, мисля, че видях един стар лагерен фенер в килера в коридора — каза тя и му даде фенерчето. — Помогни ми да го намерим.

Уайът я последва до килера и насочи потрепващия лъч на фенерчето вътре, докато Али претърсваше дълбините му, които миришеха на нафталин. Всеки път, когато се разнасяше гръмотевица, тя усещаше, че момчето се вцепенява.

Али се беше изправила на пръсти и протягаше ръце към най-горната лавица, когато Уайът неочаквано се приближи до прозореца на дневната.

— Тук има някого — каза той, застанал с гръб към нея.

Али го погледна озадачено, опитвайки се да прибере спалния чувал, който беше паднал от лавицата. Кой нормален човек би излязъл в такова време, зачуди се тя. И после се смрази. Ами ако посетителят не беше нормален? Ако беше като героя във филма на ужасите, който веднъж бе гледала, маниакален убиец, който тероризираше семейство на почивка във вилата им край езеро? Или бяха зомбита човекоядци? Али отново се помъчи да натъпче спалния чувал на мястото му. Явно гледаше прекалено много филми.

— Уайът — предупреди го тя, — не отваряй вратата. Помниш ли какво говорихме? Ако до вратата се приближи непознат, идваш при мен и ми казваш. Не го пускаш да влезе.

— Но той не е непознат — каза момчето, гледайки през прозореца. — Това е господин Форд. От дока за лодки.

— Господин Форд? — изуми се Али и изпусна на пода спалния чувал, който държеше. Тук? Сега? Не би се изненадала повече, ако бяха дошли зомбита човекоядци.

Почукването на вратата я накара да пристъпи към действие.

— Да му отворя ли? — попита Уайът, обръщайки се към майка си.

— Не, ти стой тук. — Али посочи единия от столовете в дневната. — Аз ще видя какво иска господин Форд.

Веднага щом тя отключи вратата и я блъсна изненадващо силен порив на вятъра, Уокър мина покрай нея и влезе във вилата.

— Имаш ли мазе? — попита той.

— Мазе? — повтори Али, стресната от безцеремонността му, и затвори вратата. Навън блесна още една ослепителна светкавица.

— Да — припряно отговори той. — Мазе, подземно помещение, нещо такова?

Тя поклати глава.

— Не, нямам такова нещо — отговори Али, но думите ѝ бяха заглушени от силен гръм, който разтърси къщата.

— Къде е синът ти?

— Ей там. — Тя посочи към Уайът, който насочи лъча на фенерчето към тях.

— Взимай го и да тръгваме. — Уокър отново отвори вратата и Али видя, че е оставил пикапа си с работещ двигател и запалени фарове.

— Къде? — попита тя.

— В моята къща — отвърна той тихо, но настоятелно, и погледна към Уайът. — Не искам да плаша сина ти, но се очаква торнадо в целия район до два часа след полунощ. Тук вече са се развихряли най-малко три. И вие двамата няма да останете на това място. — Той се огледа наоколо и добави: — Защото тази купчина от вейки ще се разпадне от малко по-силен вятър, да не говорим за торнадо.

Али се втренчи в него.

— Не се замисляй нито за секунда — каза Уокър, защото сбърка колебанието ѝ с отказ. — Това няма нищо общо с поканата ми за среща онзи ден в дока за лодки. Не. Повярвай ми. Не ми се налага да полагам такива усилия за една среща.

Али обаче не мислеше за това, а за торнадото. Тук? В покрайнините на Минеаполис торнадото беше житейски факт, но не ѝ беше минавало през ума да се тревожи за това тук, толкова далеч на север. По принцип торнадото харесваше обширни, открити пространства. Рядко се срещаше на места с гъсти гори като в Северна Минесота. Но не беше нещо нечувано. Тя си спомни едно лято, когато баща ѝ я беше завел да види вила край езерото Бътърнът, изравнена със земята от торнадо. За щастие никой не беше пострадал. Семейството, което притежаваше вилата, беше заминало някъде.

— Да вървим — изведнъж каза Али и забърза към Уайът. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, но тя се постара да говори спокойно, когато коленичи до него. — Уайът, господин Форд ще ни закара в неговата къща.

— Защо?

— Защото... — Тя се поколеба. Хрумнаха ѝ стотина удобни лъжи, но реши да каже истината. — Защото се задава силна буря. И господин Форд мисли, че ще бъдем в по-голяма безопасност в неговата къща.

Уайът кимна. Али го взе на ръце и го занесе до вратата, където нетърпеливо чакаше Уокър. Мислите ѝ трескаво препускаха в главата. Беше облечена за спане — потник и долнище на пижама, но сега нямаше време да се преоблича. Тя нахлузи джапанки, оставени до вратата, взе ключа за вилата от кукичката на стената и го пхна в джоба на долнището на пижамата.

— Готова ли си? — попита Уокър.

Али кимна и го последва навън, затваряйки вратата. Стъписа се, като видя колко тъмно е станало. Сега бурята беше точно над тях и небето беше черно, осветявано от чести светкавици. Уокър им отвори вратата на пикапа и Али помогна на Уайът да се качи. Докато седаше до него на предната седалка, тя усети първите капки дъжд на раменете си. Уокър понечи да затвори вратата, но вятърът я подхвана и я отвори. Той я блъсна силно и забърза към вратата откъм шофьора.

Али непохватно закопча предпазния колан около себе си и Уайът, а Уокър седна зад волана и трясна вратата. Настъпи газта и пикапът се стрелна напред. Уокър обърна и бързо подкара по алеята.

Докато стигнат до шосето, Али се тревожеше повече за скоростта, с която караше Уокър. Вятърът духаше толкова силно, че обсипваше тесния път с клони и дори малки дръвчета. Уокър заобиколи няколко от тях и Али се опита да не мисли за вероятността, че насреща може да идва друга кола.

Дъждът, който беше започнал с големи капки, плискащи се по стъклата на пикапа, се засили и скоро обливаше предното стъкло. Чистачките, които работеха на пълни обороти, едва смогваха да разкрият малка пролука в пороя.

— По дяволите — тихо изруга Уокър. Али не го попита какво не е наред, защото вече се беше досетила. Видимостта беше равна почти

на нула от вятъра и дъжда. За нея беше загадка как Уокър съумява да задържи пикапа на шосето.

Тя се обърна към Уайът, който стоически беше вперил поглед право напред. Али окуражително стисна рамото му точно когато Уокър рязко свърна по алеята пред къщата си. Изведнъж се разнесе силен трясък, когато нещо падна върху покрива на пикапа. Звукът се чу отново и отново и все по-често, докато стана почти непрекъснат и толкова пронизителен, че Али запуши с ръце ушите на Уайът.

— Какво е това, мамо? — уплашено попита детето.

— Градушка. Скоро ще премине.

Двамата видяха как светкавица освети гледката през предното стъкло и от капака отскочи парче лед с големината на топка за голф.

Али присви очи, вгледа се напред и изненадано видя, че прозорците на къщата на Уокър светят.

— Електричеството не спря ли при теб? — попита тя.

— Имам генератор — отговори той и вкара пикапа в гаража.

„Естествено, че имаш — помисли си Али. — Вероятно имаш и цяло чекмедже, пълно с батерии за фенерче.“

— Добре, да вървим — каза Уокър и угаси двигателя. Али разкопча предпазния колан и слезе, все още носейки Уайът. Тя затвори вратата на пикапа и се приготви да пробяга краткото разстояние между гаража и къщата. — Готова ли си? — попита Уокър.

— Да.

Али го последва, тичайки с всички сили. Дъждът я обливаше, вятърът развяваше косата ѝ и последните зърна градушка удряха по кожата ѝ. Блесна светкавица и се разнесе оглушителен трясък. Дори в паниката си Али разбра, че мълнията е поразила дърво. Тя прегърна по-силно Уайът, който се сгуши в нея.

Уокър отвори вратата и ги бутна да влязат вътре.

— Добре ли сте? — попита той, когато затвори и застанаха в антрето.

— Мисля, че да — задъхано отвърна Али и премести Уайът на другия си хълбок. — Къде ще отидем? — попита тя, все още чувствайки прилив на адреналин. — В мазето ли?

Уокър поклати глава.

— Не. Мисля, че ще бъдем добре тук. — Той ги поведе към дневната. — Построил съм къщата да издържа на ветрове със сила до

триста километра в час.

— Това е... много внушително — измънка Али и усети, че напрежението в малкото тяло на Уайът намаля. И докато очите ѝ проследяваха погледа му, тя разбра защо. Дневната беше светла и с дебелите външни греди, минаващи по високия таван до огромната камина от естествен камък, заемаща по-голямата част от стената, изглеждаше невероятно солидна. Навън бурята продължаваше да бушува, но вътре човек се чувстваше някак далеч от всичко. Нереален.

— Ще ви донеса хавлии — каза Уокър и излезе.

— Мамо, каква голяма къща — възкликна Уайът, оглеждайки се наоколо.

— Голяма е — съгласи се Али. „Прекалено голяма“ — искаше ѝ се да добави, но се въздържа, фактът, че къщата е голяма, беше причината да са в безопасност тук. Тяхната вила беше по-малка и по-уютна, но може би вече бе разрушена.

Уокър се върна и даде на Али две хавлии.

— Отивам в кабинета си — каза той. — Ще следя бурята по радара „Доплер“.

Али се намръщи.

— Онова нещо, което използват метеоролозите ли?

Той кимна.

— И рибарите го използват. Имаме го в дока за лодки. Искаш ли да ти покажа как работи? Ще видиш колко силна е тази буря.

— Не, благодаря — малко немощно отговори Али. — Мисля, че вече имам доста добра представа колко е силна.

— Е, да — усмихна се Уокър и излезе.

Али най-после пусна Уайът и избърса с едната хавлия влажните му къдрици.

— Така е по-добре — каза тя и след няколко минути насочи вниманието си към себе си. Не можеше обаче да направи много. Потникът ѝ беше залепнал за тялото и долнището на пижамата ѝ беше мокро. Али въздъхна и безуспешно се опита да попие част от водата с хавлията.

„Защо и двата пъти, когато идвам тук, съм оскъдно облечена и мокра?“ — запита се тя и изпита раздразнение към Уокър, макар да знаеше, че не е справедлива. В края на краищата, не беше виновен, че тя се забърква в неприятности, а пък той я измъква. И все пак това

беше неприятно. Уокър беше адски... способен. Подготвен. Той имаше радар „Доплер“, за бога. А Али имаше... всъщност не много. Само Уайът. И очевидно погрешна вяра в способностите си сама да се грижи за малкото си семейство.

След като направи всичко възможно да подсуши Уайът и себе си, тя заведе сина си до единия от масивните дивани, внимателно постла завивка от овча кожа, за да предпази материята от мокрите им дрехи, седна и сложи сина си да легне до нея. След това наметна върху раменете им друга овча кожа. Разбра, че Уайът не иска да говори. Той все още беше нащрек и бдителен, но постепенно се отпусна и докато Али нежно милваше челото му, най-после се унесе в сън.

Тя се опита да остане будна, но беше трудно, особено когато бурята навън започна да утихва. Имаше нещо успокояващо в звуците на намаляващата ѝ ярост, далечните гръмотевици, отслабващия вятър и лекото поскърцване на гредите на къщата. Накрая и Али задряма, но по едно време се стресна и се събуди, когато Уокър докосна рамото ѝ.

— Как сте вие двамата? — попита той.

— Добре сме, благодаря. — Тя се надигна и прибра косата си от лицето. Чувстваше се неудобно, че Уокър я е заварил да спи. Това беше нещо интимно и не беше приятно някой да я гледа да го прави.

Уокър обаче не гледаше нея, а Уайът, който спеше на коленете ѝ. Чертите на лицето му омекнаха и той промълви:

— Той е смело малко момче.

— Смел е — съгласи се Али и си помисли: „Няма как. Налага се“.

— Вероятно ще искаш да знаеш, че предупреждението за торнадо е отменено. Поне засега. На бурята е част от цяла система от бури, която ще премине над района през следващите няколко часа.

— Има още като тази? — ужасена попита Али.

Уокър кимна.

— Двамата ще пренощувате тук. Бих ви закарал до дома ви, но пътищата са непроходими. Утре сутринта мога да ви откарам с лодка веднага щом времето се оправи.

— Мисля, че дотогава ще сме ти се натрапили достатъчно много — каза Али с извинителен тон.

Той повдигна рамене.

— Ще ти покажа стаята за гости.

Тя взе на ръце спящия Уайът и тръгна след Уокър, който я заведе в спалня с две легла на долния етаж. Както останалата част на къщата, стаята беше безлична и същевременно луксозна. Приличаше по-скоро на хотел, отколкото на дом.

Али остави Уайът, който само леко се размърда, на едното легло и се обърна към Уокър, който стоеше до вратата.

— Благодаря — повтори тя. Това беше единственото, което можа да измисли да каже.

Той махна с ръка.

— Нуждаеш ли се от нещо? Дрехи? — Тъмносините му очи огледаха измачкания ѝ потник и долнището на пижамата.

Тя поклати глава и почувства, че лицето ѝ се затопля, но за да прикрие стеснението си, каза:

— Дрехите ми почти изсъхнаха. Пък и съм твърде уморена и ми е все едно.

Уокър кимна.

— По-нататък по коридора има баня. И одеяла в килера. И... кажи ми, ако имаш нужда от нещо друго.

— Ще ти кажа — излъга Али.

— Е, тогава лека нощ. — Той се обърна да тръгне, но докато затваряше вратата, спря. — Между другото, трябва да се обадиш на Карълайн сутринта. Тя се тревожи за вас двамата.

— Откъде знаеш?

— Обади ми се по мобилния телефон. Опитала да се свърже с теб във вилата, но телефонът не работел. Страхуваше се, че не знаеш за бурята, и се надяваше, че аз съм проверил какво става с вас.

— Затова ли дойде?

— Не. Всъщност, когато тя се обади, аз вече излизах. Нямах да ти позволя да останеш сама в буря като тази — каза Уокър и затвори вратата.

Али зави Уайът, легна на другото легло и угаси лампата на нощното шкафче между тях. Опита се да заспи и успя, но скоро връхлетя друга буря и после още една. Накрая престана да ги брои и ѝ се стори, че всичките бушуват заедно. Заспиваше от време на време за няколко минути и ѝ се присънваха образи от изминалата нощ — ръцете на Уокър върху волана на пикапа, лицето на Уокър, когато погледна Уайът, който спеше на дивана. Веднага щом видеше тези неща, Али се

стряскаше и се събуждаше, дезориентирана в непознатото легло. Каза си, че я безпокоят бурите, но знаеше, че те не са единственото, което я прави неспокойна. Тревожеше я и нещо друго. Нещо на ръба на съзнанието ѝ. Нещо, което се опитваше да прогони. Въпреки че бурята беше страшна, Али усещаше, че това чувство е много по-страшно.

16.

Сутринта Уокър наливаше кафе в обляната от слънце кухня, когато по-скоро усети, отколкото видя, че Али стои зад него.

— Добро утро — каза тя, застанала на вратата.

Той се обърна и вяло ѝ махна с ръка. Осъзна, че Али се чувства неловко. И не можеше да я обвини. Не се познаваха достатъчно добре, за да знаят как да се държат „на сутринта“. Не че снощи между тях се беше случило нещо — поне нищо интимно, но и двамата се чувстваха неудобно.

— Добро утро — отговори Уокър, сипвайки мляко и сметана в кафето си. — Как спа?

— Не много добре — призна Али и смутено скръсти ръце на гърдите си. Все още беше с дрехите, които носеше, когато той дойде да ги вземе от вилата снощи. Потник, долнище на пижама и джапанки. Уокър се помъчи, но не успя да откъсне поглед от голите ѝ рамене. Тя уви ръце около себе си.

— Искаш ли кафе? — попита той, за да запълни празнотата в разговора.

Али кимна.

— С удоволствие — отвърна и плахо пристъпи в кухнята. Уокър ѝ даде чаша.

— Мляко и сметана? — попита.

— Аз ще си сложа — отговори Али и застана до него. Протегна ръка към кутията със сухо мляко и сметана и изсипа малко в чашата си. Уокър ѝ даде лъжичка и тя се усмихна признателно и бързо разбърка кафето си.

Той пиеше кафето си и я наблюдаваше. Косата ѝ с цвят на пчелен мед, обикновено завързана на стегната конска опашка, сега бе разпусната на раменете ѝ и разрошена, а зелено-кафявите ѝ очи, обикновено повече кафяви, сега изглеждаха поразително зелени на светлината, струяща през прозорците. Тази сутрин устните ѝ бяха особено пленителни. Цветът им беше бледорозов и изглеждаха много

меки и уязвими. Уокър почувства непознато стягане в гърдите и затруднение в дишането.

— Уайът спи ли още? — попита той, опитвайки се да не обръща внимание на странното чувство.

Али кимна.

— Спа непробудно цяла нощ.

— Изумително. — Уокър изобщо не беше мигнал, но не знаеше доколко това се дължеше на бурята.

— Да — съгласи се тя и отпи от кафето си. — Когато беше бебе, спеше толкова дълбоко и дълго, че няколко пъти го събудих, за да се уверя, че е добре. И после съседката ми, която бе отгледала четири деца, ми каза, че с второто дете не се будиш. — Али се усмихна и поклати глава при спомена. — Може би никога няма да разбере дали е така — добави тя по-скоро на себе си, отколкото на него, а после се изчерви и отмести поглед встрани. Очевидно реши, че е казала твърде много.

Уокър се замисли. Наистина ли Али смяташе, че никога няма да има второ дете? Вероятно все още нямаше как да знае, особено като се има предвид колко е млада. Но Уокър не каза нищо. Не беше експерт в тази област.

— А ти? — попита тя. — Как спа?

— Изобщо не мигнах — призна той.

— Нито дори малко? — изненада се Али.

Уокър поклати глава.

— Не. В един момент осъзнах, че няма да мога да заспя.

— Тревожеше ли се? — попита Али и леко се намръщи. — Имам предвид за дока за лодки.

— Да се тревожа? — глуповато повтори той. Мислеше си колко хубави са устните ѝ. Дори нацупени. — Не — отговори, след като най-после проумя въпроса. — Не се тревожех. Обадох се на Клиф, след като ти и Уайът си легнахте. Той беше там и ми разказа какво става. Има много малко поражения. Вчера следобед прибрахме повечето лодки.

— Значи си знаел за бурята?

— Мислех, че всички знаят. — Това не беше присъда, а твърдение.

Али въздъхна.

— Аз не знаех — виновно каза тя. — Изобщо не ми мина през ума — добави и потрепери. — Ако не беше ти, нощта можеше да завърши съвсем различно.

Уокър понечи да каже нещо, но тя трясна празната си чаша върху плота с такава сила, че го стресна.

— Такава идиотка съм — възкликна Али и стисна челюсти. — Трябваше да имам мобилен телефон. Или генератор. Или...

— Хей, не бъди толкова строга към себе си — прекъсна я той.

— Защо не? — попита тя. Лицето ѝ се зачерви. — Защо да не бъда? На мен ми хрумна гениалната идея да се преместим тук. Да започнем наново. Да живеем в тишина, спокойствие и самота. Уайът не искаше тези неща. А аз бях твърдо решена, че ще правим всичко сами. Твърдо решена и абсолютно неподготвена. Снощи установих, че нямам дори батерии за фенерче, за бога. Мисля си за това, откакто се събудих тази сутрин — продължи Али по-меко, но все още с гневна нотка в тона, — и реших, че ако вилата ни все още е там, ще я продам и ще се върнем в предградията, където очевидно ни е мястото.

— Али, престани. — Уокър вдигна ръка. — Преувеличаваш. Първо, както се опитах да ти кажа преди малко, вилата ти е добре. Паднали са няколко плочки от покрива и няколко дървета в двора, но това е всичко. Съжалявам, че снощи я нарекох купчина вейки. Очевидно сгреших. — Той едва не добави още нещо за другата си забележка, че не му се налага да полага толкова усилия за една среща, но се въздържа.

— Откъде знаеш в какво състояние е вилата ни? — озадачено попита тя.

— Ходих там.

— Кога?

— Тази сутрин. Веднага щом слънцето изгря. Отидох с лодка. Завързах я за вашия кей и набързо огледах наоколо. Може да има поражения, които не съм видял, но общо взето, всичко изглеждаше наред.

— Не е било необходимо да го правиш — промълви Али, но думите ѝ не прозвучаха като обвинение, а по-скоро като извинение.

— Не можах да спя, забрави ли? — усмихна се Уокър. — И исках да се уверя, че вие двамата имате дом, където да се приберете. Освен

ако не мислиш сериозно да продадеш вилата... — Той млъкна, защото се страхуваше от отговора.

Али замислено прехапа устни.

— Не. Не мисля. Не можем да се върнем. Идън Преъри вече не е нашият дом, но и вилата все още не е. Сякаш седим на два стола.

— Сигурно е трудно — отбеляза Уокър. И наистина го мислеше. Олекна му обаче, като чу, че Али не смята сериозно да се мести. И после се сети нещо. — Ако останеш, мога да ти помогна с подготовката за извънредни ситуации. Може да започнеш, като си вземеш радио за метеорологичната обстановка. Лесно се използва и можеш да програмираш да те предупреждава, когато се задава буря.

— Нека да отгатна. Продаваш ги в дока за лодки — закачливо каза Али.

— Ами да, но това не беше търговска реклама — усмихна се той и после стана сериозен. Искаше да говори с нея и за нещо друго. — Знаеш ли, като се замисля, да дойда при вас двамата снощи и да ви взема вероятно не беше много добра идея.

— Защо?

— Първо, вилата ти се оказа много по-добре построена, отколкото предполагах. И второ, пътуването беше опасно. Видимостта на пътя беше нула. Лесно можеше да се блъсна в някое дърво.

— Но не се блъсна — подчерта Али.

— Вярно е — отвърна Уокър, като я наблюдаваше. Така ли му се стори, или тя направи една крачка към него?

— Но защо всъщност дойде снощи?

Той се замисли за стотина възможни отговора, всичките неверни, но вместо това попита:

— Не е ли очевидно?

Али не отговори. Остави чашата си на плота и пристъпи още по-близо до него, скъсявайки разстоянието между тях. После бавно протегна ръка и леко прокара пръсти по наболата брада на челюстта му.

— Изглеждаш много уморен — каза тя.

Уокър стоеше неподвижно. Знаеше, че ако каже или направи нещо, моментът ще отлети. Али беше като сърната, която беше видял в гората преди няколко дни. Нашрек. Напрегната. Плашлива. Едно рязко движение, и щеше да избяга.

— Съжалявам, че онзи ден си тръгнах сърдита от дока за лодки — добави тя. Пръстите ѝ нежно проследяваха челюстта му.

— Не се притеснявай — измънка той. Не искаше Али да спира.

И тя не спря. Приблужи се още, надигна се на пръсти и го целуна по устните. Леко и предпазливо, сякаш всъщност не го целуваше, а изпробваше идеята да го целуне. И без да докосва никоя друга част на тялото ѝ, Уокър отвърна на целувката колкото можеше по-нежно.

Желаеше я толкова силно, че трябваше да мобилизира целия си самоконтрол, за да се сдържи и да не направи каквото иска — да прокара пръсти през косите ѝ, да я придърпа към себе си и да почувства всеки сантиметър от тялото ѝ. Искаше да целува шията и голите ѝ рамене. Но не направи нищо. Не можа обаче да се сдържи да не я целуне. Тялото ѝ леко се залюля и той усети гърдите ѝ — добре оформени и твърди, а зърната ѝ — корави като камъчета, леко опъващи тънката памучна материя на потника ѝ.

Дори когато вече не можеше да се сдържа, движенията му пак бяха бавни и плавни. Нежно плъзна ръце около талията ѝ. Пръстите му се спряха на кръста ѝ и той неусетно я притегли към себе си.

В отговор тя разтвори устни и прие езика му. И когато езиците им се докоснаха, Уокър беше разтърсен сякаш от електрически заряд, толкова мощен, че едва не залитна назад, но продължи да я целува. Устните ѝ бяха меки и устата ѝ имаше превъзходен вкус — не на кафето, което беше изпила, а на нещо сладко и чисто.

Тя протегна ръце и хвана раменете му, вкопчвайки се в тялото му. Той се притисна до нея в желанието си да почувства всеки сантиметър от мекотата ѝ.

И после се случи нещо. Уокър не знаеше какво го задейства. Както го целуваше с цялото си сърце, Али изведнъж леко се отдръпна от него.

— Трябва да тръгвам — задъхано каза тя. — Трябва да събудя Уайът.

— Защо? — озадачено попита той.

— Защото това — Али посочи себе си и него — не е редно.

— Как така? — предизвика я Уокър. Нямаше как нещо, което чувстваше толкова правилно, да не е редно.

— Не е редно, защото аз... не исках да се случи — отвърна тя и отстъпи крачка назад. — Уморена съм или импулсивна, или... нещо

друго.

— Е, не беше само ти. Повярвай ми, аз бях повече от ентусиазиран участник.

Али затвори очи и поклати глава, пренебрегвайки закачливостта му.

— Виж, Уайът и аз трябва да тръгваме. Не можем да останем тук. — Тя отиде да остави празната си чаша в умивалника и Уокър с изумление забеляза, че ръцете ѝ треперят. Той осъзна, че Али се страхува — не от него, а от онова, което се беше случило между тях.

— Ще ви закарам с лодката — каза, изпитвайки съчувствие към нея. — Ти събуди Уайът, а аз ще взема ключовете.

Тя кимна безмълвно и излезе от кухнята.

Той издърпа едното чекмедже на бюфета и извади ключовете за лодката. Докато го затваряше, усети, че мобилният му телефон вибрира в джоба на джинсите му. Извади го и погледна екранчето. Търсеше го Рийд. Уокър го остави да звъни, докато се включи гласовата поща, и отново го пхна в джоба си. В момента не можеше да мисли за нищо друго освен за Али. Все още чувстваше тялото ѝ, леко облегнато на него, и вкуса на устните ѝ.

Телефонът му започна да вибрира почти веднага. Този път Уокър отговори.

— Какво има, Рийд? — безцеремонно попита той.

— Трябва ми оценка за щетите в дока за лодки в Бътърнът — рязко заяви Рийд.

— Ще ти се обадя след петнайсетина минути — отвърна Уокър, пхна ключовете в джоба си и си наля трета чаша кафе.

— Не мога да чакам — изкрещя Рийд. — Трябва да предявя искове да ни изплатят застраховката колкото е възможно по-скоро. И не си мисли, че е пострадал само докът в Бътърнът. Бурята е предизвикала хаос в цялата североизточна част на щата.

— В момента не мога да говоря. — За пръв път тази сутрин Уокър почувства, че го завладява умора. Осъзна, че до този момент действията му се основаваха на чист адреналин. — Ще ти се обадя по-късно. Първо трябва да свърша нещо.

— Да, и още как — нетърпеливо изръмжа Рийд.

— Дочуване, Рийд. — Уокър затвори, отиде до вратата на кухнята, отвори я и хвърли мобилния си телефон в близките храсти.

17.

— Провървя ни, че нито едно торнадо не се спусна в населен район — отбеляза Карълайн и се облегна на барплота в „Пърл“. Беше късен следобед и тя и Али пиеха чай, а Уайът си играеше с автомобилчетата си на пода до тях.

— Да — съгласи се Али, въртейки сламката в студения си чай. — Можеше да е много по-лошо.

— Но не мога да повярвам, че им отне цели три дни да разчистят пътя за езерото. — Карълайн неодобрително изцъка с език. — Ти и Уайът сигурно сте се побъркали, че не можете да отидете никъде.

— Всъщност Уайът беше много щастлив. Когато видях падналите дървета в двора ни, мислех си само колко ще ми струва да ги нарежат и да ги откарат. Той обаче мислеше само как може да си построи нова крепост с тях — засмя се Али.

— Не се ли нуждаехте от нещо, докато пътят беше затворен?

— Не. Електричеството спря по време на бурята и се наложи да изхвърля разтопилия се сладолед от фризера, но имяхме достатъчно храна. Пък и Уокър Форд се обади да попита дали имаме нужда от нещо. Казах му, че сме добре — побърза да добави Али.

„Въобразих ли си, или Али леко се изчерви, когато спомена името му?“ — запита се Карълайн.

— И между другото — продължи Али, — благодаря ти, че си го помолила да дойде да провери как сме в нощта на бурята.

— Той каза, че вече е тръгнал към вилата ви.

— Да, и не само провери как сме, но и ни закара в дома си да пренощуваме. А сутринта, преди Уайът и аз да се събудим, отишъл да види какви са пораженията на вилата ни. Мисля, че той се престарава, опитвайки се да бъде добър съсед.

— Не съм изненадана — заяви Карълайн. — Знам, че някои хора тук го мислят за малко... — Тя потърси правилната дума. — Надменен. Но Уокър не е такъв. Може би е малко саможив. И

определено сдържан. Но е отзивчив. Много се грижи за нашето градче и хората тук. Само че предпочита да не говори много, това е всичко.

Али кимна замислено.

— Искам да говоря с теб и за нещо друго. — Тя погледна през рамо към Уайът, който беше напълно погълнат от автомобил четата си. Али се обърна, въздъхна и поклати глава. — Аз го целунах, Карълайн. Както стоях в кухнята му в осем часа сутринта. Целунах го. Нямам представа защо.

— Предполагам, защото си искала — отговори Карълайн, сдържайки усмивката си.

— Разбира се, че исках — съгласи се Али. — Но защо исках?

— Може би защото той те привлича? — Карълайн знаеше, че Али е интелигентна жена, но по този въпрос явно схващаше бавно.

— О, привлича ме — тъжно се усмихна Али. — Всъщност, ако Уокър не спеше в стаята за гости, кой знае как щеше да завърши всичко.

Карълайн не каза нищо, но имаше отлична представа как би завършило.

— Все едно — продължи Али. — Оттогава съм много объркана. Ту искам да го видя отново, ту не искам, но при всички случаи съм ужасена. Не от него — побърза да добави тя, — а от начина, по който ме кара да се чувствам.

Карълайн се поколеба, подбирайки внимателно думите си.

— Али, толкова ли е изненадващо, че той те привлича? Уокър е обаятелен мъж.

— Знам. Искам да кажа, че го знаех до онова утро, но само в интелектуално отношение, не... физически. И Карълайн? — добави Али с широко отворени очи. — Не бях подготвена за това. Наистина не бях.

— Али? Уокър първият мъж ли е, който те привлича... след като загуби Грег?

Али наведе глава.

— Да.

„Тя се срамува — изненадано си помисли Карълайн. — Срамува се, че е увлечена по него.“

— Но сигурно ти е минавало през ума, че един ден някой друг може да те привлече — внимателно каза тя.

Али повдигна рамене.

— Не съм мислила за това. Когато Грег не се върна, престанах да мисля за мъже. Или поне престанах да ги възприемам по този начин. Все едно вече не ги забелязвах.

Карълайн я разбираше много добре. Нещо подобно се беше случило и с нея, след като съпругът ѝ, бащата на Дейзи, я напусна. Тя не искаше това да се случи, но беше твърде изтощена в онези първи години да отглежда дете и да се занимава с бизнеса и изби от главата си мисълта за мъжете. А по-късно, когато евентуално можеше да направи място в живота си за някой мъж, откри, че е отвикнала да мисли за тях като за потенциални любовници, а ги възприема само като клиенти, чиито празни чаши за кафе трябва да напълни и да им сервира яйца с бекон.

В това отношение обаче между нея и Али имаше разлика. Али все още беше млада — едва на трийсет години — и имаше малък син. Карълайн отгледа Дейзи сама и дъщеря ѝ стана свестен човек, дори почти безупречен. Момчетата бяха различни. Те се нуждаеха от баща или поне от бащинска фигура. Някой, с когото да играят бейзбол.

Ето защо Карълайн реши да изкаже мнение — нещо, което обикновено не изпитваше желание да прави. От опит знаеше, че повечето хора искат някой да ги изслуша, но не задължително да им каже какво да направят. В случая с Али тя реши да направи изключение. Залогът беше твърде голям.

— Виж, Али — каза Карълайн, взе каната със студения чай и напълни чашата ѝ. — Знам какво имаш предвид. Хубаво, забравяш мъжете, но когато пак се сетиш за тях, те все още са там. И се оказва, че са били там през цялото време, независимо дали си го съзнавала или не. Като говорим за мъже, Уокър е свестен. Може да попаднеш на много по-лош, ако си готова отново да навлезеш в тази територия.

— Като говориш така, звучи много лесно — въздъхна Али.

— Защото понякога е много лесно.

— Но не и за мен — настоя Али. — Влечението ми към Уокър ме кара да се чувствам някак... невярна. Сякаш изневерявам на Грег. Или поне на паметта му.

Карълайн въздъхна. Съзнаваше, че не проумява това, и мразеше, когато хората се преструват, че разбират, а всъщност не е така. Тя се пресегна и хвана ръката на Али.

— Не мога да кажа, че знам какво изпитваш, мила. Не съвсем. Но предполагам, че е много объркващо. И трудно.

Али бавно изпусна дъха си.

— Какво да правя? — попита тя и погледна в очите Карълайн.

— Ти какво искаш да направиш?

— В момента ли?

Карълайн кимна.

— Искам да го поканя на вечеря. Отчасти за да му благодаря. И отчасти защото се надявам, че съм си въобразила, че целувката беше хубава.

— Надяваш се, че той целува лошо? — усмихна се Карълайн въпреки сериозния тон на Али.

— Да. Че целува ужасно. Всъщност отвратително. И тогава ще мога да избия от главата си онази първа целувка. Завинаги.

— И това ще я направи... случайна?

— Абсолютно случайна — потвърди Али.

Карълайн се засмя и дори Али се усмихна.

— Предполагам, че в логиката ми има недостатъци — призна Али, — но в момента това е единственият план, който имам.

— Е, да го поканиш на вечеря е добра идея. Но не мисля, че Уокър целува лошо. Не ми прилича на човек, който прави нещата половинчато.

— Така е — съгласи се Али и отново стана сериозна. Настъпи мълчание, прекъсвано само от звуците, които издаваше Уайът, докато си играеше с автомобилчетата си. — Благодаря ти, Карълайн — каза тя след известно време. — Благодаря ти, че ме изслуша. И че не ме съди.

— Опитвам се да не съдя хората — отвърна Карълайн. И това беше вярно. Ако тя имаше някаква житейска философия, вероятно беше тази. Не съди хората. Ако можеш да се сдържиш.

Звукът на камбанката на отварящата се врата прекъсна мислите й. Карълайн беше забравила да обърне табелката от „Отворено“ на „Затворено“, след като в три часа бяха дошли Али и Уайът. Тя погледна да види кой е клиентът и се усмихна. Беше Бъстър Кейн. Не го беше виждала от първия път, когато той дойде в „Пърл“ миналия месец, и бе започнала да се пита дали не е променил решението си да купи вила в Бътърнът.

— Господин Кейн — каза тя, когато той се приближи до барплота.

— Моля те, наричай ме Бъстър — усмихна се той и около сините му очи се образуваха привлекателни бръчици.

— Бъстър — повтори Карълайн и изведнъж почувства свенливост, което ѝ се случваше рядко. — Бъстър, това е Али Бекет. Али, това е Бъстър Кейн.

Бъстър и Али се ръкуваха.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо — учтиво се обърна Бъстър към Али, която с интерес поглеждаше ту него, ту Карълайн.

— Съвсем не — отвърна Али, стана от високото столче и помогна на Уайът да събере автомобил четата си. — Уайът и аз трябва да се прибираме вкъщи.

— Може да останете още — многозначително каза Карълайн. „Ако си тръгва, защото е дошъл Бъстър Кейн, Али постъпва смешно“ — помисли си тя. Нямаше абсолютно никаква причина Карълайн и Бъстър да останат насаме.

Али и Уайът обаче вече вървяха към вратата.

— Благодаря за студения чай. И, Уайът, моля те, благодари на Карълайн за млякото и курабийките — каза Али и момченцето послушно благодари.

— Почакай — извика Карълайн. — Кога започваш работа в галерия „Шишарка“?

— В понеделник — отговори Али. — Пожелай ми успех.

— Успех — измънка Карълайн, но двамата вече бяха излезли и камбанката на затварящата се врата иззвъня след тях.

— В неподходящ момент ли идвам? — попита Бъстър, който все още не беше седнал. — Винаги мога да дойда пак. В работно време. — Той се усмихна малко глуповато и Карълайн осъзна, че се е надявал отново да я завари сама. Стомахът ѝ нервно се сви и тя посегна да вземе кърпа за бърсане.

— Не. Може да останеш — отговори със заучено безразличие, изцеди кърпата в умивалника и се залови да бърше барплота. — Само че не знам какво бих могла да ти предложа за ядене. Днес имаше много клиенти и всичко се свърши по едно и също време.

— Няма проблем. Вече обядвах, но бих искал да пийна нещо студено. Ако няма да те затрудня.

— Съвсем не. Какво ще кажеш за студен чай? Има кана с прясно сварен.

— Звучи добре — отговори Бъстър и седна на едно от високите столчета.

— И ако не греша — добави Карълайн, — останало е и едно парче ябълков пай.

— Не виждам как бих могъл да откажа — усмихна се той.

Карълайн му наля студен чай, сложи в чиния последното парче ябълков пай и му ги поднесе заедно с резенчета лимон, захар, салфетка и вилица.

— Ето затова си заслужаваше пътуването до града — каза Бъстър, опитвайки от пая.

Карълайн се усмихна и наля и на себе си чаша студен чай.

— Е, как се устройваш? — попита тя.

— Доста добре. Вече разопаковах всичко.

— Тук ли беше в нощта на бурята? — загрижено попита Карълайн.

Бъстър поклати глава, дъвчейки пая.

— Ходих до Минеаполис да свърша някои неща, но се върнах. И не съм дошъл тук, в това хубаво заведение, само за парче ябълков пай. Макар че паят е премия.

Карълайн озадачено повдигна вежди.

— А защо си дошъл?

Той остави вилицата.

— Дойдох да те питам дали искаш да се качиш на моя самолет с мен. Ти каза, че никога не си летяла. Е, сега имаш тази възможност.

Карълайн се изненада толкова много, че не знаеше какво да каже.

— Аз? — смотолеви накрая тя. — В самолет?

— Защо не?

— „Защо“ би бил по-уместен въпрос.

Бъстър повдигна рамене.

— Добре. Защото ще направиш нещо, което не си правила досега. И ще ми доставиш удоволствие с компанията си. Дано не прозвучи самонадеяно, но и аз обикновено не съм лоша компания.

Карълайн се поколеба. Трудно ѝ беше да даде категоричен отговор.

— Виж — продължи Бъстър, — самолетът ми е на градското летище на Бътърнът, на пет минути път с кола оттук. И не е необходимо да летим дълго, ако не искаш. Най-много трийсет минути.

Когато най-сетне заговори, Карълайн изтърси първото нещо, което ѝ дойде на ума.

— Но тези малки самолети не се ли разбиват понякога?

— Е, нищо в живота не е напълно лишено от риск — призна той.

— Но аз съм отличен пилот и не съм имал проблеми с този самолет.

Карълайн продължаваше да се двоуми.

— Виж, не знам колко взимаш за полетите, но вероятно няма да мога да си позволя да платя.

— Това не е търговско предложение, Карълайн — изненадано каза Бъстър. — Не очаквам да ми платиш. Каня те да дойдеш като приятелка.

— Приятелка? — повтори тя.

— Точно така.

Карълайн все още се колебаеше и увърташе.

— Значи няма да бъде среща?

— Среща? — Бъстър се развесели. — Виж, отдавна не съм ходил на среща, но знам, че все още ги наричат така. Да, мисля, че това ще бъде среща. Има ли някакъв проблем?

— Не е проблем, но ние все още не се познаваме добре.

Той се подсмихна.

— Вярно е, но нали именно това е смисълът на срещата? Двама души се опознават по-добре.

— Да, предполагам — неуверено отговори тя.

— Добре — каза Бъстър и се замисли за нещо. — Може би не трябва да те качвам на моя самолет. Може би това е... доста голямо приключение за първа среща. Тогава защо не отидем някъде да пием кафе? Ако, разбира се, тук има друго свястно заведение с хубаво кафе.

— Не, Бъстър. Само това е. — Карълайн се огледа наоколо.

Той въздъхна.

— Няма да улесниш нещата, нали?

Тя поклати глава.

— Не искам да ги усложнявам, но не ходя на срещи, това е всичко.

— Никога ли?

— Не и наскоро. — Разбира се, Карълайн беше ходила на срещи през годините след като съпругът ѝ я остави. С един учител от гимназията. С ветеринарен лекар, който имаше кабинет в града. Харесваше и двамата, но не достатъчно, за да ги покани в живота, който тя и Дейзи си бяха изградили заедно. А сега Дейзи беше заминала. Можеше ли да се промени и това? Едва ли... Тя поклати глава малко тъжно.

— Значи не на срещата? — попита Бъстър и я погледна озадачено.

— Не на срещата — малко неуверено отвърна Карълайн.

— Добре — каза той, извади портфейла си и остави банкнота на тезгяха. — Но ако промениш решението си, запомни, че това ще бъде само среща, Карълайн, не церемония по обвързване. — Сините му очи заблестяха. — Благодаря за пая — добави и излезе от кафенето.

Карълайн взе банкнотата — пак двайсет долара — прибра чинията и чашите и отново се залови да бърше барплота малко по-енергично, отколкото беше необходимо. Мислеше си за нещо, което беше казала на Али преди петнайсетина минути. Как понякога, когато става въпрос за мъже и връзки, нещата може да бъдат лесни и прости. Същото ѝ каза сега и Бъстър Кейн.

В същия миг телефонът в кафенето иззвъня и прекъсна мислите ѝ.

— Ало? — отговори Карълайн.

— Мамо? — Обаждаше се Дейзи. И беше разтревожена.

— Здравей, миличка — отвърна Карълайн, изпитвайки прилив на чувства.

— Мамо, добре ли си?

— Разбира се — излъга Карълайн. — Защо?

— А, нищо. Не сме говорили от два дни. Не те намерих в апартамента и реших да позвъня долу, в кафенето.

— Вярно, не се обадох — извини се Карълайн, — но не искам да имаш чувството, че те задушавам, това е всичко.

— Мамо, знаеш, че никога не съм се чувствала така. Искам да ми се обаждаш. Липсваш ми.

Карълайн усети, че погледът ѝ се замъглява от сълзи. „Да не си посмяла да се разревеш — каза си тя. — Да не си посмяла да оставиш Дейзи с убеждението, че си самотна и тъжна.“

— Но, мамо, не е ли малко късно все още да работиш?

— Не. Отби се един мой приятел.

— Приятел? — заинтригувано попита Дейзи.

— Клиент — поправи се Карълайн. — Той е нов тук. Пенсионирен военен. И можеш ли да си представиш, покани ме да летя със самолета му.

Последва мълчание и после Дейзи тихо подсвирна.

— Сега разбирам, че когато ти казах да се включиш в литературен клуб, съм се целила твърде ниско.

— Не се съгласих — малко раздразнено каза Карълайн.

— Защо?

— Защото... защото той каза, че това ще бъде среща.

— Че какво лошо има?

— О, миличка, знам ли — изведнъж се ядоса Карълайн. — Мисля, че на моите години ще бъде смешно.

— А, да — отвърна Дейзи, преструвайки се, че си е спомнила нещо. — Забравих, че си прехвърлила четиридесетте. Права си, мамо, твърде стара си за срещи. Освен ако... — Тя млъкна за ефект. — Освен ако не мислиш, че старческата ти проходилка ще се побере в багажника на колата му, когато той дойде да те вземе.

Карълайн завъртя очи.

— Виж, не става въпрос само за възрастта ми. Аз... отвикнала съм от... — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Отвикнала си от това да бъдеш нещо друго освен моя майка?

— Нещо такова — призна Карълайн. — Сигурно мислиш, че съм жалка.

— Ни най-малко. Ще се вразумиш. А сега трябва да затварям.

— Добре, миличка. Обичам те.

— Чао, мамо — весело каза Дейзи и затвори.

Карълайн въздъхна и се облегна на плота. Поне веднъж не изпитваше необходимост да върши нещо. Реши, че напразно се е притеснявала за заминаването на Дейзи в колежа. Дъщеря ѝ беше добре. Карълайн трябваше да се тревожи за себе си. През всичките тези години, докато беше майка и делова жена и се опитваше да направи възможни най-доброто за Дейзи и за кафенето, тя бе забравила за всичко останало. Беше забравила как да поема риск.

Бавно се приближи до касата, отвори я, повдигна чекмеджето и извади визитната картичка на Бъстър Кейн. Дълго я гледа и се чуди дали има смелостта да му се обади. Накрая я прибра на мястото ѝ и затвори чекмеджето.

— Безнадеждна си — каза на глас, но това не я накара да се почувства по-добре.

18.

Уокър се хвана с две ръце за ръба на кея и с едно-единствено плавно движение се изтегли от езерото. Поседя там, докато водата се стичаше по тялото му, а после легна по гръб на кея и се вгледа в нощното небе. Гърдите му бързо се повдигаха от усилията на петте километра плуване.

Нощта беше прекрасна. Небето беше черно и звездите блестяха ярко. Напомни му за нощното небе в планетариума, където веднъж го бяха завели родителите му, когато беше малък. Той въздъхна, припомняйки си онзи ден. Като много други дни в детството му и този беше завършил лошо. Шоуто в планетариума му хареса, но след това, докато излизаха, родителите му се скараха за нещо дребно. Кавгата ескалира и докато стигнат до паркинга на природонаучния музей, двамата крещяха. Баща му кара колата до дома им в ледено мълчание, а майка му нещастно хлипаше на предната седалка до него.

Уокър седеше свит на задната седалка и знаеше, че трябва да утеши майка си, но не знаеше как. Затова се опита да си спомни всичко, което беше научил в онзи ден в планетариума. Реши, че ако преговори всичко наум, по-късно вечерта ще може да го разкаже на Рийд, като си легнат.

В онези години най-хубавото време на денонощието беше, след като си легнат. Тогава Уокър и Рийд разговаряха през малкото разстояние между леглата си. Често се налагаше да говорят високо, за да надвикат родителите си, които се караха. Уокър вече не си спомняше за какво разговаряха. Вероятно за дребни неща. Бейзбол, въздушни пушки и страшни филми.

Рийд беше добър голям брат. Винаги му помагаше. Търпелив. Готов да слуша. И ако по-малкият му брат му лазеше по нервите, той никога не го показваше. Уокър се помъчи да запомни това за следващия път, когато Рийд го ядоса. А това се случваше често напоследък.

Той се надигна и седна и инстинктивно погледна към кея на Али. Лампите не светеха. Нито навесът за лодки. Но прозорците на вилата грееха като плътни жълти правоъгълници. Уокър погледна часовника си. Девет часът. След два часа лампите на вилата щяха да угаснат една по една, първо един прозорец, след това друг, докато остане само един. Накрая угасваше и той, обикновено около единайсет.

Уокър знаеше, че не е нормално да прекарва толкова много време всяка вечер, гледайки как светлините във вилата на Али угасват. Казваше си, че не нарушава уединението ѝ, защото е твърде далеч, за да види нещо във вилата. Повтаряше си и че има и по-лоши начини да прекарва дългите свободни нощи, например да препрочита риболовни списания или да отговаря на многобройните имейли на Рийд. И все пак. Знаеше, че е малко странно, малко... маниакално дори да прекарва толкова много време, наблюдавайки вилата ѝ. Маниакалност не беше дума, която Уокър обикновено свързваше със себе си. Не и когато ставаше дума за жени. Може би за работа или риболов, но никога за жени. Той се усмихна мрачно. Винаги си беше мислил, че е над тези неща. Несигурността. Ревността. Безумието. Общата бъркотия на любовта, към която доскоро се смяташе за неуязвим. Не че взаимоотношенията му с Кейтлин не бяха объркани. Напротив, бяха. Особено към края. Между тях обаче нямаше любов. Имаше нещо друго. Не знаеше какво. И сякаш в отговор на този въпрос го връхлетя споменът за една зимна вечер, след като Кейтлин се беше върнала от болницата и двамата бяха възприели предишната схема да се отбягват учтиво и усърдно.

Уокър страдаше от безсъние — нещо, което зачестяваше все повече по време на брака му с Кейтлин. Беше я оставил да спи в леглото им и бе слязъл на долния етаж да работи в кабинета си. Когато най-после се върна, той се изненада, като видя, че и тя е будна. Всички лампи в спалнята бяха запалени. Беше извадила дрехите си от гардероба и ги хвърляше в куфари, които бяха отворени на леглото. Уокър забеляза, че обикновено бледото ѝ лице сега е тъмноресно, сякаш имаше треска.

— Какво правиш? — попита той.

— Не е ли очевидно? — отвърна Кейтлин, мъчейки се да затвори един препълнен куфар.

— Заминаваш ли? — Уокър знаеше, че въпросът му е глупав. И Кейтлин го знаеше.

— Точно така, Уокър, заминавам — отговори тя и започна да тъпче дрехи в друг куфар. — Между другото, наблюдателността ти е изумителна.

Уокър трепна. Кейтлин рядко избухваше. И не беше язвителна. Разбира се, по-късно той осъзна, че не е било възможно да знае как се е чувствала тя през времето, когато живееха заедно... Кейтлин така и не му каза и той не я попита.

— Кейтлин — тихо каза Уокър. — Мислех, че се разбираме по-добре, откакто ти... — Той се запъна. Не можеше да изрече думите.

— Откакто загубих бебето ли? Ако под „разбираме се по-добре“ имаш предвид, че се държим учтиво един с друг в редките случаи, когато сме в една стая, тогава да, съгласна съм. Бих казала, че се разбираме фантастично.

— Виж, може ли да поговорим утре сутринта? — Уокър се приближи до нея и колебливо сложи ръка на рамото ѝ.

Тя обаче веднага я отблъсна.

— Не, Уокър, не може да говорим сутринта. Няма да бъда тук. Заминавам веднага щом събера багажа си.

— Не говориш сериозно — възрази той. — Навън вали сняг. Дори не са имали време да разчистят пътищата.

— Ще рискувам — отвърна тя, затваряйки поредния куфар.

— Недей, Кейтлин. Не е безопасно. Ако искаш да заминеш сутринта, след като разчистят пътищата, няма да се опитам да те спра.

— Не можеш да ме спреш и сега — ядосано заяви тя. — Няма да ти позволя. И може и да не е безопасно за мен по пътищата, но тук е много по-опасно.

— Какво означава това? — стъписано попита Уокър. Той не ѝ беше повишавал тон, още по-малко ѝ беше посягал.

— Означава, че съм в опасност тук, Уокър. В опасност да умра от самота. Чудиш се дали е възможно? Е, възможно е. И да ти кажа ли откъде го знам? Проучих го в интернет. Това беше само едно от нещата, които правех в часовете на деня, които трябваше да запълвам.

— Аз трябва да работя — защити се Уокър. — Трябва да печеля пари, да изкарвам прехраната. Не мога да те забавлявам денонощно.

— Да ме забавляваш денонощно? — гневно изкрещя Кейтлин. — Нима ме извеждаш на вечеря в ресторант? Не всяка вечер. Нито от време на време. Нито веднъж. А вечеряш ли с мен тук? Не. Стоиш в дока за лодки от сутрин до вечер, а щом се прибереш вкъщи, се заключваш в кабинета си.

— Не е честно — възрази той. — Знаеше, че работата ми изисква много, когато се омъжи за мен. И между другото, не съм те спирал да имаш свой живот тук.

— Уокър — избухна тя и светлосините ѝ очи се напълниха със сълзи, — не си справедлив. Опитах да се впиша тук, но ти не ми помогна. Не ме запозна с никого. И винаги когато някой ни покани някъде, ти отказваш. Какво трябваше да направя? Да отида сама и да обясня на хората, че на съпруга ми не му пука достатъчно за мен, нито за тях, за да ме придружи?

— Не е вярно — измънка Уокър, но не оспори твърде енергично твърденията ѝ. Знаеше, че не ѝ е помогнал да си изгради светски живот, и колко трудно е това в градче, където повечето жители се познават, откакто са родени в него.

Кейтлин затвори и последния куфар, свали го от леглото и го понесе към долния етаж.

— Това е безумие — каза Уокър и внимателно се опита да го вземе от ръцете ѝ.

— Не ме докосвай — извика тя. Беше толкова ядосана, че цялото ѝ тяло трепереше.

Уокър не се опита да ѝ помогне втори път. Не се опита и да я спре. Само я гледаше втрещен, докато натовари куфарите си в колата и трясна капака на багажника.

После тя се обърна към него. Небето бе започнало да просветлява. Все още валеше ситен мокър сняг.

— И едно последно нещо, Уокър — каза Кейтлин с толкова тиха ярост, че той се уплаши. — Един съвет на раздяла. Никога повече не се жени. И дори не си помисляй да ставаш баща. Ти си прекалено голям егоист за тези две неща. Знам, че когато ми предложи брак, мислеше, че можеш да имаш всичко — съпруга, бебе и къща. Ей така, с лекота, без усилия. Не става така, Уокър. Това не е смес за палачинки, към която трябва да добавиш само вода. Сложно е, Уокър. И е трудно. Изисква се всеотдайност и отговорност. И дисциплина. И постоянство.

А извън професионалния си живот ти не притежаваш тези качества. Нито едно от тях. Затова направи услуга на някоя нищо неподозираща жена, която ще срещнеш в бъдеще — продължи тя, останала без дъх. — Не се жени за нея. Дори не се срещай с нея, ако можеш. Защото все някога ще засегнеш чувствата ѝ и ще я нараниш. Ти обаче ще се чувстваш добре. Животът е лесен, когато ти пука само за себе си, нали, Уокър?

Кейтлин се качи в колата си и потегли. Уокър гледа, докато автомобилът ѝ се скри по алеята. И окаяно се тревожеше, че пътищата са хлъзгави. Но я остави да си тръгне. Какво друго можеше да направи? Кейтлин го мразеше. Нещо по-лошо, имаше право да го мрази. Всяка дума, която му бе казала, беше истина. Той беше гадно копеле. Егоист. Можеше да посочи развода на родителите си или някои други фактори, които биха обяснили защо е такъв, но в края на краищата, нямаше значение защо. Той беше единственият виновник за това, в което се е превърнал. И този човек не му харесваше.

Кейтлин така и не му се обади дали е пристигнала благополучно в Минеаполис. Изобщо не му се обади. Няколко месеца по-късно му изпрати документите за развода и всичките им последвали комуникации се осъществяваха чрез адвокатите им. Уокър се съгласи с прекалено щедро споразумение, въпреки че адвокатът му бе против, но вече не го интересуваше. Искаше само тази глава от живота му да приключи. Разбира се, не беше лесно. Никога не е лесно.

Той отново погледна към вилата на Али. Светеше само един прозорец. Уокър се съсредоточи върху светлината, която леко потрепваше върху тъмната вода на езерото, и изпита към Али толкова силно желание, което едва не го повали.

Бързо обаче осъзна, че обратната страна на желанието е отчаянието, защото колкото и силно да я желаше, като нищо друго досега през живота си, Уокър не можеше да я има. Не и сега. Може би никога нямаше да я има. И най-лошото беше, че дори ако я имаше, той не знаеше дали я заслужава. Може би Кейтлин беше права и той не трябваше да се обвързва с никоя жена. И най-вече с Али. Тя и синът ѝ вече бяха преживели много загуби през живота си. Много тъга. Последното, което им трябваше, беше някой като него, някакво егоистично копеле, което не знае какво е всеотдайност и отговорност.

Така разсъждаваше Уокър, но това не му попречи да си спомни целувката в кухнята в утрото след бурята. Докосването до Али. Сладките ѝ устни. И копринено меките ѝ голи рамене и шия. Трудно му беше да прецени дали целувката е началото на нещо или краят.

Той гледа, докато и последната лампа във вилата угасна и цялата отсрещна страна на залива потъна в мрак. Понечи да стане и да се прибере вътре, но осъзна, че все още не е уморен. Плъзна се отново във водата, изтласка се от кея и заплува кроул с мощни замахвания. Реши, че ако плува още три километра, ще бъде твърде уморен, за да мисли за нещо, и ще заспи.

19.

Веднага щом събра смелост да покани Уокър на вечеря, Али съжали. И колкото повече приближаваше уречената вечеря, толкова повече съжаляваше. А когато вечерта дойде, тя беше почти парализирана от разкаяние. И от нещо друго... Страх.

— Миличка, добре ли си? — попита Карълайн, която седеше на ръба на леглото, и внимателно се вгледа в лицето ѝ. Беше дошла да вземе Уайът за нощта, но остана да помогне на Али да успокои нервите си. — Виждаш ми се пребледняла.

— Вероятно е от осветлението тук — разсеяно отговори Али и се намръщи на купчината дрехи на леглото. — Добре съм.

— Хубаво — неубедено каза Карълайн. — Тогава защо не се облечеш? Уокър ще дойде скоро.

Али все още беше по тениската с емблемата на „Минесота Туинс“ и памучното долнище на пижама, които си беше сложила, след като излезе от банята. Влажната ѝ коса беше прибрана на конска опашка.

— Аз... не мога да се облека. — Гласът ѝ потрепери, докато преравяше дрехите на леглото. — Нищо не ми се струва подходящо. — Беше претърсила гардероба си и бе извадила почти всичко от него. Все още обаче не си беше избрала нищо. — О, кого заблуждавам? — изведнъж възкликна тя, блъсна настрана дрехите и седна на ръба на леглото. — Не мога да го направя. Не мога.

— Да се облечеш ли? — спокойно попита Карълайн.

Али поклати глава.

— Не. Не мога да отида на среща — отвърна тя и пораженски прегърби рамене. — Мислех, че мога, но още не съм готова.

Карълайн замислено се вгледа в нея.

— Не мисли, че е среща, а само вечеря на двама приятели.

Али завъртя очи.

— Това е силно казано. Ние едва се познаваме.

— Е, дори приятелите трябва да започнат отнякъде — подчерта Карълайн. — А сега избери си какво да облечеш. Или аз ще го избира.

Али не помръдна и Карълайн протегна ръка и взе къса лятна рокля с презрамки.

— Какво ще кажеш за тази? — попита тя и я вдигна, за да я види Али.

Али ѝ хвърли бегъл поглед.

— Твърде е разголваща.

— Ами това? — попита Карълайн след кратко ровене и ѝ показва блуза с дълги ръкави и дълга пола.

— Твърде затворена — призна Али и леко порумения.

Карълайн се засмя.

— Знаеш ли как си избирах дрехи, когато ходех на срещи с бившия си съпруг Джак? — попита тя.

Али поклати глава.

— Избирах ги по това колко лесно може да се съблекат. И после отново да се облекат, разбира се.

— Е, това няма да се случи тук — заяви Али и се изчерви още повече. — Пък и нали ти каза да си представям, че сме само двама приятели, които неофициално вечерят заедно?

— Така ли казах? — попита Карълайн и продължи да рови из дрехите. — Хей, ами тези? — Тя вдигна джинси и бяла блуза с малки копчета отпред. — Сините джинси винаги са подходящи, а бялата блуза ще контрастира страхотно на тена ти.

Али ги погледна и въздъхна.

— Добре. — Тя взе дрехите от Карълайн. — Но има и друг проблем.

— Какъв?

Али вдигна ръка и размаха безимения си пръст с венчалния пръстен.

— Не знам какво да правя с пръстена. Свалях го и пак си го слагах вече три пъти. Чувствам пръста си някак оголен без него.

— Тогава го остави, щом така се чувстваш по-удобно. А вечерята? — попита Карълайн.

— Печеното пиле е в кухнята. Дивият ориз къкри на печката и вече направих салатата.

— Ето виждаш ли, готова си — засия Карълайн. — И между другото, ухае много вкусно — добави тя и посочи към кухнята. Али не реагира и Карълайн каза: — Прави стъпка по стъпка. Малки стъпки. Бебешки.

Али не отговори. В стаята нахълта Уайът, който носеше раница и спален чувал.

— Готов съм, Карълайн — гордо каза той. — Самичък си приготвих всичко.

— Браво на теб — похвали го Карълайн и разроши непокорните му къдрици.

— Взех си манерката, компаса и фенерчето — обясни Уайът.

— Значи си много добре подготвен — сериозно каза Карълайн.

— Ами четката за зъби и пастата? — напомни му Али.

— О, забравих ги — отговори Уайът и лицето му леко помръкна.

— Отиди да ги вземеш.

Момченцето изтърча от стаята, прегърбено под тежестта на пълната си раница.

— Какво толкова носи? — озадачено попита Карълайн.

— Нямам представа — въздъхна Али. — Освен манерката, компаса и фенерчето.

— Нали не мисли, че ще ходим на къмпинг? — намръщи се Карълайн.

— Не. Казах му, че ще спи на твоя сгъваем диван, и той много се развълнува. Каза, че никога не е спал на такова нещо.

— Е, това е хубаво. Бих го сложила в стаята на Дейзи, но се опасявам, че е прекалено розова и момичешка за него.

Али се усмихна разсеяно.

— Карълайн, знаеш, че не е необходимо Уайът да остава при теб цялата нощ. С удоволствие ще го взема, след като Уокър си тръгне.

— Категорично не. Така ще бъде много по-удобно. Пийни една-две чаши вино, без да се тревожиш, че ще трябва да шофираш, а Уайът и аз може да правим млечни шейкове и хамбургери в „Пърл“, без да се тревожим, че ти ще дойдеш да го вземеш, когато стане време за лягане.

— Той ще е на седмото небе — с копнеж каза Али. Искаше й се и тя да бъде там вместо тук, на среща, на която дори не е сигурна дали иска да бъде.

Вечерта обаче неумолимо напредваше. Али изпрати Карълайн и Уайът до колата ѝ, каза им довиждане и с облекчение забеляза, че синът ѝ е повече развълнуван, отколкото притеснен, че ще нощува при Карълайн. Върна се във вилата, изсуши косата си със сешоара и облече дрехите, които ѝ беше избрала Карълайн. Поколеба се дали да си сложи някакви бижута или грим и реши, че ще бъде с малки златни обеци халки и червило.

Това е, помисли си тя, оглеждайки се в огледалото в банята. Изглеждаше чудесно. Всъщност изглеждаше... добре. Нямаше вид на човек, който се е подготвил за голяма нощ или за среща.

Докато отиваше в кухнята да провери вечерята, Али си спомни какво ѝ беше казала Карълайн — да подходи към вечерта, сякаш е поканила приятел на вечеря. Мога да го направя, помисли си тя, смесвайки зехтин и оцет, за да подправи салатата. Трябваше обаче да признае, че ако беше поканила приятел, ръцете ѝ вероятно нямаше да треперят, докато разбърква салатата. За щастие само няколко минути по-късно пикапът на Уокър спря пред вилата. Али излезе да го посрещне и се опита да изглежда непринудена, но не успя.

— Здравей — каза тя. — Идваш точно навреме.

— Е, не идвам отдалеч — отвърна той и ѝ подаде не една, а две бутилки вино. — Не знаех какво ще има за вечеря, затова донесох и червено, и бяло.

— Чудесно — каза Али, разсеяна от близостта им един до друг. Уокър явно се беше изкъпал, преди да тръгне, и влажната му коса беше гладко сресана. И ухаеше... страхотно. Не на одеколон или парфюм, а на чистота и мъжественост. Това я накара да застане още по-близо до него и да почувства, че нервите ѝ се леко се обтягат. — Влез — покани го тя и тръгна по стъпалата към верандата.

— Къде е Уайът?

— При Карълайн — отвърна Али, надявайки се, че го е изрекла достатъчно небрежно. Не сметна за необходимо или разумно да спомене, че Уайът ще пренощува там. Двамата влязоха във вилата и Уокър спря и огледа с възхищение дневната, докато тя търсеше тирбушон в кухнята.

— Това място е изумително — отбеляза той. — Променило ли се е нещо, откакто го е построил дядо ти?

— Много малко — отговори Али, докато изваждаше чаши за вино от бюфета.

— Вече не може да се намери такова дърво — добави Уокър, оглеждайки грубоватите чамови стени и тавана, облени в топла, златисто медена светлина от лампата. — Знам го, защото се опитах да намеря, когато строих къщата си.

— Но не си се справил зле. — Али занесе двете чаши с бяло вино в дневната, даде му едната и отпи глътка от своята. Не разбираше много от вина, но това беше много хубаво. Тя отпи още една глътка и си напомни да кара по-бавно. Не беше яла много през деня. Беше твърде нервна, за да яде.

— Какво се е случило там? — Уокър посочи мястото над камината.

— А, това ли? — отвърна Али и отново отпи от виното. — Там имаше еленова глава, но плашеше Уайът и затова трябваше да я махна. — Тя поклати глава, като си спомни колко много мразеше синът ѝ препарираната глава.

— Струваше му се, че очите ѝ го следят навсякъде, където отиде.

— Може би — весело подхвърли Уокър.

Али се усмихна.

— Не мога да се шегувам с него за такива неща. Той е много впечатлителен. Аз трябва да съм гласът на разума в семейството, но не се чувствам много подготвена за тази работа. — Тя млъкна, защото се уплаши, че се е осмелила да навлезе в лична територия. — Все едно — продължи, пренасочвайки разговора. — Търся някоя картина, която да окача там, но още не съм намерила подходяща.

— Ще трябва да е голяма. Какво по-точно търсиш?

Али повдигна рамене.

— Може би пейзаж на езеро Бътърнът. Всъщност не съм сигурна, но имам чувството, че ще разбере, когато я видя. Работата ми в галерията би трябвало да помогне, защото ще виждам всичко, което донасят.

— Получила си работата — усмихна се Уокър.

Тя кимна.

— Е, не съм изненадан. Ти ми каза за събеседването в деня, когато с Уайът дойдохте да видите лодките, и аз си помислих, че Сара Гейдж ще е луда, ако не те назначи. Как върви работата?

— Все още се приспособявам. Преминаването от общуване с петгодишно дете към общуване с възрастни хора е по-трудно, отколкото си представях. Уайът иска от мен само да мога да правя макарони със сирене, да не забравям да му купя сладоледови близалки от бакалията и да му чета приказки за лека нощ. Но Сара Гейдж и клиентите ѝ вдигат летвата по-високо. — Али въздъхна, като си спомни колко изтощена беше след първия работен ден. Имаше сили само да затопли замразена пица за вечеря. Уайът, разбира се, остана много доволен.

— Ще ти стане по-лесно. Важното е работата да ти харесва.

— О, харесва ми — искрено заяви Али. И наистина беше така. Харесваше ѝ да говори със Сара за изложените в галерията творби, да се среща с художниците, които са ги нарисували, и най-вече да помага на клиентите да изберат нещо за себе си или за някой друг, „идеалната картина“, която да занесат в дома си или да подарят по някакъв повод.

Започна да разказва на Уокър за първата си седмица в галерията, но таймерът на фурната зазвъня и тя отиде в кухнята да провери дали пилето се е опекло. Беше готово, с хрупкава златистокафява коричка. Али нахлузи готварски ръкавици, извади тавата от фурната и прехвърли пилето върху дъска за рязане.

— А какво прави Уайът, докато ти си на работа? — попита Уокър, докато я гледаше как реже пилето.

— Ходи на дневен лагер — отвърна Али, както винаги реагирайки на близостта му, която я разсейваше. Трябваше обаче да се съсредоточи върху задачата си, защото държеше остър нож. — Първата сутрин, когато го заведох, имаше няколко сълзи — призна тя, нареждайки парчетата пиле върху поднос. — Всъщност повече от няколко. — И никоя от тях не беше негова, помисли си Али. — Но му хареса. Главно защото същия ден имали посещение на горски пазач.

— И Уайът е бил заинтригуван?

— Е, да кажем, че сега горският пазач е изместил автомобилния състезател в избора му на професия — отговори Али и занесе пилето на масата в кухнята.

Уокър се усмихна.

— Да... ти помогна ли с нещо? — попита той, докато я гледаше как носи ориза и после салатата на масата.

— Да. Може да налееш по още една чаша вино — отвърна Али, въпреки че не беше сигурна дали се нуждае от още вино. Вече чувстваше, че тялото ѝ трепти. Проблемът беше, че не знаеше дали виното я кара да се чувства така или Уокър.

Той напълни отново чашите и двамата седнаха край масата, която бе украсила с покривка на сини и бели карета и китка лютичета във ваза „Мейсън“. Отказа се от свещи, защото реши, че присъствието им ще крещи, че това е романтична вечеря за двама.

Известно време разговаряха за дребни неща. Уокър ѝ направи комплимент за готварските способности и си сипа по два пъти от всичко. Али, от друга страна, се преструваше, че яде. Стомахът ѝ се беше свил и не можеше да приеме никаква храна.

— Как върви бизнесът с лодките? — попита тя и отново отпи от виното. Поне него можеше да преглътне.

— Добре. Всъщност толкова добре, че моят делови партньор, който освен това ми е брат, иска да оставя ежедневно управление на Клиф Донахю и да се върна в Минеаполис.

— Ще го направиш ли? — попита Али и се изненада, че изпита безпокойство.

— Не знам — повдигна рамене Уокър. — Харесва ми да живея тук, но не знам още колко дълго ще мога да оправдавам присъствието си в Бътърнът през цялото време.

Али се раздвижи неспокойно на стола и се опита да не мисли за вероятността Уокър да замине да живее другаде. Странно беше, че това я притеснява толкова много, като се има предвид, че доскоро беше твърдо решила да го отбягва.

— Как започнахте с брат ти бизнеса с лодките? — попита тя, искрено заинтересувана. Или започваше да се напива, или доковете за лодки изведнъж се превърнаха в източник на огромен интерес за нея.

— О, лесно — отговори Уокър и ѝ наля трета чаша вино. — Рийд и аз винаги сме били вманиачени по лодките, вероятно защото израснахме до дока край езерото Минетонка. Когато бяхме деца, собственикът ни даваше по няколко долара да изметем мястото, а докато учехме в гимназията, работехме там след училище, а после в колежа — през летните ваканции. След като завършихме, спестихме пари и си купихме собствен док. Всъщност беше напълно занемарен и нямаше никакво друго достойнство, освен че беше евтин. — Той се

усмихна при спомена и добави: — Тогава дори не бяхме достатъчно компетентни, за да осъзнаваме колко много би трябвало да се опасяваме.

— Предполагам, че сте успели — каза Али, заинтригувана от думите му. Докато говореше за работата си, обичайната му сдържаност бе изчезнала. Тя никога не го беше виждала толкова оживен и разпален. Спомни си нещо, което Карълайн беше казала за него. Че той не е човек, който върши нещата половинчато. Това очевидно беше вярно за работата му. А дали беше вярно и за други неща? Али почувства, че в тялото ѝ се разля топлина. Трепетно очакване. Не се дължеше на виното, а на Уокър.

— Да, успяхме — казваше той, когато мислите на Али се върнаха към разговора. — Бяхме млади и глупави, но и невероятно трудолюбиви. Преобразихме дока. И следващият. И после още един.

— Колко дока притежавате?

— Дванайсет — отговори Уокър и изпи остатъка от виното в чашата си. — И ще взимаме още.

— Империя от докове? — полу на шега попита Али.

— Може би — повдигна рамене той. — Не знам. Брат ми Рийд е напълно обсебен. Баща ни ни напусна, когато бяхме малки, и мисля, че това нанесе силен удар на брат ми — по-силен, отколкото на мен. Сега Рийд сякаш иска да докаже нещо, въпреки че вече несъмнено го е доказал. Обаче все още не е доволен. — Уокър въздъхна. — Не съм сигурен дали някога ще бъде.

Али се замисли, докато въртеше столчето на чашата между пръстите си.

— Значи брат ти се опитва да си го върне на баща ви. Ами ти? Теб какво те мотивира?

Уокър се замисли и после се усмихна почти свенливо.

— Честно ли?

Тя кимна.

— Била си във водата в идеален ден, нали?

— Много пъти — усмихна се Али. Онези дни бяха най-щастливите ѝ спомени от детството.

— Имам теория. Не ме интересува кой си или колко проблеми имаш. Предизвиквам те да плаваш с лодка в идеален ден и да не бъдеш

щастлив. Напълно, безумно щастлив. Поне аз винаги се чувствам така. — Той наля остатъка от виното в бутилката в чашата ѝ.

— Тогава си в бизнеса поради чисто алтруистични причини? — закачливо попита Али.

— Е, не съвсем — призна Уокър. — Това е бизнес и прехрана, но ако мога да помогна на някого да осъществи мечтата си да има лодка, тогава съм на седмото небе.

— Като стана дума за тази мечта, може би ще приема предложението ти да ни продадеш лодка.

— Хубаво, защото смятам, че намерих идеалната за вас двамата.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Употребявана е, но е в отлично състояние. „Крис-Крафт“, дълга седем метра, с идеалните размери и скорост за това езеро. Много бих искал да дойдете да я видите. Или може би да уредим да я докарат тук, за да я изпробвате в езерото.

— Уайът ще изпадне в еуфория — каза Али, като си го представи как плава с новата им лодка.

— Убеден съм — усмихна се Уокър. — И е страхотна за разходки. Може дори да ловите риба с нея, ако искате.

Али се намръщи.

— Ще научиш Уайът да лови риба, нали? — сериозно попита той, сякаш да научиш едно дете да лови риба беше морално задължение.

— Не виждам някой друг да проявява желание — пошегува се тя. Не добави, че вече е научила сина си да завързва връзките на обувките си, да кара колело и да плува. Да го научи да лови риба едва ли щеше да е по-трудно от това. С изключение на момента, когато откачаш рибата от кукичката...

— Аз проявявам желание — изведнъж заяви Уокър. — Не знам защо не се сетих досега. Ходя за риба всяка неделя в пет и половина сутринта. Мога да взема Уайът от вашия кей, ако мислиш, че той е готов да стане рано и да стои на едно място дълго време.

— О, мисля, че е готов — отвърна Али. И не само мислеше, но и беше сигурна. — Ставането рано няма да бъде проблем, ако е мотивиран. Същото е и със седенето на едно място. Уайът може да бъде изумително търпелив, когато случаят го изисква.

— Добре — решително каза Уокър. — Тогава да го направим. Тази неделя.

— Защо не? — Тя изпита безпокойство. Всичко се случваше твърде бързо. Или не беше така? Какво всъщност се случваше? Уокър щеше да заведе сина ѝ да ловят риба. Чудо голямо.

Двамата се умълчаха. Али изпи остатъка от виното си и остави празната чаша на масата. Вдигна глава и видя, че Уокър я гледа. По-скоро я докосваше с очи. Докосваше я навсякъде, по същия начин, както беше направил на празненството на трети юли. И също като в онази нощ тя почувства, че нещо в нея се опъва като ластик, който всеки момент ще се скъса. И тогава осъзна, че е забравила да диша. Пое си дъх и рязко стана, като едва не събори стола.

— Ще направя кафе — измънка, забърза към кухненския плот и се засуети с капака на кутията на кафето. Щом я отвори и загреба кафе, ръцете ѝ затрепериха толкова силно, че когато се залови да го изсипва в кафеварката, разсипа част от него върху плота.

— Дай на мен — рече Уокър, който вече беше до нея и протягаше ръка към лъжичката. Пръстите му леко докоснаха нейните, докато я взимаше, и Али изпита трепетно вълнение от небрежния му допир, сякаш беше ученичка. — Всъщност наистина ли искаш кафе? — внимателно попита той.

Тя поклати глава.

Уокър изсипа кафето обратно в кутията и хвана ръката ѝ. Обърна я с дланта нагоре и проследи с пръст въображаема линия до лакътя ѝ. Али затвори очи. Имаше чувството, че пръстът му изгаря кожата ѝ. Това обаче не обясняваше защо изведнъж потрепери. Пръстът му стигна до свивката на лакътя ѝ и спря. И после, както държеше ръката ѝ, Уокър бавно се наведе и я целуна по устните толкова леко, че Али се зачуди дали не си го е въобразила.

— Какво правиш? — попита тя и отвори очи.

— Онова, което трябваше да направя веднага щом дойдох тук — отговори той с тих гърлен глас. — Веднага щом те видях да стоиш на алеята, толкова абсурдно красива. — Уокър я целуна отново и отново. Влудяващи леки целувки, които нежно докосваха устните ѝ и караха цялото ѝ тяло да тръпне и да иска още.

— Моля те — промълви Али, без да знае какво иска да каже. Уокър обаче знаеше. Той плъзна ръце около кръста ѝ и неусетно я

подпря на кухненския плот. Али си помисли, че е хубаво, че има някаква опора, защото когато Уокър се наведе да я целуне отново, целувката му беше съвсем различна — дръзка, страстна и настойчива. И когато езикът му се прокрадна в устата ѝ, тя почувства, че в тялото ѝ се разлива горещина.

„Дишай — помисли си. — Помъчи се да дишаш нормално.“ Трудно ѝ беше да се съсредоточи върху нещо друго освен усещането, което предизвика в нея целувката. Имаше чувството, че тялото ѝ е музикален инструмент и допирът на Уокър го кара да свири.

Тя уви ръце около кръста му и после, с дланите надолу, ги плъзна по гърба му, усещайки топлината му през плата на ризата. В същото време го придърпа по-близо до себе си и се притисна по-силно до него. Искаше — не, нуждаеше се — да чувства все повече с всяка изминала секунда.

И изведнъж разбра какво трябва да се случи. Трябваше да съблече ризата му. Да усети кожата му под ръцете си. Затова плъзна пръсти под ризата и нагоре по плоския му стомах и мускулестите гърди и после ги спусна надолу, хвана краищата на дрехата и с едно-единствено плавно движение я изхлузи през главата му и я остави да падне на пода.

Притисна се до загорялата му от слънцето кожа, твърде вгълбена в момента, за да се изненада от поведението си. Отново прокара пръсти по гърдите, раменете и гърба му. Кожата му беше гладка и топла от слънцето, гърдите — леко осеяни с тъмни косъмчета, а раменете — силни и мускулести.

Разбира се, Уокър харесваше начина, по който тя го докосваше. Дишането му се учести и гърдите му започнаха да се повдигат по-бързо. Али сложи ръце на раменете му, повдигна брадичка и го подкани да я целуне по-страстно. Той плъзна език по-навътре в устата ѝ и тя също се задъха.

Някъде далеч, във все още здравомислеща част на съзнанието ѝ, се чу предупредителен глас. „По-полека. Бързаш прекалено много. Удари спирачки.“

Али обаче не му обърна внимание. Беше твърде заета да мисли колко добре се чувства. Прегръдките, целувките, докосването. „Това ми липсваше — помисли си тя. — Нуждая се от това.“

Но точно когато почувства, че страстта им достига повратната точка, Уокър леко се отдръпна. Явно искаше да забави нещата. Прегръдката му се поотпусна, а устните му се отлепиха от нейните, плъзнаха се надолу по шията ѝ и се спряха във вдлъбнатината в основата на гърлото ѝ. Това беше изключително чувствително място за Али и той, изглежда, интуитивно го разбра. Нежно го докосна с устни няколко пъти и тя потръпна от страст.

И докато я целуваше там, ръцете му се преместиха към предната част на блузата ѝ и потърсиха едно от множеството малки копчета. Търпеливо започна да ги разкопчава едно по едно, но след малко въздъхна отчаяно.

— Твърде много копчета — измънка той и Али усети топлия му дъх върху врата си.

„Наистина ли се случва това? — запита се тя. — Наистина ли се събличаме един друг? В моята кухня? И тук ли ще се любим? На плота? На пода?“ Струваше ѝ се невероятно, но и по някакъв безумен начин възможно.

Имаше чувството, че това е извънтелесно преживяване. Не че не усещаше тялото си. Напротив, чувстваше всяка клетчица в него, но сякаш временно го обитаваше някой друг. И този друг бе обсебен от една-единствена мисъл — колко изумително е всичко, което Уокър я кара да изпитва.

Той разкопча блузата ѝ, разтвори я внимателно и разкри кремавия ѝ дантелен сутиен и загорялата от слънцето цепка между гърдите ѝ.

— Красота — промълви Уокър, смъкна блузата от рамото ѝ и изключително нежно започна да го целува.

Али отново потрепери, въпреки че нощният вятрец, който появяваше през отворените прозорци на кухнята, беше топъл. Зачака Уокър да съблече блузата ѝ, но той пак насочи вниманието си към устните ѝ. Разликата сега беше, че тя усещаше голите му гърди през тънката материя на сутиена си. Зърната ѝ се втвърдиха, болезнено чувствителни от допира му, и тя се притисна до него с подновено трескаво желание.

Уокър изстена гърлено и Али разбра, че той най-после губи контрол. Това малко я уплаши, но повече я развълнува. Знаеше, че логичният завършек — или може би нелогичният — на споделената им

страст ще бъде умопомрачително разтърсващ и приятен. Трябваше само да престане да слуша предупредителния си вътрешен глас, да се отпусне и да позволи това да се случи.

Но веднага щом си го каза, я връхлетя спомен — толкова цялостно оформен и толкова образен във всеки детайл, че внезапно я върна назад във времето, в друг период от живота ѝ. Трогателен момент...

Беше топла нощ в края на пролетта, няколко вечери преди частта на Националната гвардия на Грег да бъде изпратена в Афганистан. Али се събуди и видя, че той не е в леглото до нея. Надигна се разтревожено и го повика, но Грег не отговори. И после чу познатия ритмичен звук на дриблиране на баскетболна топка. Тя стана от леглото, приближи се до прозореца и погледна навън точно навреме, за да види как Грег елегантно вкарва кош в обръча, монтиран на алеята за коли пред къщата им.

Али се отмести от прозореца и отиде да провери Уайът, който спеше дълбоко в новото си малко легло. После тихо прекоси на пръсти къщата, мина през отворената врата на гаража и гледа, докато Грег направи още няколко подскока, стреляйки в коша.

След малко излезе от сенките и когато я видя, Грег придоби малко глуповат вид.

— Извинявай — каза той. — Събудих ли те?

— Не — отвърна тя и взе баскетболната топка от ръцете му. После я остави да се изтърколи от пръстите ѝ, отпусна се в обятията му и допря лице до влажната му от пот тениска. — Не ме събуди, но може да събудиш съседите.

— Знам. Спирам — каза той и уви ръце около нея.

— Добре ли си? — попита Али и го погледна.

— Не знам — тихо отговори Грег. — Мислех си. И това вероятно е грешка. Трябва да се помъча да не мисля, нали?

— Какво си мислеше? — Тя сложи глава на гърдите му. Боеше се да го погледне и да разбере за какво си мисли.

Той не отговори веднага. Али се заслуша в дишането му, песента на щурците и шепота на ветреца в листата на дърветата.

— Ами ако не се върна? — най-после каза Грег. — Ами ако следващите две нощи са всичкото време, което ни остава да прекараме заедно?

Али се вцепени.

— Разбира се, че ще се върнеш — увери го тя и го притисна до себе си. — Разбира се, че отново ще бъдем заедно.

Убеди го да се върне в леглото и двамата се любиха, докато слънцето изгря над тихата улица в предградието, но никой от тях не можа да заспи.

Изведнъж Али усети, че Уокър се отдръпна от нея, и бързо се пренесе в настоящето.

— Какво има? — дезориентирано попита тя.

— Не знам. Ти ми кажи — отговори той, дишайки учестено.

— Нищо... Всичко е наред — отвърна Али. Чувстваше се объркана. Беше странно да се озове отново с него в тази кухня. В мислите си беше толкова далеч.

— В един момент беше тук, а в следващия те нямаше — каза Уокър, прокарайки пръсти през косата си.

— Аз... разсеях се — призна тя. Тялото ѝ вече го желаше болезнено. — Извинявай. Сега съм тук.

Уокър се поколеба и сетне поклати глава.

— Не си готова за това — каза той, взе ризата си от пода и я облече.

— Готова съм — машинално го поправи Али.

— Може би физически — отвърна Уокър и се помъчи да закопчае копчетата на блузата ѝ, — но не и емоционално.

— Не е вярно. — В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Али, как можеш да твърдиш, че си готова, когато все още носиш венчалния си пръстен? — попита той, борейки се с копчетата на блузата ѝ.

Тя наведе глава и погледна ръката си. Пръстенът меко блестеше на светлината в кухнята, фактът, че го носеше, беше безспорен и неопровержим. Али въздъхна, потрепервайки, и бързо избърса сълзите си. Нямаше представа защо плаче.

Уокър закопча и последното копче на блузата ѝ. Пръстите му трепереха и още дишаше неравномерно. Али осъзна, че да спре сега, е било трудно и за него. Той искаше да продължи, да види докъде ще стигнат.

— Остани — промълви тя.

Уокър поклати глава. Сините му очи бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни.

— Бог ми е свидетел, че искам, но после няма да се чувствам удобно. Нито пък ти.

Али кимна глуповато. Нямаше какво да каже. Знаеше, че Уокър е прав, но все още го желаше толкова силно, че чувстваше страстта като физическа болка.

— Ще тръгвам — извини се той. — Но говорех сериозно, когато казах, че ще заведе Уайът да ловим риба. Ще го взема от вашия кей в неделя сутринта. Точно в пет и половина, става ли?

Тя кимна, но когато Уокър тръгна, ѝ хрумна нещо.

— Уокър?

Той спря и се върна.

— Уокър, ами... ние? — попита Али и посочи първо него, а после себе си.

— Ние? Предполагам, че „ние“ ще трябва да почака, докато си готова.

Тя се замисли. Думите му прозвучаха прямо и откровено. Имаше само един проблем.

— Как ще разбера кога съм готова?

— Не знам. Мисля, че просто ще го почувстваш.

— И тогава ще дойда при теб и ще ти кажа: „Готова съм“? — недоверчиво попита Али.

— Нещо такова — леко се усмихна Уокър, целуна я бързо по челото и излезе.

Тя изведнъж се почувства абсолютно безсилна. Свлече се на пода на кухнята и дълго седя там, преглъщайки сълзите и мислейки за абсурдността на ситуацията. Намираше се в капан, заклещена между два свята. Единият — бракът ѝ с Грег — беше свършил. Другият — връзката ѝ с Уокър — бе на път да започне. Но Али нямаше — не можеше — да ѝ позволи да започне. Не и сега. Може би никога.

Дотук с малките стъпки, окаяно си помисли тя, припомняйки си думите на Карълайн.

20.

— Нуждаеш ли се от помощ, приятел? — попита Уокър.

Уайът поклати глава.

— Не, хванах го — отговори той, докато се мръщеше съсредоточено. В едната си ръка държеше риболовна кукичка, а в другата — гърчещ се розов червей.

Обикновено Уокър предпочиташе да залага изкуствена стръв, но сега реши, че ловенето на риба с жива стръв ще бъде по-вълнуващо за дете на годините на Уайът. Не му мина през ума обаче колко трудно е да закачиш червей на кукичката, когато ръцете ти са малки като на Уайът. Но момчето не се оплакваше, а продължаваше да се опитва.

— По-трудно е, отколкото изглежда — окуражително каза Уокър и за пореден път се зачуди на решителността на детето да прави всичко само.

Уайът стисна червея между палеца и показалеца си и прокара края на кукичката през средата му.

— Готово — доволно каза той и се приготви да хвърли въдицата.

— Не забравяй какво ти казах — напомни му Уокър и се наведе напред.

Уайът кимна, прехвърли влакното над дясното си рамо и след леко заклащане го хвърли във водата, описвайки изящна дъга. Червено-бялата плувка изскочи на повърхността. Ако някоя риба клъвнеше, плувката щеше да започне да подскача и да се плъзга по водата.

— И сега чакаме — сериозно каза Уайът, повтаряйки думите на Уокър.

— Да се надяваме, че няма да е дълго — усмихна се Уокър и както всяка неделя от повече от един месец, си помисли колко симпатично хлапе е Уайът.

Момчето седеше на едната от двете седалки в риболовната лодка на Уокър, облечено с памучна блуза, джинси, бейзболна шапка на „Минесота Туинс“ и червени маратонки „Конвърс“. Беше подпряло брадичка на обемистата яркооранжева спасителна жилетка, която му

беше сложил Уокър, а краката му, които не стигаха до дъното на лодката, се клатеха във въздуха.

„Колко е мъничък“ — помисли си Уокър. Това беше едно от нещата, които най-много го изненадваха в хлапето. Разбира се, всички деца са мънички, но едно беше да ги гледаш отдалеч, а съвсем друго — да ги виждаш отблизо и да общуваш с тях.

Това караше Уокър да чувства, че трябва да пази и защитава Уайът. Досега не беше изпитвал такова чувство към никого. Затова внимателно закопчаваше спасителната му жилетка и му помагаше да се качва и да слиза от лодката, както и да се придвижва из нея. Обикновено обичаше да кара бързо, но когато Уайът беше с него, маневрираше предпазливо в заливите на езерото. Като старец, помисли си той. Или като баща.

Веднага прогони тази мисъл от съзнанието си. Уайът можеше да се оправя по-добре, отколкото ако той му беше баща. Всъщност вече се оправяше добре. Нямаше да е толкова сладко дете, ако баща му не е бил свестен и готин. Човек, който е знаел онова, което Уокър не можеше да си представи — как да бъде баща.

Но ако не притежаваше необходимите качества да бъде баща, Уокър можеше поне да започне, като бъде нещо друго за момченцето. Например наставник. Или приятел.

И той наистина го чувстваше като приятел. Детето се оказва изненадващо добра компания. Първо, никога не се оплакваше — нито от ранния час, в който отиваха за риба, нито че е уморено. Макар да се прозяваше дискретно и дори да търкаше очи, когато мислеше, че Уокър не го гледа. Не се оплакваше, че му е студено, въпреки че ранното утро над езерото беше хладно, нито че трябва да седи мирно и тихо — нещо, което Уокър мислеше, че ще бъде най-голямото предизвикателство за него.

Попиваше като гъба всичко, на което го учеше Уокър. Схващаше изумително бързо. И не задаваше въпроси непрекъснато, както Уокър предполагаше, че правят всички деца, а само от време на време. И когато питаше, въпросите му бяха необикновено умни и проникателни. Уокър за пореден път се изненада колко малко познава децата. Може би Уайът беше типично петгодишно дете, но той се съмняваше. Малкият изглеждаше някак твърде изключителен, за да е обикновено хлапе.

— Виж! — каза Уайът, прекъсвайки мислите му. Сочеше плувката, която се плъзгаше странично по повърхността на водата.

— Хей, кълве на твоята въдица. — Уокър понечи да му помогне, но си напомни, че Уайът не желае помощ. И все пак не устоя на подтика си да му даде малко напътствия.

— Добре, не бързай. Без резки движения, за да не се откачи от кукичката.

Уайът кимна решително и започна да навива макарата бавно, но равномерно.

— Излиза. — Вълнението му надделя над сериозността. — Рибата все още е на кукичката.

— Браво — похвали го Уокър, докато влакното влачеше плувката по водата. Когато се приближи, двамата видяха сребристите люспи на рибата, които проблясваха под повърхността на зелената вода. — Добре, а сега най-трудното — добави той и изведнъж почувства напрежение. Не искаше Уайът да изпусне улова си сега, когато беше толкова близо. Това се беше случило веднъж и момченцето го понесе, но остана разочаровано.

Уайът обаче не изпусна рибата. Докара я до лодката, посегна с две ръце и я извади от водата.

— Уловил си малкоуст костур. Не е лесно да го направиш в това езеро — одобрително каза Уокър. — Изглежда дълъг двайсетина сантиметра.

Уайът изтегли рибата в лодката и засия, докато я гледаше как се мята енергично на кукичката. След момент обаче погледна Уокър и се намръщи, когато се сети за нещо.

— Не е достатъчно голяма, за да я задържим, нали?

Уокър поклати глава.

— Все още е доста дребна за малкоуст костур. Трябва да порасне. Ще стане два пъти по-голяма, отколкото е сега.

Уайът се натъжи, но само за секунда.

— Ще я хвърля обратно в езерото — каза той и после леко подскочи, когато рибата отново започна да се мята в другия край на влакното, което той още държеше.

— Чакай, ще ти помогна — каза Уокър и посегна към костура. — Запомни, ако я хванеш неправилно, хрилете ѝ са остри и могат да порежат ръката ти. И изваждането на кукичката е сложно. Гледай как

аз ще го направя. — Той хвана рибата с две ръце. — Защото следващия път ще го направиш сам. — Уокър стисна внимателно костура с едната си ръка, а с другата извади кукичката от устата му, а след това го хвърли обратно във водата. Уайът се наведе над борда и видя как рибата закръжи точно под повърхността на езерото и после бързо отплува.

— Мислиш ли, че е добре? — намръщи се той.

— Абсолютно. Вероятно ще живее още много години. Освен ако, разбира се, ти не я хванеш отново някой ден. — Уокър му намигна.

— А мислиш ли, че рибата има семейство? — попита Уокър. Кафявите му очи бяха изпълнени с любопитство.

— Да — сериозно отговори Уокър. — Голямо семейство. С много братя и сестри. Но мисля, че не се познават. Не е като роднините при хората.

Той зачака момченцето да сложи стръв на въдицата си, но Уайът гледаше водата в посоката, където беше отплувала рибата. И изглеждаше много тъжен, с изненада установи Уокър. Кафявите му очи блестяха, сякаш бяха пълни със сълзи, а долната му устна бе издадена напред драматично и същевременно миловидно. Уокър се запита дали Уайът ще се разплаче и ако го стори, как да го утеши. „Тук вече съм извън зоната си на удобство“ — помисли си той, защото има ли нещо по-ужасяващо от това да утешаваш разплакано дете?

Уайът не се разрида, но продължаваше да изглежда натъжен. А Уокър, чувствайки се безпомощен, се опита да не мисли какво го е натъжило. Дали се тревожеше, че е наранил рибата? Или беше нещастен, защото, за разлика от нея, нямаше братя и сестри?

Но когато Уайът най-после заговори, въпросът му нямаше нищо общо с рибата.

— Знаеш ли да играеш баскетбол? — попита той и погледна Уокър.

— Баскетбол? — изненадано повтори Уокър. — Ами да, знам. Бях в училищния отбор в гимназията. Оттогава играя само от време на време и вероятно вече не съм много добър. А ти? Можеш ли да играеш баскетбол?

Уайът кимна.

— Аха, но вече нямам възможност да играя. И аз вероятно не съм толкова добър, колкото бях.

Уокър се постара да не се усмихне.

— Ами баскетболните мачове по телевизията? — попита той. — Гледаш ли ги? Е, не е същото като да играеш, но пак може да е доста вълнуващо.

Лицето на Уайът мигновено засия.

— Отскоро имаме кабелна телевизия и сега мога да гледам баскетбол. — После обаче му хрумна друга мисъл и изражението му помръкна. — Само че трябва да питам мама. Тя не ми дава да гледам много телевизия. Казва, че е лошо за мозъка ми.

— Вероятно е права — усмихна се Уокър, — но може би, когато започне баскетболният сезон, ще ти разреши да дойдеш в моята къща и да гледаш някой мач с мен. — Уокър едва не добави, че за разлика от допотопния модел, който видя в дневната на Уайът, неговият телевизор е двуметров и с плосък екран. Опасяваше се обаче, че това ще се възприеме като подкупване, особено когато може би вече беше преминал границата. Али му бе разрешила да заведе сина ѝ да ловят риба, а не да го кани да гледат телевизия.

— Искам отново да отида в къщата ти — каза Уайът с лице, блеснало от трепетно очакване. — Защото когато ходихме там в нощта на бурята, аз спях през повечето време. И знаеш ли какво? Бас ловя, че мама няма да откаже. Тя е строга понякога за неща като да си мия зъбите, но не е лоша.

Уокър отново положи усилия да не се усмихне.

— Не, не мисля, че е лоша, но все пак трябва да я питаме. В края на краищата, тя е шефът.

Уайът кимна доволен и посегна да вдигне капака на хладилната чанта, в която Уокър държеше стръвта, но спря и се обърна към него.

— Татко ме учеше да играя баскетбол, преди да замине.

— О! — Уокър не знаеше какво да каже. Не бяха повдигали темата за бащата на Уайът и сега той неволно се напрегна. „Страхливец“ — каза си, но се запита дали Уайът знае, че баща му е мъртъв.

Детето не забеляза неудобството му.

— Той нямаше време да ме научи на всичко, но ми показва как да правя гол с отскок.

— Кош с отскок — машинално го поправи Уокър и после се ядоса на себе си, че се е обадил. Какво значение имаше как го нарича

Уайът? Хлапето знаеше за какво говори.

Уайът обаче остана невъзмутим и кимна.

— Той ме учеше да правя кош с отскок.

— Спомняш ли си как?

— Аха — енергично кимна Уайът.

„Възможно ли е това?“ — зачуди се Уокър. Щом баща му беше починал преди две години, тогава Уайът е бил най-много на три, може би дори по-малък. Наистина ли помнеше толкова отдавна? Помъчи се да си спомни на колко години беше той самият по време на най-ранния си спомен от детството, но не можа. И вероятно беше по-добре.

В същия миг осъзна, че Уайът го гледа, сякаш го чака да каже нещо. Но какво? Уокър нямаше представа. И тогава Уайът отново го изненада.

— Татко умря — безпристрастно каза момченцето. — Той беше на война.

— Знам. И съжалявам — добави Уокър и за пръв път през живота си осъзна колко неадекватни са тези две думи.

— Няма нищо — за негова изненада отвърна Уайът, пресегна се и го потупа по ръката. Никога не беше правил такова нещо и за секунда Уокър се стъписа толкова много, че не знаеше какво да направи или да каже. Жестът беше малък, но говореше много що за дете е Уайът. Добро и мило.

Уокър преглътна нещо твърдо в гърлото си и направи единственото, за което се сети. Протегна ръка и дръпна надолу козирката на бейзболната шапка на Уайът, докато закри шоколадовокафявите му очи, а после отново я вдигна. Малкият му се усмихна щастливо и Уокър си помисли за детето, което той и Кейтлин можеше да имат. Почувства тъпа болка в гърдите и за пръв път осъзна, че винаги е смятал загубата на Кейтлин и за своя загуба.

В същия миг Уокър усети решително подръпване в другия край на влакното.

— Хей, приятел — каза той на все още усмихващия се Уайът. — Мисля, че ще се нуждаеш от помощта ти.

Час по-късно Уокър насочваше лодката към кея на Али и Уайът. Слънцето вече беше пробил през ранната утринна мъгла и повърхността на езерото, която беше бледосива сутринта, когато потеглиха, сега беше станала тъмносиня. Денят щеше да бъде горещ,

но в момента беше идеален — слънчев и топъл, но с лек нощен хлад и свежест, все още останали във въздуха.

— Обзалагам се, че си гладен — каза Уокър, когато видяха кея.

— Умирам от глад — весело се съгласи момчето.

Уокър присви очи и се взря в брега. Нямаше следа от Али. Тя обикновено излизаше на кея чак когато чуеше, че лодката спира. Уокър очакваше с нетърпение моментите, когато взимаше и докарваше Уайът. Те бяха единствените през седмицата, когато виждаше Али, и бяха твърде кратки, но трябваше да задоволява с тях. Тези мигове бяха всичко, което имаше с нея, и го крепяха през следващите седем дни. Уокър беше като парен двигател, но вместо с пара, се движеше с надежда — че скоро между тях ще има нещо повече, отколкото предаването на Уайът и няколкото думи, които си разменяха за времето, условията за риболов или термоса с кафе, което тя винаги му правеше.

Докато се приближаваха към кея, Али излезе от вилата, бършейки ръцете си с кърпа. Уокър ѝ махна с ръка и тя отвърна на поздрава му. Той угаси мотора и насочи лодката, която леко се блъсна в края на кея.

— Здравей, мамо! — извика Уайът, докато Уокър завързваше лодката.

— Здравей, миличък — отговори Али, вървейки по пътеката към кея.

Уайът изскочи от лодката и този път Уокър не му напомни да внимава. Момченцето хукна по кея и пресрещна майка си, която го сграбчи в обятията си и силно го прегърна. След това обаче тя сбърчи нос и го отдръпна от себе си.

— Уайът — засмя се Али, — риба ли лови, или се търкаля в нея?

— Ловихме риба — гордо отговори той.

— Чудесно. — Тя разроши косата му. — Но може би ще се изкъпеш, преди да седнеш да закусиш. Остави дрехите си в коша за пране, а аз ще дойда да пусна водата.

Уайът кимна и с неотслабващо въодушевление побягна към вилата.

— Добро утро — каза Али, приближавайки се към края на кея.

— Добро утро — отвърна Уокър, опитвайки се да не зяпа, въпреки че му беше трудно. Тя беше с блуза без ръкави и къси

джинсови панталони, които разкриваха голяма част от прелестната ѝ, загоряла от слънцето кожа. Златистата ѝ коса бе завързана на обичайната конска опашка, която падаше, права и лъскава, на раменете ѝ.

— Уайът не ти благодари — извини се Али и спря пред лодката. Съвършените ѝ колене бяха на нивото на очите му.

— Благодарни ми — увери я той.

— Е, и аз искам да ти благодаря.

— Не е необходимо. — Уокър развърза лодката. Много искаше да остане и да поговорят, но знаеше, че Уайът я чака във вилата.

— Необходимо е — настоя тя. — И ако имаш време тази сутрин, надявам се да ми позволиш да ти върна услугата и да ти приготвя закуска.

Той се хвана за края на кея.

— Сигурна ли си?

Али му се усмихна.

— Абсолютно. Това е най-малкото, което мога да направя. В града чух, че добрите инструктори по риболов взимат по стотина долара на час.

— Никога не съм твърдял, че съм професионалист — отговори Уокър и отново завърза лодката. — Но с удоволствие ще изпия чаша кафе. — Той скочи от лодката и тръгна с Али към вилата.

— Може да се измиеш на умивалника в кухнята — предложи тя, когато стигнаха до верандата.

— Чудесно. — Уокър я последва в слънчевата, ухаеща на вкусно кухня и се изми.

— Заповядай — каза Али, когато той избърса ръцете си, и му даде чаша вдигащо пара кафе и огромна кифла с боровинки, увита в карирана кърпа. — Ако искаш, изнеси ги на верандата. Ще те подкрепят, докато бъде готова закуската, и може да изпробваш новата люлка, която купих от железарията. Бих се присъединила към теб, но трябва да се погрижа Уайът да не забрави да използва сапуна под душа.

— Възможно ли е това? — развеселен попита Уокър.

— Напълно възможно — свенливо му се усмихна Али и излезе от кухнята.

„Свенливостта ѝ е очарователна“ — помисли си той и отиде на верандата. И странно, свенливостта ѝ оказа обратния ефект върху него. Вместо да го направи по-сдържан към нея, засили желанието му да я целуне. Или по-точно да я сграбчи в обятията си. „Али обаче не е в менюто за закуска тази сутрин“ — със съжаление си помисли Уокър.

Той седна на люлката на верандата, изпи кафето, което беше хубаво, силно и подправено с мляко и сметана, и изяде кифлата, мека, топла и пълна с пресни боровинки. Дали Али и Уайът ги бяха брали заедно? Уокър си ги представи как берат боровинки и изпита желание да е бил с тях.

Той все още седеше на люлката и мислеше за тях, когато Али подаде глава на вратата.

— Закуската е готова — обяви тя.

Уокър я последва в кухнята, носейки празната чаша от кафето, и видя, че блузата, която беше леко влажна, докато бе наглеждала Уайът в банята, е полепнала за тялото ѝ. Косата ѝ също беше влажна от изпаренията в банята и леко се беше накъдрила в краищата.

— Може би искаш още кафе — предложи Али и отново напълни чашата му. — Сметаната е на масата — добави и му даде кафето.

— Благодаря — отвърна Уокър и погледна масата, върху която имаше избеляла покривка на цветя, а в средата — букет бели богородички във ваза „Мейсън“. Той забеляза, че цветята са свежи, явно откъснати сутринта. И бяха изпъстрени със слънчеви петна от светлината, която струеше през прозорците на кухнята.

— Надявам се, че си гладен — каза Али и сложи на масата кана с портокалов сок и кошничка, пълна с кифли с боровинки.

— Гладен съм — увери я Уокър.

Тя взе готварски ръкавици, отвори фурната, внимателно извади чугунена тава и я сложи върху подставка на масата.

— Направих фритата — обясни Али. Кухнята се изпълни с уханье на нещо вкусно.

— Какво? — попита Уайът, който влезе в кухнята. Току-що бе излязъл от банята и къдравата му коса беше сресана и пригладена.

— Фритата — повтори тя и им направи знак да седнат до масата.

Уайът зае мястото си и подозрително се втренчи в ястието с яйца в средата на масата.

— Не се тревожи — каза Али, отрязва едно парче и го сложи в чинията му. — Ще ти хареса.

Уайът си взе една хапка с вилицата, сложи я в устата си, сдъвка я и я преглътна.

— А, това са яйца — с очевидно облекчение каза той.

Уокър и Али се засмяха и също си взеха от фритатата.

— Между другото — каза Уокър между два залька, — Клиф Донахю ми каза колко много сте харесали лодката, която изпробвахте. — По-рано през седмицата Клиф беше спуснал лодка в езерото и се беше срещнал с Али и Уайът на рампата, а след това ги бе завел на разходка и беше дал възможност на Али да я кара. Уокър не отиде нарочно. Не искаше тя да мисли, че има пръст в тази работа.

— Да, много ни хареса — отговори Али и отново напълни чашата му с портокалов сок. — Плава чудесно. Не мога да повярвам, че цената ѝ е толкова изгодна.

— Така е — съгласи се Уокър, като си помисли, че ако извади късмет, ще завърши без загуба от тази продажба.

После двамата се храниха мълчаливо. Уайът, от друга страна, бърбеше весело, но без да задава въпроси или да се нуждае от тяхната намеса. Уокър и без това не го слушаше какво говори, а се наслаждаваше на момента. Всичко беше някак обичайно и в същото време необикновено. Тримата бяха като семейство. Само че, разбира се, не бяха семейство. И все пак сигурно такова беше чувството да си част от семейство. Истинско семейство. Щастливо семейство.

— Може ли да ме извините? — попита Уайът, след като изяде две парчета фритата и огромна кифла с боровинки, и за пореден път изненада Уокър. Как беше възможно такова малко дете да яде толкова много, зачуди се той.

— Извинен си — отговори Али. — Само занеси чинията си в умивалника.

Уайът послушно изпълни молбата ѝ и после отиде в дневната, където веднага започна да строи нов релсов път за влакчетата си.

— Да ти помогна ли да разчистиш? — попита Уокър.

— Добре — отвърна Али. Двамата разтребиха масата и тя изми чиниите, а Уокър ги избърса. За пръв път му хрумна, че в миенето на чинии има нещо чувствено. Разбра го, докато гледаше голите, загорели от слънцето ръце на Али, потопени до лактите в горещата сапунена

вода. И докато тя неволно го докосваше, когато посягаше да остави сухите чинии в бюфета. Уокър остана разочарован, когато приключиха със задачата. — Е, ти вероятно имаш работа — със съжаление каза Али.

„Само работа. И откакто те срещнах, работата ми е много по-малко интересна, отколкото беше“ — помисли си той, но повдигна рамене и отвърна:

— Всъщност нямам.

— Не? — Тя изглеждаше малко изненадана.

И тогава Уокър едва не я попита дали може да остане и да прекара остатъка от деня с тях, но се въздържа. Али трябваше да му каже дали е готова за нещо повече. Стори му се разумно, когато се разбраха за това в онази нощ в кухнята ѝ. Единственият проблем беше, че той започваше да се чуди кога точно ще бъде готова. И още колко дълго може да я чака, без да загуби ума си.

— Е, мисля, че ти ни даде достатъчно от времето си за един ден — усмихна се Али. — Хайде, ще те изпратя до лодката ти.

Уокър каза довиждане на Уайът, който лежеше по корем и буташе влакче по релсите, и последва Али навън на верандата. И после направи нещо абсолютно неочаквано, не само за нея, но и за себе си. Сграбчи Али в обятията си, подпря я на стената вдясно от вратата, за да не ги види Уайът, и я целуна.

Отначало нежно, а след това по-силно. Тя се скова леко от изненада, но след момент тялото ѝ се отпусна в прегръдките му и устните ѝ се раздвижиха, отначало колебливо, а после без задръжки. „Бъди нежен“ — предупреди го вътрешният му глас, но Уокър не го послуша. Не можеше. Беше прекарал твърде много часове да си представя това. И повече. Много повече. И затова сега, когато наистина я държеше в обятията си и я целуваше и докосваше, не можеше да се контролира. Знаеше, че я притиска твърде силно и че я целува твърде страстно, и би се извинил, ако можеше да престане достатъчно дълго, за да го направи.

И разбира се, ако Али искаше той да престане да я целува, но тя очевидно не искаше. След като се съвзе от изненадата, започна да го целува също така жадно. Беше пълна с изненади. Зад сдържаността и свенливостта се криеше настойчивост и страст, които той едва започваше да разкрива. Когато правят любов — а те неизбежно щяха

да се любят — това щеше да промени и двамата безвъзвратно. Нямаше да е нещо, което някой от тях щеше да подмине с безразличие или да забрави, а нещо, което щеше да възпламени и двамата емоционално и физически.

Уокър плъзна ръце в задните джобове на късите ѝ джинсови панталони и я притегли към себе си. Силно. От гърлото ѝ се изтръгна леко стенание и Али се отдръпна от него.

— Какво правиш? — задъхано попита тя и отвори широко очи от изумление. Но не изглеждаше ядосана. Имаше вид на човек, който знае, че е опасно близо до това да изгуби контрол.

— Целувам те — промълви Уокър и пак я целуна.

Али обаче леко, но решително го отблъсна.

— Това не беше целувка — подчерта тя, все още останала без дъх.

Той се засмя.

— А какво беше тогава? — Наведе се и докосна с устни шията ѝ.

— Беше любене с дрехите.

Сега беше негов ред леко да изпъшка. Думите ѝ го възбудиха още повече.

— Не знам дали е възможно — прошепна той и целуна вдлъбнатината на шията ѝ, — но съм готов да опитам.

Али леко въздъхна и Уокър я отдалечи от себе си, за да я погледне. Косата ѝ беше разрошена, очите ѝ бяха топли и влажни, а устните — леко разтворени. Той си представи как я взима на ръце, занася я във вилата, слага я на леглото и я люби. Отново и отново. Абсолютно нищо не му пречеше да го направи освен малкото момченце, което си играеше вътре с влакчетата си.

Уокър отстъпи крачка назад, оставяйки безопасно разстояние между себе си и Али.

— Съжалявам — каза и прокара пръсти през косата си. — Увлякох се.

— Значи ставаме двама — отвърна Али, която се беше съсредоточила да диша нормално. Той отново се наведе и я целуна нежно по устните, а след това тръгна по кея, качи се в лодката си, развърза я и я подкара към дока си.

И през цялото време знаеше, че Али стои там, облегната на външната стена на вилата, с озадачено изражение на лицето. Не знаеше

защо е сигурен в това, но би заложил живота си, че е така.

21.

В една необичайно хладна съботна вечер в средата на август Али се озова в необикновено положение за майка на петгодишно дете. Нямаше какво да прави, нито компания.

Нощуването на Уайът при Карълайн беше такъв успех, че тя отново го покани на гости. Уайът, разбира се, не беше на себе си от вълнение. Али не се радваше толкова много. Беше й приятно, че Уайът и Карълайн се сближиха, но не й харесваше, че трябва да се чуди как да прекара вечерта. Доскоро се чувстваше добре сама. Напоследък обаче самотата означаваше само едно нещо. Не, две неща — да мисли за Уокър Форд и да се мъчи да не мисли за него.

Разбира се, тя не мислеше за Уокър само когато беше сама, а непрекъснато. Когато обаче беше с други хора — с някой клиент в галерия „Шишарка“ или с Уайът вкъщи — й беше по-лесно да занимава ума си с нещо друго. И това беше хубаво, защото когато умът й не беше зает, мислите й неизменно се насочваха към Уокър.

Потрепери, докато седеше на шезлонга в края на кея, и се запита дали студеният нощен въздух е само рядко лятно захлаждане или предвестник на бързо приближаващата се есен. Когато се върна, след като закара Уайът при Карълайн, тя облече широк вълнен пуловер, наля си чаша бяло вино и слезе до езерото, уж да се наслаждава на залеза, а всъщност да гледа къщата на Уокър отвъд залива.

Знаеше, че е жалка, задето прави това. Същинска шестнайсетгодишна девойка, чиято любов е несподелена. Не можеше обаче да го превъзмогне. Или не искаше. Или едното, или другото.

Във всеки случай, често се улавяше в различни моменти на деня и нощта да гледа през залива към кея и дока за лодки на Уокър и къщата му, кацнала на скалата над тях. Обикновено оправдаваше това, като правеше нещо друго в същото време. Простираше мокри бански костюми и хавлии и поглеждаше към кея на Уокър. Или четеше приказка за лека нощ на Уокър и всеки път, когато прелистваше

страницата, надничаше през прозореца към далечната светлина на кея, която меко блестеше в здрача.

Колкото и пъти да поглеждаше към къщата му обаче, Али не видя Уокър. Разстоянието беше твърде голямо. Дори силното ѝ зрение не беше толкова добро. Веднъж ѝ хрумна да вземе стария бинокъл от най-горната лавица в килера, но реши, че ще премине границата между ленивите блянове и умишленото дебнене. И все пак тя гледаше къщата му нощем и се питаше дали той е там и какво ли прави. И за свое раздражение се питаше дали е сам или с някого. С някоя жена. Защото макар да ѝ беше казал, че ще я чака, докато бъде готова, Уокър не спомена, че в това време няма да се среща с други жени.

И защо да не се среща с други жени, питаше се Али в редките моменти, когато се чувстваше способна да се замисли логично по този въпрос. В края на краищата, тя не го бе помолила да не се среща с други жени, нито му беше дала повод да мисли, че скоро ще бъде готова. И какво трябваше да направи Уокър? Да даде обет за целомъдрие?

„Да — прошепна вътрешният ѝ глас, несъмнено безразсъден глас. — Точно това трябва да направи.“ Мисълта за Уокър с друга жена я изпълни с нажежена до бяло ревност и след това — с болезнена тъга. Тъга, че желае нещо толкова силно и въпреки това не може да си позволи да го има.

Отново потрепери и си помисли дали да не вземе одеяло от вилата. Или да се прибере вътре. Седеше там вече два часа. Слънцето беше залязло, бе паднал мрак и температурата беше спаднала от приятно хладно до смразяващо студено. А тя все още седеше на кея. Всеки разумен човек би влязъл вътре, би се изкъпал и би си легнал с някоя хубава книга, но Али съвсем не беше разумна. Ето защо остана вън и продължи да гледа светлината в края на кея на Уокър.

Тази нощ, както и през повечето нощи, кеят светна в девет часа. Али се запита дали лампата не е включена на таймер. Нямахте да се изненада, ако беше така. На нея не би ѝ хрумнало такова нещо, но Уокър мислеше за всичко. Разсъждаваше логично. Беше практичен. Организиран. Но и привлекателен. И невероятно, влудяващо сексапилен.

Тя си припомни последната им целувка на верандата в неделя сутринта и почувства, че мигновено я обзема желание към него. И след

това си представи, че това осезаемо желание се понася в нощта над тъмната надиплена повърхност на езерото, намира Уокър и се обвива около него.

„Сега вече наистина превърташ — раздразнено си помисли. — Трябва да влезеш вътре и да си легнеш.“ Обаче не помръдна. И след малко ѝ стана ясно защо. Тази нощ щеше да бъде различна. Тази нощ тя щеше да отговори на въпроса, който непрекъснато си задаваше. Защо не отива при него? Защо не стане и не отиде при него? Нямаше очевидна причина да не го направи. И двамата бяха зрели хора. Необвързани. Свободни да започнат връзка. Разбира се, Али трябваше да помисли за Уайът, но синът ѝ обожаваше Уокър. Имаше му доверие. И обичаше да бъде с него.

Тогава защо седеше там и трепереше, когато можеше да прекара следващите дванайсет часа в обятията на Уокър и да се любят блажено, без никой и нищо да ги безпокои?

Не трябваше да търси много далеч отговора на този въпрос. Причината беше венчалният пръстен на ръката ѝ, тънката златна халка, която носеше от осем години — шест, от които беше омъжена за Грег, и още две — не, повече, две години, четири месеца и десет дни, откакто беше вдовица.

Беше се опитала да свали пръстена. Наскоро го махна няколко пъти, но после пак го слагаше на ръката си. Без него пръстът ѝ беше някак гол. И тя се чувстваше неестествено. Непълна. Все едно ѝ липсваше крайник.

Нещо по-лошо, ако го свалеше от ръката си за по-дълго време, изпитваше същото чувство както когато се целуваше с Уокър — че изневерява на Грег, или поне на паметта му. Сега се замисли какво би искал Грег за нея. Да бъде сама? Знаеше, че той не би искал това. Грег не беше егоист. Напротив, имаше широка душа. Би искал нейният живот да продължи, след като неговият беше свършил. И не само да продължи, но и да бъде изпълнен с любов и щастие.

Тогава защо не можеше да свали пръстена от ръката си? Тя го завъртя нетърпеливо на пръста си, но не го махна. Знаеше, че ще ѝ бъде трудно. Да го свали и да не го слага повече вероятно щеше да бъде едно от най-трудните неща, които ѝ се беше налагало да прави. Не че другите неща не бяха трудни. Да каже на Уайът, че баща му няма

да се върне. Да присъства на погребението на Грег. Да опакова вещите му...

Али си спомни нещо. Не го беше признавала пред никого, но дори след като продаде къщата им и двамата с Уайът се преместиха, сърцето ѝ не позволи да раздаде нещата на Грег. Беше запазила всичко, от най-баналното — неразопаковани ножчета за бръснене — до ежедневното — бели спортни къси чорапи, изпрани и старателно навити в чифтове. Тя беше опаковала всичко методично и грижливо в прилежно надписани кашони и ги беше подредила във взетото под наем складово помещение. Така и не се запита защо го направи. До тази вечер.

Съсредоточено прехапа устни. Защо го беше направила? Защо бе запазила всичките вещи на Грег, освен ако... Застана абсолютно неподвижно и затаи дъх. Беше на път да направи някакво откритие, нещо елементарно, но в същото време трудно за разбиране за нея.

И после я осени прозрение. Причината да запази нещата му беше, че на някакво ниво все още не можеше да повярва, че Грег го няма. Тя всъщност не можеше да повярва, че той няма да се върне.

Грег обаче го няма, каза си Али. Нямаше да се върне. Никога. Животът им заедно беше свършил. Завинаги. И единственото, което ѝ бе останало от Грег, бяха спомените за него.

Али зачака да се случи нещо. Нещо драматично. Някакъв катаклизъм. Гръм да поразии дърво наблизко или мълния да разкъса нощното небе. Но не се случи нищо. Или по-скоро, случи се всичко. Само че се случи в сърцето и душата ѝ. И колкото и шокиращо да беше откритието за нея, светът наоколо остана същият като преди.

Али не знаеше колко време седя там, когато изведнъж скочи и залитайки, тръгна към вилата. Влезе вътре, качи се в стаята си и извади кутия от най-долното чекмедже на тоалетката. Там държеше онази част от живота си с Грег, която не можа да остави в склада.

Тя седна на ръба на леглото и положи усилия да разгледа снимките в кутията. На едната бяха двамата с Грег през първата си година в колежа. Изглеждаха невъзможно млади и щастливи. В кутията имаше и покана за сватбата им пет години по-късно. Както и писмо, което беше написал Грег, след като беше ги оставил в болницата в нощта, когато се бе родил Уайът. Грег ѝ пишеше колко много ги обича и обещавахе да бъде възможно най-добрият баща, който може да има

Уайът. На друга снимка две и половина годишният Уайът седеше на раменете на баща си точно преди да заминат заедно на първия си мач на „Минесота Туинс“. За жалост се оказа, че той беше и последният.

Имаше и още едно писмо, от човек от частта на Грег в Националната гвардия, написано след като Грег беше загинал. В писмото си човекът разказваше на Али колко смел е бил той и колко загрижен за живота и здравето на колегите си. Добавяше, че за него е било чест да служи заедно с Грег.

В кутията имаше и много други неща, някои глупави — салфетка от бара, в който Грег беше завел Али на първата им среща в колежа, а други — абсолютно сериозни, например идентификационните му метални жетони от Националната гвардия. Али обаче смело разглежда цялото съдържание на кутията, втренчи се във всяка снимка и прочете всяко писмо и документ.

Когато приключи, се почувства изтощена. Върна нещата в кутията и я прибра, но без фотографията на Грег и Уайът. Подпря я на тоалетката. Утре щеше да ѝ купи рамка и да я сложи някъде, където двамата с Уайът да я виждат често. Снимката не трябваше да е затворена в чекмедже само защото Али я заболяваше сърцето, щом я погледне.

И след това свали венчалния си пръстен. Изхлузи го от пръста си и го прибра в кутията с бижутата си, където вече знаеше, че му е мястото. В същия миг съзря отражението си в огледалото над тоалетката и се изненада, като видя, че по лицето ѝ се стичат сълзи. Не съзнаваше, че плаче.

Отиде в банята, наплиска лицето си със студена вода и го подсуши с хавлия, а после среса заплетената си коса и се приближи до чантата си, която беше оставила на масата в кухнята. Вътре бяха портмонето ѝ, ключовете и новият ѝ мобилен телефон с местно покритие. Беше дала номера си на Карълайн. Провери дали е напълно зареден и го настрои да звъни в случай че Карълайн поиска да се свърже с нея.

След това угаси осветлението, излезе и заключи външната врата. Качи се в колата, превъртя ключа на стартера и подкара. Чувстваше се неестествено спокойна. Нито тръпка на безпокойство или пристъп на нервност. Едва когато зави по алеята на Уокър, изпита леко вълнение. Спря до пикапа му, приближи се до предната врата на къщата и

натисна звънеца. Последва тишина, а после се чуха стъпки. И след това, сякаш след цяла вечност, Уокър отвори вратата.

— Али? — изненада се той. Беше по джинси и тениска. От стереоуредбата се разнасяше рок музика и Али видя изпита до половината чаша червено вино на масата. Уокър имаше вид на човек, който смята да прекара отпускаща вечер сам вкъщи. Но не изглеждаше разочарован, че я вижда. Напротив.

— Готова съм — каза тя.

В този момент Уокър можеше да направи един милион неща, но само се усмихна, притегли я в обятията си и затвори вратата.

22.

— Къде е Уайът? — попита Уокър, докато я прегръщаше.

— При Карълайн — отговори тя, уви ръце около врата му и без никакви задръжки го целуна по устата.

Той отвърна на целувката ѝ в продължение на няколко прекрасни мига, но после без желание се откъсна от нея, отдалечи я на една ръка разстояние от себе си и я погледна странно, сякаш я виждаше за пръв път.

— Какво има? — разтревожено попита Али. Идването ѝ тук тази вечер ѝ се струваше абсолютно правилно. Ами ако Уокър не мислеше така?

— Нищо — отговори той. — Само имам чувството, че съм спечелил от лотарията.

Тя се засмя.

— Но може ли да те попитам нещо? — добави Уокър.

Али кимна и положи съзнателно усилие да чуе какво ще ѝ каже той. Желаше го толкова силно, че ѝ беше трудно да се съсредоточи върху нещо друго.

— Какво се случи между последния път, когато те видях, и тази вечер?

— Нищо — отвърна тя. — Нищо и всичко.

Уокър повдигна вежди.

— Осъзнах, че съм готова — поясни Али.

Той хвана ръката ѝ и я вдигна към светлината.

— Няма венчален пръстен — промълви и прокара пръст по ръката ѝ. Али потрепери. И най-невинното му докосване я възбуждаше.

— Няма венчален пръстен — съгласи се тя. — Махнах го тази вечер. Завинаги.

— Сигурна ли си? — Той се втренчи изпитателно в нея.

— Да. После ще ти разкажа. Обещавам. Но не съм дошла да разговаряме — каза Али и после, изненадвайки себе си, продължи: —

Поне не веднага. Първо искам да направя нещо друго. — Целуна го отново, в случай че Уокър изпитва някакви съмнения какво е намерението ѝ.

Той се дръпна отново, но после я придърпа към себе си.

— Сега наистина имам чувството, че съм спечелил от лотарията — каза и долепи устни до шията ѝ.

Тя се засмя.

— Това означава ли, че ще ме поканиш да вляза?

Двамата все още стояха в преддверието на къщата.

— А, да. Разбира се. Забравих. — Уокър я прегърна и я целуна по челото. — Извини ме. Не съм много добър домакин, нали? — Той я хвана за ръката и я поведе към дневната. В камината беше запален огън. — Да ти предложи ли нещо за пиене?

— Добре. Каквото пиеш ти.

Уокър я целуна още веднъж и излезе от стаята. Али се приближи до камината. Той вече ѝ липсваше. Уокър се върна, даде ѝ чаша червено вино и тя отпи малка глътка. Виното беше превъзходно, но Али не беше в настроение да пие. Тази вечер не се нуждаеше от алкохол, за да ѝ влее смелост. Остави чашата на полицата над камината и Уокър отново я взе в обятията си.

— Огънят е хубав щрих — отбеляза Али, целувайки го по врата.

— Не забравяй, че не знаех, че ще дойдеш — подчерта той.

Тя се усмихна и двамата продължиха да се целуват. От стереоуредбата се разнасяше песен на Брус Спрингстийн и в камината от време на време изпукваше дърво.

Али знаеше, че никога няма да се насити да целува Уокър. Колкото повече се целуваха, толкова повече искаше. Уокър, изглежда, изпитваше същото. Той сложи ръце на кръста ѝ и я повдигна. Тя уви крака около тялото му, хвана го по-силно за врата и пое езика му понавътре в устата си.

Свенливостта ѝ се изпари. Единственото ѝ притеснение беше, че след седмици на непоколебим отказ да се отдаде на неистовото си желание няма да може да го прегръща достатъчно силно, да го целува достатъчно дълбоко и да почувства всеки сантиметър на тялото му.

Нетърпеливо дръпна ризата му и после колана на джинсите му. Стори ѝ се нечестно, че дрехите му не падат сами, когато ѝ е необходимо. Събличането им щеше да отнеме твърде много време.

— Али — промълви Уокър, — да взема ли... някакви предпазни мерки?

„Предпазни мерки? — зачуди се тя. — А, да, разбира се.“
Отдавна не се беше тревожила за това.

— Забравих за тези неща. Ти... можеш ли да се погрижиш?

— Абсолютно — отвърна той.

— Чудесно. — Али изхлузи тениската му през главата и прокара пръсти по голите му гърди. „Но побързай — помисли си тя, — защото ако трябва да чакам още, ще полудея.“

— Що се отнася до мен — продължи Уокър, очевидно разсеян от ръцете ѝ, които ненаситно се движеха по гърдите му, — не съм бил с жена напоследък. В началото на лятото ходих при лекаря си и всичко беше наред. Надявах се, че между нас може да се случи нещо, и исках да бъда готов. — Той докосна с устни меката част на ухото ѝ и добави: — Като се замисля, бил съм твърде самоуверен.

— Оказа се, че не си прекалено самоуверен, а само достатъчно уверен — усмихна се Али и го притегли към себе си. — А моята история е много простичка. Само Грег. Никой преди него и никой след него.

Изненадан, Уокър се дръпна леко назад и учудено се вгледа в нея.

— Съпругът ти е бил единственият мъж, с когото си се любила?

— Досега — отговори тя, разкопча копчето на сините му джинси и се зачуди, че той изобщо не изглежда уморен, че я държи на ръце. — Ако не е прекалено самонадеяно от моя страна да предположа, че тази вечер ще се любим.

— Не е самонадеяно, но ще излъжа, ако кажа, че не съм малко уплашен от факта, че си била само с един мъж. Някой, когото много си обичала. Трудно е да дойдеш след него.

— Не го приемай по този начин. — Али го целуна по врата и погали лицето му. Уокър обаче изведнъж придоби нерешителен вид. Тя знаеше, че той не страда от липса на самочувствие, да не говорим за парализиращо колебание. Не искаше Уокър да размишлява. И знаеше, че има само един начин да отвлече вниманието му. Приятен и убедителен.

Уви по-силно крака около кръста му и отново го целуна, пое целия му език в устата си и го засмука. Уокър изстена, плъзна ръце по

задните джобове на джинсите ѝ и леко стисна. Сега беше неин ред да изстене от удоволствие.

Той коленичи, сложи я да легне върху дебелата мека кожа пред камината и пъкна ръце под блузата ѝ.

— Бих те занесъл горе в спалнята — каза, — но виждам, че няма да можем да стигнем чак дотам.

23.

— Колко си красива — с възхищение каза Уокър, докато подпрял се на лакът, гледаше Али. Двамата все още лежаха върху кожата пред камината в дневната и той наблюдаваше как отблясъците на огъня танцуват по голото ѝ тяло.

Тя отвори уста да възрази, но той я накара да млъкне с целувка.

Когато най-после престана да я целува, отново се вгледа в кожата ѝ на светлината на пламъците и размишлявайки на глас, добави:

— Какво правиш, че кожата ти е толкова хубава? Къпеш се в течено злато всяка сутрин?

— Точно това правя — закачливо се усмихна тя. — Всяка сутрин, веднага щом си измия зъбите. — Хвана овчата кожа, която беше смъкнала от дивана, докато се любеха, и я уви около тялото си.

Уокър я гледаше развеселен.

— Не е ли малко късно за свенливост, а? Особено след като през последните два часа... опознах напълно тялото ти. Али? Повярвай ми, никога не трябва да закриваш тялото си. Е, ако е възможно, разбира се.

Тя се усмихна, но отказа да махне овчата кожа.

— Нима предлагаш да не нося дрехи?

— Само когато си насаме с мен. — Той прокара пръсти през косата ѝ с цвят на пчелен мед. — Защото, макар да мисля, че на жителите на Бътърнът много ще им хареса да те видят гола, съм твърде голям егоист, за да те споделя с тях.

Устните на Али се разтвориха и зелено-кафявите ѝ очи потъмняха. Уокър инстинктивно разбра, че сега лесно може да я убеди да захвърли овчата кожа. В момента обаче, колкото и невероятно да изглеждаше, желанието му да разговаря с нея беше по-силно от това да я люби отново.

— Али — каза той, продължавайки да милва осветената ѝ в златисто коса, — тази нощ беше ли по-различна от онова, което си представяше? Или изобщо не си мислила каква ще бъде? Имам предвид това между нас.

— О, мислила съм — тъжно се усмихна тя. — Напоследък мислех само за това.

Уокър изненадано поклати глава. Значи и Али беше изпитвала същото като него.

— А ти? — срамежливо попита тя. — И ти ли мислеше за това?

— Нямах представа колко много — въздъхна той.

— И тази нощ същото ли беше, както си го представяше?

— О, много по-различно. — Уокър престана да милва косата ѝ и прокара пръст надолу по гърлото ѝ до вдлъбнатината в основата. Али потрепери. — Въображението ми се оказа бедно. Знаех, че любовенето с теб ще бъде изумително, но не подозирах, че ще бъде толкова изумително.

Тя протегна ръка и погали лицето му.

— Не бих се изразила по-добре — призна тя.

— Бих променил само едно — добави той. Пръстът му се спусна към цепката между гърдите ѝ. Али изгаряше от желание и нетърпение, но се овладя. Сега беше неин ред да иска да говори.

— Какво би променил?

— Преди си представях как те отнасям в спалнята си и те любя в моето легло. Така, както заслужаваш да бъдеш любена.

— Е, не съжалявам, че се случи тук. Не можехме да чакаме, това е всичко. Пък и всеки може да се люби в легло. Това не изисква голямо въображение.

Уокър се усмихна. Може би тя беше права. В любовенето им тази вечер със сигурност не липсваше въображение.

— Освен това — продължи Али и огледа дневната — тази стая е много романтична. В стила на северните гори. Някак мъжка и в същото време съблазнителна.

Уокър се намръщи.

— Имаш предвид като ергенска квартира?

— Не, не исках да кажа това... — започна Али и поклати глава, но той я прекъсна:

— Виж, за мен е важно да знаеш нещо.

— Какво?

— С изключение на бившата ми съпруга, която живея тук четири и половина месеца, досега не съм водил друга жена. Ти не ме попита, но искам да го знаеш. В Минеаполис се срещам с една жена от време

на време, но не съм я виждал, откакто се запознах с теб в „Пърл“. След това ѝ се обадох и ѝ казах, че няма да се срещаме повече. Не и по този начин. И тъй като това беше в основата на връзката ни... — Гласът му заглъхна.

— Всичко е наред, Уокър. Знам, че не си женкар, ако това те притеснява. Ако беше такъв, клюката щеше да плъзне из Бътърнът. И не ми дължиш никакво обяснение за нищо, което се е случило преди тази нощ. Извинявай, ако съм те накарала да се оправдаваш. — Тя се надигна и нежно го целуна по устните. — Не съм искала да го правя.

Уокър почувства, че напрегнатото му тяло се отпуска.

— Не си ме накарала да се оправдавам — увери я той. — Искях да знаеш, че това не е нещо, което правя непрекъснато. Между нас е различно. Ти си различна.

— Мислиш ли, че не го разбрах от начина, по който ме люби? — тихо попита Али, все още милвайки лицето му.

— Боже, надявах се. — Уокър се наведе да я целуне.

След минута тя се откъсна от него и със закачлива усмивка попита:

— Спомняш ли си, че каза как в мислите си ме любиш в истинско легло?

Той кимна.

— Е, не е късно да го направиш. Сега може да ме заведеш в спалнята си. — Тя отметна овчата кожа от тялото си и небрежно я захвърли настрана.

Уокър преглътна. Беше толкова красива, че направо изпитваше болка, като я гледаше.

— Бих те завел там — с дрезгав от желание глас отговори той, — но мисля, че пак пропуснахме тази възможност.

Обви в шепа едната ѝ гърда, златиста на светлината на огъня в камината, с изключение на розовото зърно, което веднага се втвърди от галовното му докосване.

— Проблемът с отиването горе е, че ще ни отнеме най-малко шейсет секунди, докато стигнем до спалнята ми — бавно каза той, предвкушвайки трепетното очакване да я люби, което му доставяше същото удоволствие като самото любене, — а аз не мога да чакам толкова дълго. Вече не.

— Няма причина да чакаш толкова дълго — отвърна Али и го притегли към себе си.

Този път се любиха толкова страстно, че накрая бяха напълно изтощени, но и въодушевени. По-късно успяха да се качат по стълбите в спалнята на Уокър. Дотогава огънят в камината бе изгорял до купчина тлееща жарава, а небето навън придобиваше бледорозовите оттенъци на ранното утро.

— Колко е спокойно — промълви Али, поглеждайки обвитото в мъгла езеро от прозореца на спалнята. Тя отново се беше увила в овчата кожа, а заплетената ѝ коса падаше на голите ѝ рамене.

— Ела в леглото. — Уокър уви ръце около нея и я целуна по врата, който, както вече знаеше, бе особено чувствително място за нея.

Али въздъхна от задоволство и желание, отдръпна се от прозореца и последва Уокър в леглото. Отново се любиха върху приятно хладните чаршафи.

Тя заспа точно когато слънцето изгряваше. Уокър знаеше, че няма да може да заспи, и затова се вгледа в нея. Изглеждаше толкова млада. Лицето ѝ бе отпуснато в съня, а косата ѝ с цвят на мед бе разпиляна очарователно върху възглавницата.

Уокър обаче знаеше, че по свой начин Али е много зряла. Много по-зряла от него. Не само бе преживяла много повече загуби в живота си от него, но ѝ се беше наложило да поеме и повече отговорности.

Да преуспееш в бизнеса като него беше едно, но да отговаряш сам за дете бе съвсем различно.

Изпита вина, като си помисли колко уморена ще бъде днес. Той можеше да поспи, след като тя си тръгне, но на нея ѝ предстоеше цял ден с едно енергично петгодишно дете.

Ето защо устоя на желанието си да прокара пръст по вътрешната страна на бедрата ѝ. Знаеше, че докосването му веднага ще я събуди. И пак ще доведе до любене. Той за пръв път беше с жена, която мигновено реагира на допира му. Това беше невероятно ласкателно. И силно възбуждащо.

Уокър преглътна с усилие, опитвайки се да обуздае страстта си. Вече се бяха любили четири пъти, но той още я жадуваше. Али бе събудила шестнайсетгодишния младеж в него и го беше върнала назад във времето, когато сексуалните му потребности бяха неизчерпаеми и неизтощими.

Но тя трябваше да поспи. Когато се събудеше, щеше да има време отново да се любят. Затова Уокър се облегна на възглавниците, затвори очи и се заслуша в равномерния ритъм на дишането ѝ. Усещаше божествената топлина, която се излъчваше от голото ѝ тяло.

Той лежа така, докато почувства нещо друго. Някакво непознато усещане. Започна с учестяване на пулса му, последвано от неописуемо чувство, което се загнезди в гърдите му. Някакво стягане, от което остана без дъх. За един трескав момент се запита дали не се разболява. Сърдечен пристъп ли получаваше? Или удар? Едва ли. Беше на трийсет и пет години и доколкото знаеше, в отлично здраве. Усещането беше по-скоро психосоматично, физическата проява на чувство, което Уокър добре умееше да пренебрегва. Или да отрича. Или да държи на безопасно разстояние.

И това чувство беше страх.

Разбира се, той се беше страхувал и преди. Никой не може да живее трийсет и пет години, без да се уплаши поне веднъж. Очевидно обаче имаше различни видове страх.

Уокър се замисли за покойния съпруг на Али, сражавал се във война на другия край на света. Това беше особен вид страх, запазен за хора, достатъчно смели, за да се изложат на невероятно опасни ситуации. Уокър не беше преживявал такъв вид страх. Но беше изпитвал други видове. Веднъж, когато бяха тийнейджъри, той и брат му плаваха с алуминиево кану в езеро в един облачен летен следобед и ги застигна гръмотевична буря. Тогава почувства страх. После отново — преди няколко зими, докато шофираше към къщата си късно една нощ. Пикапът му се хлъзна по заледеления път и едва не се блъсна в дърво. И след това през пролетта, когато се разхождаше в гората по здрач и се озова между майка мечка и двете ѝ мечета. За миг си помисли, че тя ще го нападне, и се уплаши.

Но докато гледаше Али сега, Уокър осъзна, че никога досега не се е страхувал така. Мълния, заледен път, раздразнена мечка — никое от тях не го бе уплашило толкова много. Защото сега за пръв път през живота си той беше влюбен. И това го ужаси.

От друга страна, за пръв път от дълго време разсъждаваше ясно. Докато лежеше там и гледаше спящата Али, Уокър разбра точно какво трябва да направи. Не знаеше обаче дали е достатъчно смел да го стори.

24.

— Изглеждаш различна, Али — замислено каза Сара Гейдж, докато я гледаше от бюрото си в офиса на галерия „Шишарка“. Тя седеше пред компютъра, а Али чакаше указания как да подреди новата колекция от акварели на местен художник, който Сара наскоро беше открила.

— В какъв смисъл? — предпазливо попита Али. Беше понеделник сутринта и въпреки че беше минало цяло денонощие, откакто бе излязла от къщата на Уокър в неделя преди обед, все още се чувстваше белязана от времето, което бяха прекарвали заедно. Не само вътрешно, но и външно.

— О, не знам — намръщи се Сара. — Но цялата сияеш. Сякаш са ти правили маска и масаж на лицето или нещо подобно.

Или нещо подобно. Нещото в случая беше дванайсетчасовият необезпокояван, умопомрачителен секс с Уокър Форд. И все пак това беше преди повече от денонощие и Али започваше да се пита дали „сиянието“, което всеки коментираше, някога ще изчезне.

— Бих искала да си направя маска и масаж на лицето — безгрижно отговори тя, — но доколкото знам, Бътърнът не предлага такива глезотии. Много жалко — неубедително добави, но всъщност жалкото бе колко ѝ е трудно да изпълнява задълженията си след нощта си с Уокър. И най-обикновените неща — намазването на препечена филия с масло, оправянето на легло или миенето на зъби — сякаш изискваха повече внимание, отколкото бе способна да им отдели.

Проблемът беше, че тя непрекъснато изживяваше онази нощ. Преповтаряше си я отново и отново до последната подробност. А имаше много подробности, всяка по-приятна от предишната.

Припомни си поредната и осъзна, че Сара се е втренила в нея, без дори да се опитва да го прикрие. Али недоумяващо се вгледа в нея. Попитала ли я беше нещо? Нямаше представа, но реши да престане да мисли постоянно за Уокър Форд. Можеше да го направи, нали? Свалила беше летвата твърде ниско. Щеше да се опита да не мисли за

него поне една минута. Но моментално се замисли за него. Реши, че една минута е твърде много. Трийсет секунди вероятно беше по-реалистично.

— Да обсъдим ли как искаш да подреда акварелите? — попита тя, надявайки се да стигне до ограничението от трийсет секунди.

— Картините ли? — разсеяно каза Сара и накара Али да се зачуди дали нейната неспособност да се съсредоточи не е заразна.

— Новите акварели — напомни ѝ Али.

— А, да — отвърна Сара. — Ще стигнем и до това. Но имаме още петнайсетина минути, преди да отвори галерията, и си помислих, че тъй като работиш тук от шест седмици, може би моментът е подходящ за служебно резюме.

— Сега ли? — разтревожено попита Али. Не знаеше дали ще може да се съсредоточи достатъчно дълго, за да проведат този разговор.

Сара изтълкува погрешно обезпокоеното ѝ изражение.

— О, Али — побърза да каже тя. — Не искам да мислиш, че не съм доволна от работата ти. Доволна съм, повярвай ми. Печалбата се е повишила с двайсет процента последния месец и знам, че ти имаш заслугата за това.

Али понечи да възрази, но Сара махна с ръка, за да я накара да млъкне.

— Вярно е — настоя тя. — Колкото и да ми е неприятно да го призная, ти си по-добър продавач от мен. Нашите клиенти те харесват. И по-важното е, че ти имат доверие. Нямаат чувството, че ги консултираш само за да купят нещо. Смятат, че искаш да са доволни от покупката.

— Да, искам — без да мисли, каза Али.

— Знам — усмихна се Сара. — Не можеш да подправиш този вид искреност. И докато искреността невинаги е плюс в търговския бизнес, тя се цени на места като нашето, където си вадим хляба от едни и същи клиенти. Затова не е необходимо да ти казвам, че съм много щастлива, че работиш тук. А ти? Щастлива ли си, че работиш тук?

— Разбира се — с облекчение отговори Али. Отговорът на този въпрос беше лесен.

— Добре — кимна със задоволство Сара. — Знам, че заплатата не е голяма, но смятам да ти дам премия в края на сезона въз основа на печалбата ни. И парите настрана, искам да мислиш за работата си в галерия „Шишарка“ като за инвестиция в бъдещето си. Не ме разбирай погрешно. Харесва ми да съм собственик, но не бих искала да я притежавам вечно. — Тя въздъхна и отпи глътка чай от голямата чаша на бюрото си. — Работата е много и на съпруга ми му омръзнаха зимите в Минесота. Откровено казано, мисля, че съм готова да я продам, ако намеря подходящ купувач. Някой, който да държи на галерията и на художниците, които излагат тук творбите си. Някой като теб — подчерта Сара.

— Като мен? — изненада се Али.

— Защо не? Ти очевидно обичаш изкуството. Имаш набито око какво ще се продаде. Добра си в продажбите. И мисля, че умееш да общуваш с художниците, чиито произведения показваме тук. Това може да бъде най-предизвикателната част от бизнеса, но и най-печелившата.

Али кимна заинтригувана.

— Обаче нямам опит в това отношение — призна тя.

— Още не, но лесно можем да променим това. Утре ще ходя в ателие близо до Ийли, за да се срещна с жена, която прави изящни ръчно изработени позлатени накити. Видях творбите ѝ на занаятчийската изложба през пролетта и оттогава си мисля да ги продавам тук. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Много бих искала — искрено отговори Али. — Звучи интересно. И ти благодаря, че мислиш за бъдещето ми. Понякога го правиш по-често от мен.

— Хубаво — усмихна се Сара. — А сега има ли още нещо, което да обсъдим, преди да отворим?

— Не — отвърна Али и понечи да стане, но после отново седна. — Всъщност има. Питам се... — Тя млъкна, търсейки правилните думи. Не искаше да прозвучи непрофесионално. Особено след разговора, който бяха водили. — Питам се дали може да отсъствам в сряда. Ако е твърде късно и вече имаш планове, няма проблем. Знам, че ти го казвам в последния момент.

Сара повдигна рамене.

— Разбира се — каза тя. — Щом се нуждаеш от един ден за себе си, вземи го.

— Не искам свободен ден за себе си — внимателно каза Али, защото не искаше да се представя в лоша светлина, — а за да мога да отида на среща.

— На среща? — Сара изненадано повдигна вежди и тихо добави: — Не знаех, че се срещаш с някого.

— И аз не знаех — призна Али. — Искам да кажа, че е съвсем отскоро.

Сара се усмихна съчувствено.

— Всичко е наред. Вземи си свободен ден в сряда. Заслужаваш го. Но ако не е твърде лично, може ли да попитам с кого ще се срещаш?

— О, не, не е лично — отговори Али, като си помисли, че е малко лично, но в същото време съзнаваше, че ако тя и Уокър ще се срещат, е по-добре хората в Бътърнът да свикват с това. Така или иначе щяха да говорят.

Тя погледна Сара в очите.

— С Уокър Форд — каза и после някак без да е необходимо, добави: — От дока за лодки. — Ако през лятото беше научила нещо, това беше, че всички в Бътърнът се познават.

— Уокър Форд? — повтори Сара и изненадано повдигна вежди. После обаче се овладя. — Извинявай. Не исках да бъда груба. И не съм изненадана, че той се среща с теб. Изненадана съм, че изобщо се среща с някоя. Мислех, че той не ходи по жени.

— Ами както споменах, виждаме се съвсем отскоро — уклончиво каза Али, отбягвайки въпроса за предишната неангажираност на Уокър. — Не е нещо голямо. — „*Лъжкия. Голямо е. Поне за теб.*“ — Не бих искала свободен ден, но Уайът ще бъде на дневен лагер и така е по-лесно. — Тя все още не бе решила как да повдигне темата за взаимоотношенията си с Уокър пред Уайът. Все пак той смяташе Уокър за приятел в риболова, а не за мъж, с когото майка му има романтична връзка.

— Разбира се — кимна Сара. — Но съм любопитна къде ще ходите?

— На пикник с лодката на Уокър. Ще отидем на един от островите в езерото Бътърнът. Мисля, че Ред Рок.

— Звучи много хубаво — тъжно отбеляза Сара. — Не си спомням кога за последен път ходихме със съпруга ми на пикник.

Али не знаеше какво да каже, затова се усмихна учтиво, извини се и отиде да отвори галерията.

Готово. Не беше твърде болезнен, помисли си тя за разговора си със Сара. Болезненото тепърва предстоеше. Колкото и нервна да беше, че отново ще види Уокър, Али не знаеше как ще чака цели два дни. Щеше да бъде истинско мъчение.

Четиридесет и осем часа по-късно тя чакаше в края на своя кей и гледаше как моторницата на Уокър плавно се плъзга по повърхността на езерото, приближавайки се към нея. Седеше и клатеше босите си крака, които едва докосваха водата. Знаеше, че трябва да стане, преди лодката на Уокър да спре на кея, но в момента не вярваше, че ще може да го направи. Коленете ѝ трепереха толкова силно, че не беше сигурна дали ще издържат тежестта ѝ.

Не знаеше дали е развълнувана, нервна или луда, но бе убедена, че тази сутрин не е на себе си. Например, когато се върна, след като остави Уайът в дневния лагер, не обърна внимание на неоправените легла, неизмитите чинии от закуската в умивалника и купищата пране, които чакаха да бъдат сложени в пералната машина, а се потопи във ваната — нещо, което рядко правеше вечер, още по-малко сутрин. След това изсуши косата си и започна да избира дрехи за пикника. Това всъщност беше малко глупаво, тъй като тениската, късите панталони и маратонките бяха единственият разумен избор за излета, на който отиваше.

Истината обаче беше, че не искаше да облече нещо разумно, а нещо... романтично. По дяволите практичността. Ето защо тя облече бледожълта памучна рокля с презрамки и не си сложи обувки. Това едва ли щеше да бъде подходящо за следобед, който щеше да прекара в качване и слизване от лодка и разходка по скалист остров.

Моторницата на Уокър се приближи на стотина метра. Али вдигна ръка, за да засенчи очи от блясъка на водата, и сърцето ѝ трепна, когато видя Уокър за пръв път, откакто се бяха любили. Той изглеждаше изумително. Коленете ѝ се подкосиха.

Уокър ѝ помахаше с ръка и тя му отвърна, а след това принуди треперещите си крака да се изправят, за да му помогне да завърже лодката за кея.

— Здравей — малко свенливо каза той, докато маневрираше успоредно на кея, и протегна ръка да я стабилизира до буфера.

— Здравей — отговори Али. Гласът ѝ прозвуча леко пискливо. Коленете ѝ още трепереха. Уокър ѝ протегна ръка и тя я хвана, използвайки я да запази равновесие, докато се качваше в лодката.

— Носиш ли всичко, от което ще се нуждаеш? — попита Уокър и я погледна озадачено.

Али се изчерви. Той, разбира се, мислеше колко абсолютно неподготвена изглежда тя за един ден край езерото. Нямаше шапка и слънчеви очила, нито бански костюм и плажна хавлия, шише с минерална вода, крем против слънчево изгаряне или препарат срещу насекоми. Али осъзна, че нищо от тези неща не е включено в краткия ѝ списък. Беше се сетила да вземе единствено самата себе си и лятната жълта рокля.

Дори това да му се стори странно, Уокър не каза нищо. Той изтласка лодката от кея и се отправи към средата на езерото.

— Хубав ден за пикник, а? — попита. Погледът му се плъзна по тялото ѝ, сякаш виждаше през тънкия плат на роклята ѝ.

— Идеален е — съгласи се Али, усещайки топлината на слънцето върху раменете си. Всъщност се опасяваше, че ще бъде хладно. Местните жители говореха, че есента ще дойде рано. И вчера тя забеляза дърво на другия бряг на езерото, чиито листа на горните клони бяха започнали да придобиват огнени оттенъци на червено. Днешният ден обаче беше прекрасен. Топъл, слънчев, с лека омара и нежен приятен ветреца, който приличаше на милувка.

— Между другото — каза Уокър и хвана ръката ѝ, — изглеждаш изумително. Като самото лято.

— Благодаря — отвърна Али и прибра кичур коса, паднал от плитката „рибена кост“, която си беше направила.

— Позната ли ти е тази лодка? — попита той с очи, блеснали от трепетно очакване.

Али я огледа и се намръщи.

— Това не е ли... лодката, която купих?

Уокър кимна. Изглеждаше доволен.

— Е, какво ще кажеш?

— Мисля, че е много по-различна от предишния път, когато я изпробвах с Клиф.

— Ами направих няколко подобрения — призна Уокър.

— Няколко? — попита Али и той кимна.

— Смених мотора. Реших, че ще ви трябва повече мощност. И претapiцирах седалките. Оранжевото ми се видя малко крещящо. Помислих си, че синьо-белите райета повече ще допаднат на вкуса ти.

— Красива е — каза Али, любувайки се на големия лъскав мотор на лодката и новите възглавници на синьо-бели райета на седалките. — Но, Уокър, кажи ми честно, спечели ли пари от тази лодка, когато направи подобренията?

— О, определено покрих разходите — отговори той и я притегли към себе си.

— Мммм. — Али докосна с устни врата му и се наслади на уханието му на чистота и мъжественост. — Надявам се, че не вършите по този начин всичкия си бизнес, господин Форд — закачливо каза тя, — защото ми се струва, че ще разорите дока си за лодки.

— Не се тревожи. — Той превключи мотора на автоматично управление и обви ръце около нея. — Имам много кратък списък с клиенти, които получават такова преференциално обслужване.

Те започнаха да се целуват така, че дори в гъстата мъгла на страстта им Али почувства, че трябва да спрат, докато все още могат, и задъхана се отдръпна от Уокър.

— Какво има? — попита той, без да я пуска от прегръдките си.

— Навън, на открито сме — отговори Али и посочи езерото около тях. Изненада се, като видя, че докато са се целували, лодката се е отнесла в средата на залива. — Всеки може да ни види — добави тя и го целуна помирително по врата.

— Да, ако има кой — подчерта Уокър, играейки си с деколтето на роклята ѝ.

Али си помисли, че това е вярно. С изключение на няколко водни птици, които плуваха близо до лодката, заливът беше безлюден.

Уокър протегна ръка и изключи мотора, а после натисна бутон на таблото. Разнесе се тихо свистене и след това приглушено тупване.

— Какво правиш? — попита Али, въпреки че се досещаше. Сърцето ѝ заби по-бързо, ако това беше възможно.

— Спуснах котвата — отвърна Уокър и взе одеялото, сложено на едната седалка до голяма хладилна чанта.

— Защо? — прошепна Али.

— Защото засега ще стоим тук — отговори той и постла одеялото на дъното на лодката.

— Да, разбрах, но защо?

— Защото — каза Уокър, обърна се към нея и обгърна лицето ѝ с длани — не мога да чакам нито секунда повече да те любя. — И я целуна — бавно и изгарящо.

— Уокър. — Тя най-после се овладя и се отдръпна от него. — Да не си полудял? Не може да се любим посред бял ден наскре езерото.

Той остана невъзмутим.

— Кажи ми една причина защо да не го направим. — Седна на одеялото и нежно я придърпа към себе си.

— Мога да ти кажа сто причини — промълви Али, докато той я целуваше по шията по онзи влудяващ начин и я притегли да легне до него. — Първо, намираме се на публично място. Второ, сега няма никого, но до пет минути може да се появи някой. И трето... — Тя млъкна, защото Уокър продължи да я целува. Разбра, че е безнадеждно дори да се опита да състави още едно изречение.

— Първо — възобнови разговора Уокър, — днес е делничен ден. Няма да има много лодки в езерото. И ако в залива се появи някоя, ще чуем мотора ѝ.

— Ами ако е кану? — възрази Али, макар и не много енергично. Уокър нежно милваше вътрешната страна на бедрата ѝ и тя се помъчи да не се разтрепери от очакване на удоволствието.

— Канутата плават близо до брега — прошепна той и прокара пръст по ластика на бикините ѝ. Али затаи дъх и запленена наблюдаваше как Уокър плъзна другата си ръка нагоре и надолу и леко, възбуждащо и бавно смъкна бикините ѝ.

— Това е лудост — промълви тя. В същия миг внезапно ветрец залюля лодката. Али присви очи и погледна Уокър, чийто силует тъмнееше на фона на яркото слънце зад гърба му.

— Да, лудост — съгласи се той, — но не е по-голяма от всичко друго, което направих, откакто те срещнах.

Али положи усилия да диша, когато Уокър изхлузи бикините ѝ през глезените ѝ и ги захвърли настрана.

— Между другото — прошепна той, като отново започна да милва бедрата ѝ и я накара да го желае толкова силно, че ѝ идваше да изкрещи, — когато видях тази рокля, си помислих, че е малко

непрактична за следобеда, който сме планирали. После обаче осъзнах нещо. Ти си мислела в перспектива, когато си я облякла, защото сега аз трябва да сваля само една дреха, за да те любя.

Дъхът на Али секна и след вътрешна борба, която продължи по-малко от секунда, тя затвори очи и се отдаде на мига.

Вечерта, докато стоеше пред огледалото в банята, се стъписа от преобразования си външен вид. Косата ѝ беше безнадеждно заплетена, върхът на носа ѝ — изгорял от слънцето, а устните ѝ бяха подпухнали. Запита се дали е възможно да се целуваш толкова силно и дълго, че устните ти да подпухнат, и изпита вина, когато осъзна, че е възможно.

Реши, че няма какво да направи, хвърли на пода хавлията, която беше увила около себе си, и пусна душа. Имаше точно половин час, преди Уайът да се върне от дома на Джакс и Джеръми, където бе отишъл след дневния лагер, и смяташе да се приведе в малко по-приличен вид дотогава. Али влезе под душа и леко трепна, когато горещата вода докосна изгорелите ѝ от слънцето рамене. След това натърка с шампоан косата си и се опита да мисли за обикновени неща. Прозаични неща. Например че трябва да купи пощенски марки. Или че трябва да почисти хладилника.

Мъчеше се да не мисли за следобеда, прекаран с Уокър. Не че не беше прекрасен. След като се любиха първия път, те разговаряха и после пак се любиха. А след това, когато им стана горещо, отидоха в уединено заливче, където се къпаха голи. Това, разбира се, отново доведе до любене. Сетне разговаряха и всичко се повтори отново.

Тя спря душа, стъпи на постелката и се избърса. Облече сини джинси и тениска, среса косата си и я прибра на конска опашка. След това бързо свърши работата, която бе оставила сутринта — изми чиниите от закуската, оправи леглата и включи пералнята. Накрая си направи чай от лайка, за да се успокои, изнесе го в здрача на верандата и зачака Джеръми и Уайът.

Не седя там много дълго, когато чу хрущене на гуми по чакъла и видя пикап, който идваше по алеята. Пикапът спря пред вилата и Али се изненада, като видя, че шофьорът не е Джеръми, а Джакс. Тя се намръщи, когато бременната ѝ приятелка слезе от колата и заобиколи от другата страна.

— Джакс — запротестира Али, слизайки по стъпалата на верандата, — ти каза, че Джеръми ще докара Уайът. Иначе нямаше да

се съглася.

Джакс допря пръст до устните си и отвори задната врата на пикапа. Уайът, закопчан с предпазен колан в детско столче, спеше дълбоко.

— Съжалявам — тихо каза Джакс. — Опитах се да го събудя по пътя насам, но мисля, че един цял ден да бъде най-добрият приятел на Джейд го е изтощил напълно.

Али се засмя.

— Да, виждам.

— И е доста изцапан — с извинителен тон добави Джакс и понечи да вдигне Уайът от седалката. — Накарах го да измие ръцете и лицето си, преди да тръгнем, но децата играеха на „Плени знамето“ преди вечеря и...

— Джакс? Да не си полудяла? — прекъсна я Али. — Няма да носиш Уайът. Той е твърде тежък за твоето положение.

Джакс безгрижно повдигна рамене, но остави Али да вземе момченцето от колата. Али го занесе право в стаята му и го сложи на леглото. Докато сваляше обувките и чорапите му, тя се опита да не мисли за тънкия слой мръсотия, с който беше покрит. Не беше станало нищо лошо. Утре сутринта Уайът щеше да отиде право в банята, а чаршафите му — в пералнята.

Тя го зави, целуна го по бузата и угаси лампата на нощното шкафче. Когато се върна в дневната, завари Джакс да седи на дивана, дребничка както винаги, с изключение на огромния ѝ корем.

— Джакс — каза тя, — не трябваше да го караш дотук.

Приятелката ѝ вдигна ръка, за да ѝ направи знак да мълчи.

— Няма проблем, Али. Аз поисках да го докарам. Трябваше да помисля, а шофирането винаги ми помага да разсъждавам по-ясно.

Али се вгледа внимателно в нея и осъзна, че приятелката ѝ изглежда уморена. И притеснена.

— Всичко наред ли е, Джакс? — попита тя и седна до нея.

— С мен ли? Разбира се — усмихна се Джакс. — Само че съм в този период на бременността, когато се чувствам като изхвърлен на брега кит.

Али се усмихна унило, но не беше убедена. Джакс обикновено изглеждаше в цветущо здраве, бременността ѝ понасяше добре.

Наистина беше така. Тази вечер обаче у нея се чувстваше някакво напрежение. Умора в очите. Бръчки от тревога на челото.

— Спомням си последните няколко седмици на бременността си с Уайът — каза Али и стисна малката ѝ ръка. — Не бяха приятни. Но, Джакс, обещавай ми, че няма да караш сама вечер. Вече си по средата на деветия месец. Може да родиш всеки момент.

Джакс махна с ръка.

— Аз раждам дълго, Али. Необикновено дълго. Дори с Джейд, третото ми дете, имах контракции два дни, преди тя да се роди. Повярвай ми, когато започна да раждам, ще имам достатъчно време да стигна до болницата.

Али кимна, но вътрешно не беше окуражена. Не беше експерт по раждането на деца, но знаеше, че всяко раждане е неповторимо. Наистина ли приятелката ѝ можеше да предвиди какво ще бъде този път?

— Е, ще ми кажеш ли как мина пикникът днес? — попита Джакс.

— Пикникът? — повтори Али, печелейки време. Все още не можеше да се успокои от изживяването.

— Ти и Уокър ходихте на пикник днес, нали? — развеселена попита Джакс.

— Да — отговори Али и се изчерви. Представи си Уокър и себе си, току-що излезли от водата, голи, легнали на одеялото, което бяха постлали върху сухи борови иглички на полянка близо до пясъчния залив, където бяха спрели лодката. Тя все още усещаше топлото слънце, изпъстрило кожата им, и долавяше уханието на боровите иглички. И още чуваше нежния, но настойчив шепот на любенето им.

— И? — подкани я Джакс. — Как беше? Имам предвид пикника.

— Много хубав — отговори Али и внезапно започна да разглежда с интерес ноктите на ръцете си.

Джакс се засмя.

— Не умееш да лъжеш, Али Бекет.

— Знам — призна Али, изчерви се още по-силно и вдигна глава за миг. — Не умея да лъжа. Пикникът беше изумителен.

— Предполагам, че не говориш за картофената салата на Карълайн? — попита Джакс и сините ѝ очи заиграха дяволито.

Али поклати глава и отново изпита чувство на вина. Карълайн беше настояла да им приготви храната, която донесе Уокър, но тя остана недокосната. Никой от двамата дори не се сети, че я носят.

— Сериозно, Али, да оставим настрана шегите — каза Джакс. — Ти... изглеждаш различна.

— Все едно съм си правила маска и масаж на лицето ли? — развеселена попита Али.

— Не — поклати глава Джакс. — Не точно. Изглеждаш... щастлива.

Али, която отново разглеждаше ноктите на ръцете си, вдигна глава. Джакс ѝ се усмихваше и въпреки че изглеждаше уморена, лицето ѝ бе изпълнено с щастие. Тя е щастлива заради мен, помисли си Али, после неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи. Голяма късметлийка беше, че Джакс ѝ е приятелка. Как беше живяла без нея толкова много години?

— Али, влюбена ли си в него? — попита Джакс.

— Влюбена? — смаяно повтори Али. — Не знам дали съм влюбена. Мисля, че е по-скоро страст.

— Е, обикновено така започва любовта — усмихна се Джакс.

Али се замисли. Вярно ли беше това? Със сигурност беше така с нея и Грег. Преди между тях да се зароди любов, имаше чисто физическо привличане. А с Уокър? Кой знае?

Може би силното им физическо влечение един към друг също щеше да доведе до любов. А може би от нейна страна това вече беше факт. Но във всички случаи беше лудост.

Джакс въздъхна уморено и прекъсна мислите ѝ.

— О, Джакс, извинявай. Не те попитах дали искаш нещо за пиене. Може би вода? Или чай от лайка?

Джакс поклати глава.

— Не, благодаря. По-добре да се прибирам у дома, защото Джеръми ще се тревожи. — Тя стана от дивана и Али я изпрати до пикапа.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — отново попита Али. Не можеше да се отърси от чувството, че Джакс има някакъв проблем.

— Абсолютно — отвърна Джакс и понечи да отвори вратата на пикапа си, но после спря и се обърна към Али. — Само... трябва да направя нещо, което не искам да правя.

— Тогава не го прави — машинално отговори Али. — Искam да кажа, че имаш идеално оправдание да не правиш нищо, което не искаш да правиш. Скоро ще имаш бебе. Помоли Джеръми да го направи вместо теб.

— Не мога — поклати глава Джакс — Трябва да го направя сама.

Али се намръщи. Не й хареса начинът, по който прозвучаха думите на приятелката й.

— Сигурна ли си, че не мога да ти помогна? Ако не друго, мога поне да те изслушам, ако искаш да говориш за това.

Джакс се поколеба.

— Съблазнително е — призна тя, — но ти вече направи достатъчно, Али. Със самото си присъствие тази вечер.

— Ще ми кажеш ли, ако размислиш? — попита Али, когато Джакс се качи в пикапа.

— Обещавам — отвърна Джакс и превъртя ключа на стартера. Потегли, а после спря и се подаде през смъкнатото стъкло. — Между другото, Али, кожата ти е великолепна.

Али се засмя и изчака, докато приятелката й замине, но не се прибра веднага във вилата. Седна на стъпалата пред верандата и докато около нея се спускаше нощта, се замисли за Джакс. Дали не трябваше да настоява по-твърдо да й помогне? Разбира се, нямаше гаранция, че може да й помогне. И все пак нещо в Джакс я разстрои — толкова много, че не можа да се отърси от безпокойството си до края на нощта.

Сутринта обаче двамата с Уайът срещнаха Джакс в бакалията и Али реши, че напразно се е тревожила за нея. Джакс изглеждаше чудесно. Дори още по-добре — приличаше на себе си. Али реши, че предишната вечер тя е била само уморена. Или моментно притеснена. Джакс беше казала, че трябва да направи нещо, което не иска да прави. „Но кой от нас не е трябвало да направи нещо, което не иска да прави? — запита се Али. — Такъв е животът. А животът на Джакс е идеален“ — напомни си тя. Поне доколкото знаеше.

25.

— Госпожице Джакс?

— Франки? — изненада се Джакс. И малко се ядоса. Не очакваше да види някой познат в „Москито Ин“ тази вечер. Освен, разбира се, Боби. А той закъсняваше вече петнайсет минути. Джакс седеше там скрита в сепаре, гледаше външната врата и се опитваше да изглежда незабележима. Или по-скоро колкото е възможно по-незабележима за жена, бременна в деветия месец, в долнопробен бар в девет часа вечерта в четвъртък.

— Госпожице Джакс, какво правите тук? — попита Франки.

— Същото, което правиш и ти — отвърна Джакс и отпи глътка от кока-колата си.

— Аз играя бiliarд — намръщи се той и посочи щеката, която държеше в дясната си ръка.

— Аз пък ще се срещам с един стар приятел — каза Джакс и си помисли: „Стар приятел, който ме изнудва и когото ми идва да убия“.

— Това място не е добро да се срещате с приятел — поклати глава Франки.

— Но ти си тук — възрази Джакс.

Той повдигна грамадните си рамене.

— Идвам понякога да играя бiliarд. Но това не е мястото за дами като вас, госпожице Джакс. Особено след като сте... нали се сещате...

— Бременна ли? — развеселена попита тя, въпреки че никак не й беше до смях.

Франки кимна смутено.

Въпреки внушителния му външен вид Джакс знаеше, че той е много срамежлив.

— Не се тревожи, Франки — каза тя и нервно погледна към вратата. — Ще поседя тук и ще си тръгна, преди да усетиш.

Франки не помръдна.

— Къде е Джеръми? — попита той.

Джакс пак отпи глътка от кока-колата си и се опита да запази спокойствие. Не беше предвидила този проблем.

— Джеръми играе покер като всеки четвъртък в седмицата. А Карълайн, Бог да я благослови, предложи да стои при момичета за два часа. — „И за разлика от тебе не задаваше въпроси“ — ядосано си помисли тя, но веднага се почувства виновна. Франки не любопитстваше, а искаше да я предпази да не ѝ се случи нещо лошо.

Той се поколеба.

— Добре, ще ви оставя на мира. Но щом приятелят ви дойде, трябва да отидете в друго заведение. В момента тук е тихо и спокойно. — Франки огледа посетителите, повечето от които разговаряха тихо. — Но по-късно става малко... непредсказуемо.

— Виж, не се безпокой за мен — каза Джакс, поглеждайки вратата. — Ако искаш, вярвай, но и друг път съм била на такива места. Знам как да се държа. — Това поне беше вярно. Затова Джакс реагираше интуитивно на присъствието си тук. Миризмата на застояла бира, потракването на чаши, почукването на топките на билиардната маса — всичко това ѝ беше познато. Тя беше прекарала много време на такива места, когато беше дете, отглеждано от родители пияници. — Ще се видим по-късно, Франки — натъртено добави Джакс.

Той кимна без желание и отиде в дъното на бара, където бяха билиардните маси. „Слава богу, че Боби закъснява“ — помисли си Джакс и пак погледна към вратата. Това ѝ беше спестило неудобството да го запознава с Франки, въпреки че донякъде ѝ се искаше да види изражението на лицето на Боби, когато застане пред този грамаден здравеняк. Защото въпреки всичкото си перчене Боби беше страхливец.

Тя бръкна в чантата си, извади ненадписан плик и го сложи на масата пред себе си. Пликът изглеждаше безобиден, но съдържанието му можеше един ден да ѝ коства брака и семейството. Джакс го отвори и извади чека вътре — за десет хиляди долара в брой.

Сутринта бе прехвърлила парите между различни сметки. Не бяха дошли от чековата им сметка или спестовната, а от трета сметка. Бяха я открили, след като се роди Джой, в период от живота си, когато имаха мечта. Искаха да спестят достатъчно пари, за да изпратят нея и другите деца, които можеше да имат, да учат в колеж.

Джакс не беше учила в колеж. Джеръми бе учил, но беше работил, за да се издържа, и бе завършил със студентски заеми, които съвсем наскоро бяха изплатили. И двамата искаха децата им да учат в университет, без да им се налага и да работят, и да се дипломират, без да дължат пари.

Това звучеше лесно, поне на пръв поглед, но пестенето на пари за образованието на децата им се оказа по-трудно, отколкото си представяха. Скоро откриха, че животът е пълен с непредвидени ситуации, малки и големи. Нов покрив на железарския магазин. Нова скоростна кутия за пикапа на Джеръми. Нова септична система за къщата им. Списъкът продължаваше.

И все пак сметката за колежа бавно се увеличаваше, докато през пролетта достигна десет хиляди долара. И двамата знаеха, че парите не са достатъчно, за да платят цялото обучение на Джой в колежа, камо ли на по-малките ѝ сестри, но това беше начало. И бяха твърдо решили да съберат още. Джакс умееше да пести. Правеше го цял живот.

Ето защо решението ѝ да прехвърли парите от спестовната сметка за колеж в тяхната чекова сметка и да напише чек за същата сума, беше изключително мъчително и болезнено за нея. Отвращаваше я мисълта да даде тези трудно спестени пари на човек като Боби, който не ги заслужаваше. Още по-неприятна обаче ѝ беше мисълта Джеръми да научи истината.

Единственото, което ѝ вдъхваше надежда, че той няма да разбере веднага, беше това, че тя отговаряше за личните им средства и за финансите на железарския магазин, тъй като беше добра с математиката.

Джакс плащаше сметките и данъците и правеше всички депозити, тегления и прехвърляния между сметките, а Джеръми рядко следеше движението на парите, по-скоро никога. Той обаче имаше достъп до цялата информация и беше само въпрос на време да открие факта, че Джакс е опразнила фонда за колеж. Планът ѝ беше някак да замени липсващите пари, преди това да се случи. Естествено, нямаше представа как ще го направи. Нямаше на разположение други десет хиляди долара. И не познаваше никого, който да ги има. Може би, ако внимаваше много със семейните финанси и върнеше колкото е възможно повече пари в сметката, щеше да я възстанови напълно,

преди Джеръми да открие липсата. Знаеше, че планът ѝ не е много реалистичен, но в момента беше единственият, който имаше.

— Здравей, скъпа — каза Боби и я стресна, когато се вмъкна в сепарето и седна срещу нея. Джакс беше потънала в мислите си и бе забравила да наблюдава вратата.

Тя го погледна предпазливо и се изненада, като видя колко много го е променил затворът. И не за добро. Външно Боби изглеждаше горедолу същият. Беше по-слаб и косата му — малко по-дълга. Джакс обаче знаеше, че душата му се е променила. Разбра го от начина, по който той собственически се прегърби над бирата, която донесе на масата. И от начина, по който очите му постоянно шареха из помещението, сякаш се опитваше да прецени нивото на заплахата от всяка посока.

— Здравей, Боби — безучастно му отговори. — Изглеждаш добре — излъга тя, надявайки се да поддържа разговора на дружеска основа.

— А ти изглеждаш дебела — троснато каза той, след като я огледа.

— Бременна съм — отвърна Джакс и стисна зъби.

— Господи — възкликна Боби и отпи голяма глътка от бирата си. — И кое дете ще ти бъде това?

— Четвърто. — „Мразя те“, помисли си тя.

Отговорът ѝ обаче не стигна до него. Той явно не се интересува колко деца има Джакс. Отново огледа бара и Джакс се улови, че прави същото. С облекчение установи, че никой не им обръща внимание. Отново погледна Боби и с отвращение го видя как изгълта бирата си и трясна празната бутилка на масата.

— Какво пиеш? — попита той и стана.

— Кока-кола — разсеяно отвърна Джакс и бутна чашата си към него по масата.

— „Джак Даниълс“ и кока-кола?

— За бога, Боби, бременна съм.

Той незаинтересувано повдигна рамене.

— Все едно.

— Бих искала кока-кола, ако ще поръчваш нещо — погледна го гневно тя.

— Добре — отговори Боби, но вместо да отиде на бара, застана там малко смутено. — Ще ми трябват пари.

Джакс въздъхна, бръкна в портмонето си и му даде няколко банкноти. Боби се върна след няколко минути с напитките им.

— Това за мен ли е? — попита той, поглеждайки плика.

Джакс кимна и плъзна плика по масата към него.

— Чекът е вътре. Написан е да се изплати в брой на приносителя за сумата, която обсъдихме. — Тя положи усилия да говори спокойно и равнодушно. Напомни си, че това е делова сделка.

Боби отпи голяма глътка от бирата си и отново огледа заведението, а след това взе плика, извади чека и тихо подсвирна.

Джакс го гледаше и се чудеше дали е възможно да намрази друг човек толкова много, колкото мрази него.

— Ще се уредя добре тук — каза той и прибра чека в портфейла си.

Джакс недоумяващо се втренчи в него.

— Какво има? — попита Боби и присви очи.

Тя леко разтърси глава. Вероятно го беше разбрала погрешно.

— Нищо. Каза го така, сякаш смяташ да останеш в Бътърнът.

Той изгълта остатъка от бирата си и се усмихна злобно.

— Така е. Това проблем ли е?

— Да, проблем е — отвърна Джакс и почувства пристъп на паника. — Споразумяхме се, че след като ти дам парите, ще напуснеш града. Спомняш ли си?

— Казал съм, че ще напусна? — попита Боби и се наведе към нея. — Е, значи съм променил решението си. Сега, след като имам пари, може да поостана тук. Да наглеждам дъщеря си. Да видя дали я гледате добре.

Джакс почувства, че пребледнява.

— Да, точно така — кимна той. — Искam да се запозная с дъщеря си.

— Не може. — Паниката ѝ се засили. — Не може да я видиш. Тя не е тук. Изпратихме я извън града за лятото. Няма да се върне скоро.

— Не ти вярвам, Джакс — очевидно раздразнен каза Боби. — Мисля, че лъжеш. Опитваш се да ме държиш настрана от моята дъщеря, но не можеш да го направиш.

„Мога поне да се опитам, по дяволите“ — ядоса се тя и реши, че гневът е по-добър от паниката. Прочистваше съзнанието.

— Ти обеща, че няма да се намесваш в живота ѝ — каза Джакс през стиснати зъби.

— Обещанията се дават, за да бъдат нарушавани — повдигна рамене Боби. — Пък и по някое време парите ми сигурно ще свършат. И въпреки че сега си бедна, мисля, че там, откъдето дойдоха тези пари, има още.

Преди Боби да изрече всичките тези думи, Джакс почувства, че бебето се размърда в корема ѝ. Движението беше толкова внезапно, рязко и болезнено, че за миг ѝ се стори, че ще изпищи, но не го направи, а вкопчи пръсти в масата. И добре, че го направи, защото имаше опора, когато изведнъж стаята застрашително се наклони на една страна. Звучите в бара — приглушеното бръмчене на разговорите, дрънченето на грамофона автомат и тряскаването на вратата — заглъхнаха в далечен шепот. Студена пареща пот обля тялото ѝ и после ѝ се догади. Джакс или щеше да припадне, или да повърне, но и в двата случая гледката нямаше да бъде приятна.

Някъде отдалеч тя чу глас. Познат глас.

— Госпожице Джакс, добре ли сте? Какво ви е? — И после: — Какво ѝ направи?

Олекна ѝ, щом осъзна, че това Франки, а миг по-късно видя и едрото му лице. Той беше коленичил до сепарето и леко я разтърсваше за раменете.

— Джакс? Какво има? Да извикам ли линейка?

— Не — замаяно отговори тя. — Добре съм.

— Не изглеждате добре — подозрително каза Франки, а после явно се обърна към Боби. — Ти. Донеси ѝ чаша вода и салфетки. Веднага.

Този път Боби се подчини, защото когато отново заговори, Франки се обърна само към нея.

— Госпожице Джакс, не изглеждате добре. Кожата ви... е сива. Моля ви, нека да извикам линейка или да ви закарам в болницата.

— Не. Моля те, недей, Франки. Ще се оправя. Обещавам. — Тя си пое дълбоко дъх, потрепервайки, и наистина се почувства малко по-добре. Вече не ѝ се струваше, че ще припадне или ще повърне.

Паниката обаче не я бе напуснала и пулсираше във вените ѝ. Веднага щом си помисли за думите на Боби, я обзе отново.

Боби се върна от бара и плъзна по масата чаша вода с лед и купчина салфетки, а после с омраза погледна Франки.

— Нищо не съм ѝ направил — измърмори той.

Франки не му обърна внимание. Той потопи няколко салфетки в леденостудената вода и ги подаде на Джакс.

— Сложете ги на челото си.

Тя изпълни съвета му и хладната влага я накара да се почувства още по-добре.

— Благодаря, Франки — промълви, допирайки до лицето си мокрите салфетки.

Той се изправи и насочи вниманието си към Боби.

— Мисля, че е време да се разкараш — тихо каза Франки и Джакс чу заплахата в гласа му.

— Още не сме приключили тук — раздразнено отговори Боби.
— Джакс и аз имаме да говорим и за други неща.

— Не, приключил си тук. Може да излезеш или да те изнеса аз, но и в двата случая си тръгваш веднага.

— Това не е твоя работа — рече Боби.

— Моя работа е. Госпожица Джакс е моя приятелка, а ти очевидно я разстройваш. Махай се.

Джакс погледна Боби и се запита дали той ще се опита да се бие с Франки. Донякъде се надяваше това да стане. За нея нямаше съмнение кой ще победи.

Боби обаче беше злобен, но не и глупав. Той се наведе над масата.

— Ще се видим по-късно — каза на Джакс, сякаш изплю всяка дума върху нея, а после се изниза от сепарето и излезе от бара.

— Връщам се веднага — каза Франки на Джакс и тръгна след него.

Първата ѝ мисъл беше, че и тя трябва да си тръгне. Единственият проблем беше, че нямаше доверие на краката си и не знаеше дали ще я държат. Втората ѝ мисъл беше, че е направила ужасна грешка. Беше изложила на риск брака си и бе загубила десет хиляди долара за нищо. Боби нямаше да спази своето задължение от споразумението. Джакс нямаше да се отърве от него. Той нямаше да напусне Бътърнът. И защо

да го прави, когато винаги щеше да има възможност да изкопчи още пари от нея?

Джакс се разплака, отначало тихо, а после по-силно. Не ѝ пукаше дали някой ще я види. Какво значение имаше? Животът ѝ беше свършил. Никога нямаше да бъде същият. Тя все още ридаеше окаяно и неудържимо, когато Франки се върна пет минути по-късно.

— Отиде си — мрачно каза той и едва успя да се вмъкне на пейката от другата страна на масата.

Джакс кимна, без да вдига глава, и избърса лицето си с мокра салфетка.

— Госпожице Джакс — продължи Франки, — мисля, че трябва да знаете. Казах му да напусне не само бара, но и Бътърнът. Да се махне и да не се връща повече.

Джакс го погледна изненадано.

— Така ли?

Франки кимна.

— Той ви заплашваше, нали?

— Да — отвърна тя. Вече нямаше смисъл да лъже.

— И аз така си помислих. Както и да е, поговорих с него. Мога да бъда много убедителен, когато се налага — леко се усмихна Франки.

Джакс въздъхна и без да се стеснява, издуха носа си в салфетка.

— Благодаря ти, Франки, че се опита да ми помогнеш, но Боби няма намерение да заминава. Той има... други планове. — При мисълта за тези планове от гърлото ѝ отново се изтръгна ридание.

— Не, госпожице Джакс. Чуйте. — Франки се наведе към нея. — Той ще замине и никога повече няма да се върне.

Джакс тъжно поклати глава.

— Франки, не знам какво ти е казал Боби, но той ще се върне. Още не е приключил с мен и семейството ми.

— О, приключил е — уверено заяви той. — Повярвайте ми.

Джакс въздъхна и изведнъж се почувства толкова уморена, че едва се сдържа да не сложи глава на масата и да заспи. Тя отвори уста, за да обясни отново на Франки, че греша, но не може. Нямаше сили.

Франки забеляза недоверието в изражението ѝ, наведе се още по-близо към нея и с тих, но настойчив тон каза:

— Госпожице Джакс, казах на Боби да се омиа още тази вечер. Казах му, че ако още веднъж го видя в Бътърнът, ще го убия. Просто и ясно.

— Франки, защо си казал такова нещо? — попита Джакс, искрено изненадана. Знаеше, че някои хора се плашат от размерите му, но тя не беше от тях. Интуитивно чувстваше, че каквото и да е миналото му, той е добър човек.

— Казах го, защото го мисля сериозно — отвърна Франки и решително присви очи.

— Франки... — Джакс поклати глава — всъщност не би го убил, нали?

— Напротив. Правил съм го и преди — промълви той. — Убих един човек. И Боби знае това. Бяхме в един затвор. Казах на Боби, че ще убия отново, без да ми мигне окото, ако не ви остави на мира. И той ми повярва. Бъдете сигурна, госпожице Джакс. Видях го в очите му.

— Убил си човек? — попита тя, без да обръща внимание на останалите му думи.

— Да.

— Защо? — Това беше първото, което й дойде на ума.

— Не е важно защо. — Франки махна с огромната си ръка.

— За мен е важно.

Франки се намръщи замислено.

— Добре — каза накрая той. — Ще ви разкажа какво се случи. Но ще си остане между нас. Дори госпожица Карълайн не знае.

Джакс кимна и после силно хлъцна.

Франки се усмихна и бутна кока-колата към нея. Тя послушно отпи глътка.

— Израснах в семейство, което беше... малко откачено — въздъхна той и грамадните му рамене се прегърбиха. — Баща ми ни напусна. Мама правеше всичко по силите си, но честно казано, това не беше достатъчно. Все водеше у дома някакво гадже. И повечето не бяха хора, които биха си подхвърляли бейзболна топка с мен, ако схващате намека ми.

Джакс го разбираше много добре.

— Както и да е — продължи Франки. — Единият й любовник обичаше да удря малката ми сестра и мен. Когато станах по-голям, това, разбира се, вече не беше проблем, но дотогава злото беше

сторено. Сестра ми се омъжи твърде млада за човек като приятеля на мама. Той беше страшно избухлив. Когато имаше лош ден в работата, връщаше се вкъщи и изпускаше парата, като... — Той отмести поглед встрани, борейки се със спомена.

Джакс се пресегна през масата и хвана огромната му ръка.

— Всичко е наред, Франки. Разбирам — пошепна тя.

— Все едно. Начинът, по който съпругът ѝ се държеше с нея, ме влудяваше. Нямаше много неща, които обичах на този свят, но обожавах сестра си. Тя беше сладкото ми мъниче. Ако искате вярвайте, но макар и с брат като мен, сестра ми не беше много по-висока от вас, госпожице Джакс. И... не можех да понасям да я гледам как живее по този начин. Затова една вечер отидох да поговоря със съпруга ѝ. Той пиеше. Сбихме се. Аз бях по-силен от него, но той имаше нож. Видях го късно. Той щеше да го използва срещу мен, затова аз... — Франки млъкна.

— Но, Франки, станало е при самозащита, нали? Защо са те изпратили в затвора?

— Съдията реши друго — отговори той, повдигайки рамене.

— О, Франки. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Много съжалявам. Струва ми се нечестно. Но това пак не обяснява защо си заплашил Боби, че ще го убиеш.

Франки се замисли и Джакс видя, че той отново се мъчи да предаде с думи мислите си. Не го биваше много в говоренето. Или поне досега, до тази вечер.

— Предполагам, че ще убия Боби, за да предпазя вас и Джеръми — най-после каза Франки след дълго мълчание. — И момичетата, разбира се. Всички вас. Вие ми помогнахте. Когато дойдох в Бътърнът направо от затвора, госпожица Карълайн и вашето семейство рискувахте с мен и аз не съм го забравил. Никога няма да го забравя.

— Франки, не сме направили чак толкова много — възрази Джакс.

— Направихте много за мен. Когато госпожица Карълайн ми даде работа, нямаше къде да живея. Никой не искаше да даде квартира на бивш затворник, но Джеръми ми помогна да си намеря апартамента над „Ландромат“ и дори договори изгоден наем.

Джакс кимна замислено. Спомняше си, че Джеръми го направи, но не се бе изненадала. Джеръми си беше такъв.

— После, когато се нанесох — продължи Франки, — се оказа, че апартаментът се нуждае от много работа, но все още не бях спестил пари. Джеръми отново ми помогна. Той ми даде кредитна линия в железарския магазин и си купих каквото ми трябваше и сам направих ремонта. Знам, че не сте идвали там, госпожице Джакс, но апартаментът стана много хубав. Мисля, че може да се нарече уютен.

Джакс се усмихна на избора му на думи. Знаеше, че Джеръми бе помогнал на Франк и тогава.

— Но, Франки, ти върна парите. Не ни дължиш нищо. Вече не.

— Не че ви дължа нещо. Вие сте добри хора. И може би през живота си сте виждали предимно добри хора, но аз съм срещал предимно лоши. Или може би твърде увредени, за да бъдат добри. Затова искам да защитавам вас и семейството ви. Вие сте мили. Добросърдечни. Невинни. И искам винаги да си останете такива.

Джакс се замисли върху думата „невинни“ и наведе глава.

— Не знам доколко съм невинна — промълви тя. — Истината е много по-сложна.

Франки обаче не се съгласи.

— Не мисля, че сте свършена, госпожице Джакс. Всеки прави грешки. Но както казва госпожица Карълайн, всеки заслужава втори шанс. Или поне повечето хора. — Очите му потъмняха. Явно имаше предвид Боби.

Джакс въздъхна и отпи малка глътка от кока-колата си. Беше спряла да плаче донякъде защото Франки я разсея, като ѝ разказа за живота си, но сега мислите ѝ неизбежно се върнаха към собственото ѝ положение.

— Франки, наистина ли мислиш, че Боби вече няма да стъпи тук?

— Сигурен съм.

— Ами ако дойде пак?

— Оставете ме аз да се тревожа за това. Но сега, госпожице Джакс, трябва да ви изпратя до колата ви. Нещата тук започват да се разгорещават.

Джакс се огледа наоколо и изведнъж осъзна, че в бара е настъпило оживление. Тя беше забравила за обстановката, но сега видя колко много хора са дошли в заведението. И колко шумно е станало.

— Хайде, ще ви изведе през кухнята — каза Франки. — Собственикът ми е приятел.

Той си проправи път през тълпата и Джакс послушно го последва. Двамата минаха през кухнята, излязоха на паркинга и се приближиха до пикапа ѝ.

— Благодаря, Франки. — Тя понечи да го прегърне, но не беше лесно. Ръцете ѝ изобщо не можаха да обвият пояса му, но Джакс направи всичко възможно, а той непохватно я потупа по гърба с огромната си ръка. — Франки? — Джакс изведнъж се сети за нещо, дръпна се назад и го погледна. — Какво стана със сестра ти?

— Не знам — отвърна той и наведе глава. — След случилото се тя повече не ми проговори. Каза, че обичала съпруга си. Иди я разбери. — Франки се помъчи да се усмихне, но не можа.

Джакс затвори очи за секунда. Понякога ѝ се струваше, че има твърде много мъка по света.

— Хей, всичко е наред — каза Франки, като видя изражението ѝ. — Нещата не се развиха толкова лошо. Излежах присъдата си и се научих да готвя в затвора. А сестра ми може да се е вразумила. Кой знае? Може дори да е срещнала някой свестен тип.

— Надявам се — рече Джакс и отново го прегърна.

Докато се прегръщаха, тя почувства още една от онези фалшиви контракции, които имаше напоследък. Тази обаче беше по-силна от другите. Толкова силна, че дъхът ѝ секна. Много приличаше на истинска.

Джакс си пое дъх през стиснати зъби и Франки я погледна загрижено.

— Бебето — обясни тя и прокара ръка по корема ми. — Известява присъствието си.

Той кимна замислено.

— Вие двете по-добре се прибирайте у дома — каза Франки и ѝ отвори вратата на пикапа. Тя се качи и той я затвори, а сетне погледна Джакс и се ухили — първата истинска усмивка тази вечер. — Отидете си вкъщи при онези красиви момичета — весело каза Франки — и ги целунете за лека нощ.

— Ще го сторя — благодарно отговори Джакс и включи двигателя. И наистина го направи.

26.

Следващата вечер обаче, по-малко от двајсет и четири часа, след като беше излязла от „Москито Ин“, Джакс отново караше пикапа, този път към езерото Бътърнът.

„Джакс?“ — зачуди се Али, която застана до прозореца на кухнята, държейки току-що измита чиния в ръцете си. Остави чинията на сушилника, избърса ръцете си с хавлия и забърза да посрещне приятелката си, която тромаво се измъкваше от пикапа.

— Джакс — укорително започна Али и щеше да продължи, но нещо в поведението на приятелката ѝ я накара да млъкне. Раменете ѝ бяха изправени, а челюстите — стиснати. Изглеждаше изпълнена с абсолютна решителност. И нямаше вид на жена, която отива на неофициално приятелско посещение, а на жена с мисия. — Джакс, какво се е случило? — попита Али, преглъщайки лекцията, която отново смяташе да ѝ изнесе — да не шофира сама нощем из гората на този етап на бременността.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб, но телефонът ти дава заето и...

— Бил е откачен от вилката — обясни Али. — Забелязах го преди малко. Сигурно Уайът го е съборил, докато си е играл.

— Звънях и на мобилния ти телефон, но се включваше направо гласовата поща.

Али се намръщи, питайки се дали пак е забравила да зареди телефона си. Знаеше, че това трябва да ѝ стане навик.

Джакс прекъсна мислите ѝ.

— Буден ли е Уайът? — попита тя.

— Не — поклати глава Али. — Той трябва да заспива всяка вечер в осем и половина. Само така мога да запазя разсъдъка си. — Тя млъкна, очаквайки Джакс да каже нещо, но приятелката ѝ само кимна. Изглеждаше така, сякаш се чувства неудобно. Повече от неудобно. Сякаш изпитваше болка. — Джакс, да ти дам ли нещо? Може би чаша вода?

— Добре.

— Влез вътре — покани я Али, обзета от безпокойство.

Джакс я последва нагоре по стъпалата към вилата, но когато стигнаха до верандата, каза:

— Ако нямаш нищо против, Али, мисля да почакам тук.

Тя седна на най-горното стъпало — бавно и с мъка — и Али се почувства още по-неловко. Джакс, дори бременна, беше пъргава и чевръста. При нея бременността изглеждаше лесна дори през горещите летни месеци. Но не и тази вечер. Сега очевидно ѝ беше трудно.

— Ей сега се връщам — каза Али, бързо влезе в кухнята и напълни чаша вода от чешмата. И докато го правеше, се опита да си вдъхне смелост. Разбира се, че Джакс беше уморена. И ѝ беше неудобно. Тя беше бременна в деветия месец, за бога. Али си напомни, че дори най-леките бременности са трудни през последните седмици. А Джакс — колкото и лесни да изглеждаха при нея бракът, бременността и майчинството — все пак беше човешко същество.

Излезе на верандата и ѝ подаде чашата с вода.

— Заповядай.

Седна до нея и се вгледа, докато тя предпазливо отпи глътка вода. Едва тогава, на слабата светлина на лампата на верандата, Али забеляза, че лицето на Джакс е неестествено бледо и обляно в лъскава пот.

— Джакс, ще ми кажеш ли защо си дошла? — В съзнанието ѝ прозвуча тревожен сигнал.

Джакс кимна, но онова, което каза, изненада Али.

— Кога за последен път говори с Уокър?

— Уокър? — повтори Али. — На пикника в сряда. Днес е петък. Значи преди два дни. Защо?

Джакс не отговори и отново изпи глътка вода.

— Странно ли ти се вижда, Джакс? — попита Али. Гласът ѝ прозвуча немощно в тихата нощ. — Имам предвид това, че не ми се е обадил.

Джакс отговори на въпроса с друг въпрос.

— В деня на пикника Уокър каза ли ти, че ще има гостенка? — С леко трепереща ръка тя остави чашата на най-горното стъпало между тях.

— Гостенка? — изненадано повтори Али. — Не. Защо? Какво става? — Нетърпението ѝ се примеси със загрижеността ѝ за вида на Джакс. Приятелката ѝ не изглеждаше добре.

Джакс си пое дъх, потрепервайки, и рече:

— Сутринта, след като момичетата заминаха за дневния лагер, аз отидох в „Пърл“. Карълайн беше заета и затова седнах до барплота. Пиех чаша чай, когато тази жена влезе и седна на столчето до мен. Али, кълна се, когато се обърнах да я погледна и осъзнах коя е, така се стъписах, че едва не изплюх чая.

— Коя беше тя? — попита Али, любопитна, но в същото време озадачена. Нима Джакс беше дошла чак дотук, за да ѝ каже за някаква загадъчна жена?

Джакс пак отпи нервно глътка вода.

— Кейтлин. Бившата съпруга на Уокър.

Али се втренчи в нея.

— И за мен появата ѝ беше необяснима — продължи Джакс. — Никой не я виждал тук, в града, откакто тя и Уокър се разделиха. Отначало си помислих, че само минава оттук. Или че ще се срещне с Уокър на чаша кафе, от учтивост. Когато обаче се заговорих с нея, тя ми каза, че ще бъде на гости на Уокър. Попитах я за колко време и Кейтлин отвърна, че още не знае. Престоят ѝ щял да бъде „с неопределена продължителност“. Това бяха точните ѝ думи. — Джакс разтревожено погледна Али.

— Странно — промълви Али, но не знаеше кое е по-странно — че бившата съпруга на Уокър му е на гости, или че Уокър не ѝ е казал, че бившата му съпруга ще му идва на гости.

— Да, странно е — съгласи се Джакс, — но е истина, Али. В момента тя е там. Колата ѝ е паркирана на алеята му.

Али се намръщи. Трудно ѝ беше да проумее думите на Джакс. След това обаче ѝ хрумна нещо.

— Откъде знаеш, че колата ѝ е паркирана на алеята му?

Джакс придоби виновен, а после смутен вид.

— Когато минавах покрай къщата му на идване насам, направих малко отклонение. Подкарах по алеята му — не до края, а само докато видях колата ѝ.

— Шпионирала си ги? — недоверчиво попита Али.

— Нещо такова — прошепна Джакс.

— Защо?

— Защото трябваше да знам. Трябваше да знам, понеже ако тя е там, а ти не знаеш, исках да го чуеш от мен. Не исках да му се обадиш и тя да вдигне телефона. Или да отидеш там и Кейтлин да ти отвори вратата.

Али не каза нищо и Джакс продължи:

— Ти беше толкова щастлива вечерта след пикника. Не съм те виждала такава преди. Изглеждаше... много влюбена в него. Не искам да наранят чувствата ти. Опитвам се поне да намаля болката.

Али кимна разсеяно, мъчейки се да осмисли всичко това.

— Джакс, хайде да не правим прибързани изводи. Може би има напълно логично обяснение за това — каза тя, но още докато изричаше тези думи, вече не им вярваше. Ако има напълно логично обяснение, тогава защо Уокър не ѝ е казал?

— Права си — енергично кимна Джакс. — Сигурна съм, че всичко е наред. — Тя стисна ръката на Али, която се изненада колко студена и лепкава е кожата на приятелката ѝ в топлата нощ.

— Джакс, какво има? — попита Али, когато видя, че лицето на приятелката ѝ се изкриви от спазъм на болка.

Джакс понечи да отговори, но после издаде лек задавен вик. Ръцете ѝ покровителствено се стрелнаха към корема ѝ.

— Бебето — малко задъхано отговори тя.

— Тя... добре ли е? — попита Али. Устата ѝ изведнъж пресъхна.

— О, добре е. — Джакс протегна ръце и непохватно започна да масажира кръста си. — Само ми казва, че ще излиза, това е всичко.

— Ще излиза? — без да разбира, повтори Али.

— Започвам да раждам, Али — спокойно каза Джакс, престана да се разтрива и изпи остатъка от водата в чашата си. — Бебето излиза. Мисля, че ще е скоро.

Али се втренчи в нея. Чу я, но не можеше да повярва.

— Али, всичко е наред — каза Джакс, като видя изражението на лицето ѝ. — Правила съм го и преди, забрави ли? По-точно три пъти.

— Контракция ли беше това?

— Да — потвърди Джакс и отново потърка кръста си. — Снощи бях в един бар с Франки и почувствах нещо, което си помислих, че може да е много ранна контракция, но не го приех сериозно.

Али продължаваше да я гледа изумено и каза първото, което ѝ дойде на ума.

— Снощи си била на бар с Франки?

— Не пих алкохол, само разговаряхме. Звучи странно, но...

— Няма значение — нетърпеливо я прекъсна Али. — Най-важното е, че ти току-що получи първата контракция, нали?

— Всъщност не е първата. Получавам ги от известно време.

— От известно време? Откога?

— Преди да реша да дойда тук. Но тогава контракциите все още бяха редки и... се тревожех за теб.

Али се замисли.

— Джакс, шофирала си дотук, макар да си знаела, че раждаш, защото си се тревожела за мен? — без да може да повярва, попита тя.

Джакс кимна.

— Знам, че звучи безумно, но бях сигурна, че ще имам достатъчно време да дойда тук и да се върна, преди... — Лицето ѝ отново се изкриви от болка. Контракцията премина и тя продължи: — Предишните три пъти раждах дълго. Контракциите ми започнаха два дни преди да се наложи да отида в болницата. Този път обаче — тя поклати глава — нещата се развиват много по-бързо.

— О, Джакс. — Али протегна ръка да разтрие кръста ѝ. — Идването ти тук в това положение е вероятно най-хубавото, но и най-глупавото нещо, което някой е правил за мен.

— Благодаря — леко се засмя Джакс, щом болката намаля.

— Слушай, ще повикам Джеръми. Той кара бързо, нали? Поне по-бързо от мен. Дори с идването дотук Джеръми ще те закара в болницата за по-малко време от мен.

Джакс поклати глава.

— Джеръми е в Сейнт Пол. Замина сутринта. Братовчед му катастрофирал вчера с мотоциклета си.

— Оставил те е сама, когато терминът ти е толкова скоро? — стъписа се Али.

— Той ще отсъства само тази вечер. Двамата мислехме, че ще има много време да се върне, ако започна да раждам.

— Добре. — Али положи усилия да запази спокойствие. — Джеръми го няма. Но аз съм тук. Ще събудя Уайът, ще го сложа на задната седалка на колата и ще те закарам в болницата.

— Али, няма време. Съжалявам. Болницата е на трийсет минути оттук, а аз чувствам, че нямам толкова време.

— Джакс, нали каза, че раждаш по два дни?!

— Досега беше така, но май вече не е. Това бебе излиза бързо. Много по-бързо, отколкото мислех, че е възможно. Контракциите зачестиха.

— О, Джакс, не трябваше да идваш тук — смаяна възкликна Али.

— Знам, но съм тук. И вероятно има по-лоши места, където да родиш.

Али примигна, без да разбира.

— Съжалявам, Али — рече Джакс през стиснати от болка зъби. — Планът не беше такъв. Никога не бих те поставила съзнателно в това положение. Бях убедена, че имам повече време.

— Джакс, нима казваш, че ще родиш бебето тук? — попита Али, когато думите на приятелката ѝ най-сетне пробиха мъглата, обвила съзнанието ѝ.

— Не съм сигурна дали имам друг избор — поклати глава Джакс. — Но, Али, по-рано жените са раждали вкъщи. Помагали са им други майки. Ти можеш да ми помогнеш. Нали си раждала?

— В болница, Джакс. — Гласът на Али прозвуча истерично. — Родих в болница, а не в някаква затънтена в гората вила.

— Добре, но знаеш как е — окуражително каза Джакс. — Не е толкова трудно.

— Джакс, за едно и също нещо ли говорим? — втрещи се Али. — Защото нека да ти кажа, че раждането на бебе беше най-трудното нещо, което съм правила. И не родих по естествен път. Отидох в болницата колкото можах по-бързо и ги помолих да ми сложат упойка.

Джакс се засмя, въпреки че Али не можа да проумее как приятелката ѝ може да се смее в такъв момент.

— Добре — отстъпи Джакс. — Раждането на бебе е трудничко, признавам. Но няма да го направим сами. Обади се на телефона за спешни случаи. Ще те свържат с доброволната пожарна команда на Бътърнът. Те имат линейка и ще дойдат бързо. Имат и обучени парамедици, които знаят да израждат бебе. Добри хора са. Повярвай ми. Учих в гимназията с половината от тях.

— Веднага ще се обадя. — Али се втурна към телефона в кухнята. Знаеше, че изпълнението на конкретната задача ще ѝ помогне да удържи паниката за момента. Тя взе телефона, набра 911 и разговаря с диспечера. Затвори и се върна при Джакс.

— Идват. — В гласа ѝ прозвуча облекчение. — Мислиш ли, че ще можеш да почакаш, докато дойдат?

Джакс кимна и после лицето ѝ отново се изкриви от болка.

— Трябва да засичаме контракциите. — Али погледна часовника си. — Но, Джакс, няма ли да ти е по-удобно вътре?

Джакс поклати глава.

— Ще легна на верандата. Ще виждам звездите оттук.

— Звездите? — Али погледна нощното небе, което тази вечер беше мастиленочерно и осеяно с милиони светли точки. Тя се изуми, че Джакс го е забелязала. — Добре. — Седна до приятелката си и протегна ръка да разтрие гърба ѝ. — Ще стоим тук навън. Но има ли нещо друго, което мога да направя, докато чакаме линейката да дойде? — Тя поглеждаше часовника си, за да бъде готова за следващата контракция. — Да ти донеса ли още една чаша вода?

Тялото на Джакс изведнъж се напрегна от болка. Али погледна часовника си. Контракциите бяха на три минути. Тя затвори очи и мълчаливо се замоли на Бога. „Моля те, нека линейката да дойде, преди бебето да се роди. Знам да правя много неща, но изваждането на бебе на този свят не е едно от тях.“

— Знаеш ли какво можеш да направиш за мен, Али? — попита Джакс, когато контракцията свърши. — Обади се на Джеръми по мобилния телефон. Ще ти кажа номера. Но се опитай да не го плашиш, чу ли? Тази вечер му предстои дълъг път и не искам да му се случи нещо лошо. Освен това оставих съседката ми Сали Ан при момичетата. Обади ѝ се у дома и ѝ кажи, че ще се забавя.

„Меко казано“ — помисли си Али, но се обади на Джеръми и на Сали Ан и се постара да говори спокойно. Джеръми обаче изобщо не остана спокоен, когато Али му обясни какво е положението. Той се ядоса на себе си, че е далеч, и много се разтревожи за съпругата си. Али го успокои и даде телефона на Джакс, но само за минута. Виждаше, че на нея ѝ е трудно да говори нормално.

Джакс каза довиждане на Джеръми, стана и започна да крачи напред-назад по верандата, като от време на време спираше, за да се

подпре на стената. Очите ѝ бяха затворени от болка и съсредоточеност. Али продължи да измерва времето между контракциите ѝ и нетърпеливо чакаше да пристигне линейката. След двайсетина минути колата дойде, но тя имаше чувството, че е минала цяла вечност. Линейката спря на алеята пред вилата и отвътре слязоха трима пожарникари парамедици.

— Хей, Джакс — весело подвижна единият. — Чухме, че ще имаш бебе.

— Така изглежда — отвърна тя, подпирайки се на стената.

— Здравей, аз съм Джед — каза той, качвайки се по стъпалата към верандата, и стисна ръката на Али. Беше висок, широкоплещест и мускулист. Али се замисли върху думите на Джакс, че половината пожарникари доброволци са ѝ били съученици в гимназията. Джед, изглежда, беше играл нападател във футболния отбор. — На колко време са контракциите? — попита той и погледна Джакс, която извика от болка.

— На две минути. Може би по-малко — отговори Али.

— Добре — спокойно отговори Джед, преценявайки ситуацията. — Мисля, че няма време да стигнем до болницата дори да караме с пълна скорост. Струва ми се, че бебето ще се роди тук.

Али кимна безпомощно.

— Опасявах се, че ще стане така.

— Няма от какво да се страхуваш. Повярвай ми, изродили сме много бебета. Едното беше съвсем наскоро. Но ще ми трябва място, където да сложим родилката. Може би някоя от спалните?

— Разбира се — отвърна Али, окуражена от увереността му. — Синът ми спи в стаята си, но може да отидете в моята спалня. Ще ви покажа къде е.

— Хубаво. Освен това, ако имаш резервни чаршафи и хавлии, дай ни ги.

— Веднага.

Али заведе Джед в стаята си и после му занесе купчина чаршафи и хавлии и памучна нощница за Джакс.

Джакс не искаше да влиза вътре, но Джед спокойно и внимателно я убеди да се премести в стаята на Али. Обясни ѝ, че трябва да я прегледа, за да видят как върви раждането.

Докато той се занимаваше с това, Али отиде да провери Уайът. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите като обезумяло. Ами ако раждането не върви нормално? Ами ако бебето не е добре? В момента обаче не можеше да мисли за това. Тя оправи разхвърляните завивки на Уайът и за хиляден път се зачуди на способността му да спи каквото и да се случва.

Излезе от стаята му и трескаво започна да се пита какво да направи. Нещо, с което да помогне на Джакс. Но да не бъде в стаята при нея. Джакс определено беше по-добре без нея. Али беше толкова нервна, че Джакс вероятно щеше да ѝ обяснява всичко, докато ражда. Накрая ѝ хрумна идея. Ледени късчета. Али ги смучеше, докато раждаше Уайът. Отиде в кухнята и изпразни формичките с кубчета лед в голяма найлонова торбичка, а след това я сложи на плота и започна да разтрошава леда с дървен чук за месо. Беше направила най-малко половин килограм ледени късчета, когато в кухнята влезе Джед.

— Какво правиш? — попита той.

— Ледени късчета за Джакс — отвърна Али, продължавайки да разтрошава леда.

— Тя не иска ледени късчета, а пита за теб.

— За мен? — Али спря с вдигнат във въздуха чук.

Джед кимна.

— Между другото, Джакс се справя много добре. Водите ѝ току-що изтекоха и има девет сантиметра разкритие. Скоро ще започнат напъните и иска ти да бъдеш с нея.

Али безпомощно поклати глава.

— Съжалявам. Знам, че съм страхлива. Не мога да вляза там. — Гласът ѝ потрепери и за да не се разплаче, тя продължи да удря кубчетата лед.

— Хей, какво има? — попита Джед.

— Какво има ли? — повтори Али и остави дървения чук. — Джакс ражда в съседната стая, за бога.

— Точно така — спокойно каза той. — И всичко ще бъде наред. Тогава защо си тук, а не там?

Тя спря, леко задъхана от усилието.

— Защото съм ужасена.

— От какво?

— От... — Али млъкна. Трудно ѝ беше да изрази с думи този безименен страх. Това би го направило твърде реален и... възможен. — Ужасена съм, че може да се случи нещо с Джакс. Или с бебето. Или и с двете — с треперещ глас каза тя. — И няма да го понеса, ако стане нещо. Вече загубих човек, когото обичах. Не мога да загубя още един.

— Хей, няма да загубиш никого — рече Джед и дружелюбните му кафяви очи се вгледаха в нейните. — Джакс е силна като бик. Може би малък, но все пак бик. Свързахме я с феталния монитор и...

— Имате фетален монитор? — изненада се Али.

— Да. Не сме пълни аматьори — добродушно рече Джед. — Сърдечният ѝ ритъм е силен, но колкото и да е корава, Джакс изпитва силни болки. И за жалост не правим епидурална упойка. Затова остави късчетата лед — той ѝ се усмихна насърчително — и отиди при нея.

Али се поколеба и после събра сили.

— Добре, да вървим.

Джед се усмихна и я заведе в стаята ѝ. Али мина покрай другите парамедици и се приближи до Джакс, която седеше на ръба на леглото и се клатеше напред-назад, притворила очи.

— Джакс? — попита Али и хвана ръката ѝ.

— Ти си тук. — Джакс отвори очи и бавно изпусна затаения си дъх. На лицето ѝ се изписа облекчение.

— Тук съм — отговори Али и стисна ръката ѝ.

27.

— Колко е красива — промълви Али и избърса сълзите си със смачканата хартиена кърпичка в ръката си. Не си спомняше кога за последен път е плакала толкова много. Е, спомняше си, но тази вечер обстоятелствата бяха различни. Сега сълзите ѝ не бяха от скръб, а от радост и облекчение.

— Красива е, нали? — съгласи се Джакс, сияеща от гордост. Тя лежеше на леглото на Али, подпряна на възглавници, и облечена в друга нощница, която Али ѝ бе помогнала да си сложи, след като Джек най-после я убеди да пусне бебето, за да я прегледа.

Сега новороденото момиченце беше в ръцете на майка си, увито в избеляла синя хавлия. Джакс обяви, че името ѝ е Джена. Беше се родила преди по-малко от час, но на Али ѝ се струваше, че е необикновено будно и красиво бебе.

— Тя е една от малкото новородени, които не приличат на презрял домат — отбеляза Али. — Целите яркочервени и набръчкани.

Джакс се засмя и притисна Джена до себе си.

— Е, естествено, аз съм пристрастна и мисля, че е съвършена. И знаеш ли какво, Али? Струва ми се, че е първата от дъщерите ми, която прилича повече на Джеръми, отколкото на мен. Ти как мислиш?

— Да, прилича на него — съгласи се Али, наведе се и се вгледа в светлокафявите очи и пухкавата мека кестенява коса на Джена. — Все пак справедливо е едно от децата ви да прилича на Джеръми. Другите три са пълни твои копия.

— О, радвам се, че прилича на него — разпалено заяви Джакс. — Много се вълнувам.

Али се дръпна назад, изненадана от силните чувства в гласа ѝ. После обаче ѝ хрумна, че Джакс сигурно е изтощена от раждането.

Тя се втрени в приятелката си и видя, че Джакс изобщо не изглежда изтощена, а сияеща и отпусната. Беше невероятна. Раждаше по естествен начин и после имаше такъв вид, сякаш беше ходила на курорт.

На вратата се почука леко и Джед подаде глава в стаята.

— Как сте всички? — попита той.

— Добре сме — усмихна се Джакс. — Време ли е да тръгваме?

Той кимна.

— Носилката е готова. И говорих с лекарите от болницата. Чакат ни.

Планът беше да закарат в болницата Джакс и Джена, за да ги прегледат, а и да се срещнат с Джеръми там.

— Някакъв шанс да пропуснем носилката? — попита Джакс. — Мога да вървя.

— Съжалявам, Джакс, такива са правилата — отговори Джед и излезе.

Джакс завъртя очи, но после отново насочи вниманието си към Джена и я уви по-плътно в хавлията. Изражението на лицето ѝ, докато гледаше дъщеричката си, излъчваше такава неподправена любов, че очите на Али пак се напълниха със сълзи. Тя въздъхна примирено и извади още няколко хартиени кърпички от кутията върху нощното шкафче.

Няколко минути по-късно Джед и другите двама парамедици се появиха на вратата с носилка.

— Време е да тръгваме, Джакс — каза Джед. — Ще се опитаме да не събудим сина ти, докато заминаваме, Али.

Али се засмя през сълзи.

— Щом родилните мъки на Джакс не го събудиха, не знам дали изобщо нещо ще го събуди.

— Изумително — рече Джед и поклати глава.

— Да — съгласи се Али. — Но мисля, че ще бъде разочарован, когато се събуди сутринта и разбере, че е пропуснал вълнението.

Оказа се права.

Тя изчака двамата с Уайът да седнат да закусват, преди да му каже. Искаше синът ѝ да изяде поне половината си купичка с корнфлейкс, преди да му съобщи новината. Уайът не можа да повярва.

— Бебето на Джакс се е родило тук снощи? — повтори той. — В нашата вила?

— Да — уморено се усмихна Али. Още не беше легнала да поспи. Знаеше, че няма смисъл дори да се опитва. Все още чувстваше невероятен прилив на емоции и вълнение от раждането на Джена.

Затова седя на дивана в дневната и безцелно прелиства книга. След това, на разсъмване, изнесе чаша кафе на верандата и гледа изгрева на слънцето.

— Защо не ме събуди? — унило попита Уайът. — Можеше да помогна.

Али сдържа усмивката си.

— Пожарникарите овладяха положението — увери го тя.

— Пожарникари? — повтори той и отвори широко очи.

Али въздъхна. Сега вече Уайът никога нямаше да ѝ прости. Да проспие раждане на бебе беше едно, но да пропусне посещение на истински пожарникари — съвсем друго.

— Те бяха доброволци пожарникари — побърза да обясни тя. — Бътърнът не е достатъчно голям, за да има редовна пожарна команда. Затова има хора, които работят друго през деня, но могат да бъдат пожарникари в спешни случаи.

— Имаха ли пожарна кола? — попита Уайът и сложи още една лъжица корнфлейкс в устата си.

— Не — отвърна Али, изпитвайки облекчение, че може да отговори искрено поне на този въпрос. Прецени, че не е необходимо да споменава, че са дошли с линейка. Линейките се нареждаха на второ място след пожарните коли в класацията на Уайът. — Но причината да не те събудя снощи беше, защото исках да си добре отпочинал за днес. По-късно тази сутрин ще имаш специален гост.

— Кой? — попита Уайът и отпи голяма глътка портокалов сок.

— Карълайн. Тя се обади сутринта и попита дали може да дойде да поиграе с теб, докато аз подремна.

Лицето на Уайът засия. А после той се сети нещо.

— А Франки ще дойде ли?

— Не. Някой трябва да остане в „Пърл“ да нахрани гладните клиенти — обясни Али.

Момченцето кимна замислено. Това му се стори правилно. След това отново се залови да яде корнфлейкс, но после пак се сети за нещо.

— Знаеш ли, че Франки може да смачка кутия сода в главата си? — попита, докато дъвчеше.

— Не, миличък — отвърна Али и краищата на устните ѝ се извиха нагоре в едва забележима усмивка, — но го вярвам. И не говори с пълна уста.

Когато Карълайн пристигна, Уайът беше зашеметен от вълнение.

— Карълайн! — извика той и се хвърли в прегръдките ѝ веднага щом тя слезе от колата си. — Бебето на Джакс се е родило тук снощи. В стаята на мама. А аз дори не се събудих!

Карълайн се засмя и го притисна до себе си.

— Знам. Чух новината. Тази сутрин всички в „Пърл“ говореха за това.

— Имало е истински пожарникари и всичко — обясни Уайът и я последва по стъпалата на верандата, където чакаше Али. — Е, наполовина пожарникари. И нямали пожарна кола.

— Дори половин пожарна кола? — попита Карълайн и весело погледна Али.

Уайът не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Ще си облека банския — обяви той задъхано и влезе във вилата.

— Бански? Ще плуваме ли? — попита Карълайн и седна на най-горното стъпало до Али, която поклати глава.

— Не. Уайът има много по-големи планове за теб. Ще ловите попови лъжички.

Карълайн озадачено повдигна вежди.

— Попови лъжички?

— Това е новото му призвание в живота. И изравянето на червеи. Занимава се почти само с тези две неща. Но не е необходимо да му помагаш, ако не искаш. Той вероятно ще бъде доволен, ако само го гледаш как лови попови лъжички.

— Шегуваш ли се? За нищо на света не бих пропуснала това. — Карълайн изхлузи сандалите си и нави крачолите на сините си джинси.

След това погледна Али и изражението ѝ изведнъж стана сериозно. И дори малко ядосано.

— Би ли ми казала нещо? — строго попита Карълайн.

— Да, разбира се — отвърна Али, изненадана от внезапната промяна в настроението на Карълайн.

— Къде е бил умът на Джакс да шофира сама дотук снощи, когато всеки момент е щяла да роди?

— Не е разсъждавала — отговори Али, изпитвайки вина. — Поне не за себе си. Мислела е за мен. Дали съм чула за... — Гласът ѝ заглъхна.

Карълайн въздъхна.

— Типично за Джакс — каза тя със смесица от обич и раздразнение.

— Така е — печално се съгласи Али. — И се чувствам ужасно, Карълайн. Ами ако се беше объркало нещо снощи? Никога нямаше да си го простя.

— Али, дори да си знаела, че Джакс смята да идва тук снощи, не би могла да направиш нищо, за да я спреш. Тя е упорита като магаре. Винаги е била такава. И винаги ще бъде. Освен това... — Карълайн сложи ръка на рамото ѝ. — Нищо не се е объркало. Всичко е минало добре, благодарение на теб. Щом си разбрала, че Джакс ще ражда, ти си се намесила и си поела нещата в свои ръце.

— Ха! — изсумтя Али. — Аз бях пълна страхливка. Щях да се крия в кухнята цяла нощ, ако единият парамедик не ме бе убедил колко много се нуждае от мен Джакс.

— Е, може би ти е трябвало малко окуражаване — усмихна се Карълайн. — Кой не би се нуждаел от това при дадените обстоятелства? Важното е, че си била до нея, когато си ѝ била необходима.

— Може би. — Али беше признателна на Карълайн за лоялността. Знаеше, че каквото и да направи, Карълайн и Джакс винаги ще виждат най-доброто в нея.

— Виж, аз ще се занимавам с Уайът сега, а ти подремни. Колкото можеш по-дълго.

— Ще се опитам — обеща Али и понечи да стане, но Карълайн хвана ръката ѝ.

— Али? И още нещо. Не вярвай на всичко, което чуеш. Имам предвид за Уокър. Сигурна съм, че Кейтлин е дошла тук по някаква причина. Вярвам на Уокър. Все пак не поднасяш кафе на един човек в продължение на три години, без да научиш нещо за него.

— Не съм мислила много по този въпрос — искрено отговори Али. И макар и изумително, това беше вярно. Веднага щом снощи разбра, че Джакс ще ражда, тя прогони от съзнанието си мисълта за Уокър Форд и бившата му съпруга. Единственото, което имаше значение, беше, че Джакс и бебето са в безопасност. Всичко друго можеше да почака.

След като всички си тръгнаха сутринта, Али пак не си позволи да мисли за Уокър. Стори ѝ се някак нередно да бъде погълната от собствените си проблеми. Те бяха толкова незначителни в сравнение с раждането на дете.

Сега, разбира се, щеше да бъде по-трудно. Джакс и бебето бяха в добри ръце, а Карълайн гледаше Уайът и Али трябваше да положи усилия да не мисли за Уокър, още по-малко за гостенката му.

Карълайн започна да говори за друго, но Уайът изскочи на верандата, издокаран с любимия си червен бански костюм.

— Готова ли си, Карълайн? — попита той, като подскачаше на едно място.

— Абсолютно готова — отговори тя и намигна на Али.

Уайът хвана ръката ѝ и нетърпеливо я задърпа надолу по стъпалата.

— Не се тревожи — сериозно каза той. — Ще те науча да ловиш попови лъжички. Лесно е. Може дори да ги слагаш в отделна кофичка, ако искаш, и после да ги занесеш у вас.

— Би било много хубаво — отвърна Карълайн и залюля ръката му.

Али се усмихна малко уморено и се прибра вътре.

Минута по-късно обаче чу, че Карълайн я вика през мрежестата врата.

— Али, мисля, че ще трябва да отложиш дрямката. Имаш гост.

Али излезе на верандата и видя пикапа на Уокър. Умората ѝ моментално се изпари, но почти веднага се замени със свиващ стомаха страх. Тя изведнъж се почувства сигурна, че знае защо е дошъл Уокър, но положи усилия да слезе по стъпалата и да тръгне към пикапа да го посрещне.

Карълайн се опита да убеди Уайът да слязат до езерото, но щом видя Уокър, момчето хукна към него.

— Уокър! И ти дойде! — засия Уайът и щастливо погледна към Карълайн, която се бе приближила до него и бе хванала ръката му. Детето изглеждаше така, сякаш не можеше да повярва на късмета си.

— Здравей, приятел — каза Уокър, който изглеждаше искрено доволен, че вижда Уайът.

Али обаче го стрелна с предупредителен поглед. Ако бе дошъл да скъса с нея — а тя беше сигурна в това — не искаше Уокър да дава на

Уайът обещания, които не може да изпълни.

— Искаш ли да ловиш попови лъжички с нас? — попита Уайът, но Уокър, схващайки намека на Али, не прояви интерес.

— Може би някой друг път — отговори той. — Днес съм дошъл да говоря с майка ти.

— Добре — отвърна Уайът, — но мама е много уморена. Снощи е помогнала на Джакс да роди бебе. Карълайн каза, че трябва да подремне.

— Здравей, Уокър — поздрави го Карълайн. Въпреки че само преди няколко минути го беше защитила, сега в тона ѝ се долови хлад, който Али чуваше за пръв път. Уокър, изглежда, също го забеляза.

— Здравей, Карълайн — малко смутено рече той, а после отново се обърна към Уайът. — Виж, по-добре отивай да ловиш попови лъжички. Те нямат да те чакат цял ден. И не се тревожи за майка си. Знам, че е уморена. Няма да ѝ отнема много време.

Уайът кимна доволно и тръгна с Карълайн.

— Здравей — каза Уокър на Али. Сините му очи бяха сериозни. — Може ли да поговорим? Опитах да се свържа с теб вчера, но не можах. Линията даваше заето. А мобилният ти...

— Знам — прекъсна го Али и въздъхна. Беше забравила да зареди мобилния си телефон точно когато я бяха търсили и Джакс, и Уокър...

— Все едно. Съдейки по онова, което чух в града сутринта, ти си била заета тук. И ако предпочиташ да дойда по-късно, след като си починеш, няма проблем.

Али поклати глава.

— Не, може да говорим и сега — отвърна тя и тръгна към вилата. И наистина мислеше така. Знаеше, че каквото и да беше дошъл да ѝ каже Уокър, нямаше да ѝ бъде по-лесно, ако го чуе по-късно. — Искаш ли студен чай? — попита и отвори мрежестата врата.

— С удоволствие — отговори той, последва я в кухнята и седна до масата. Тя наля две чаши студен чай от каната в хладилника и се настани срещу него. Беше ѝ трудно да не си помисли за една друга нощ в тази кухня. Нощ, в която той я беше целунал страстно само на няколко крачки от мястото, където сега неловко седяха.

Уокър сложи малко захар в студения си чай, а Али си играеше с резенчето лимон в своята чаша. Той мълчеше и накрая тя изгуби

търпение.

— Виж, Уокър, и двамата знаем защо си дошъл.

— Така ли? — изненада се той.

— Да. И след като ти не ми го казваш, ще улесня нещата за теб. Дошъл си, защото... не искаш да ме виждаш повече. — Ето, изрече го, независимо колко силно я заболя.

— Какво? Не — отговори Уокър, очевидно недоумяващ. — Защо да не искам да те виждам повече?

— Защото бившата ти съпруга се е върнала в живота ти.

Той се намръщи.

— Имаш предвид, че се е върнала в живота ми, за да остане?

Тя повдигна рамене.

— Али, изтълкувала си всичко погрешно. Не съм дошъл за това. Първо, бившата ми съпруга и аз сме разделени от две години и сме разведени официално от повече от една. Тя не е дошла да се помиряваме. — Уокър поклати глава. Изглеждаше не толкова изненадан, колкото разочарован. — Знаеш ли, Али, иска ми се вместо да беше слушала клюките в Бътърнът, да беше вдигнала телефона и да ме бе попитала защо тя е тук.

Лицето ѝ пламна от гняв.

— А пък на мен ми иска да ми беше казал, че тя ще идва, вместо да ме оставиш да разчитам на клюките в Бътърнът за информация.

— Добре, права си — спокойно отговори той. — Щях да ти кажа, че тя ще идва, ако знаех предварително.

— Искаш да кажеш, че се е появила неочаквано?

— Точно така. Повярвай ми, и аз се изненадах като теб. Между другото, тя не е отседнала при мен — побърза да добави Уокър, — а в курорта Бели борове. Отиде там снощи, след като вечеряхме заедно.

„След като Джакс е видяла колата ѝ на алеята пред къщата ти“ — помисли си Али, проследявайки шарките на покривката на масата с върха на пръста си.

— Виж — продължи той след кратко мълчание. — Бившата ми съпруга — името ѝ е Кейтлин — не е дошла, защото се сдобряваме, а защото между нас има недовършени неща, с които трябва да приключим.

— Недовършени неща? — повтори Али.

Уокър въздъхна.

— Сложно е. Оказа се, че не сме довършили онова, което започнахме.

— Тогава ти все още държиш на нея, така ли? — попита Али и се изненада колко трудно ѝ беше да произнесе тези думи.

— Да, но не по начина, който имаш предвид. Осъзнах, че не мога да започна нещо с теб, докато не приключа с нея.

— Мислех, че това е смисълът на развода, Уокър. Да приключиш с някого.

— Разводът невинаги означава приключване. Или поне с нас не стана така.

Али отново почувства нетърпение. Искаше Уокър да говори по същество.

— Уокър, защо по-точно си тук?

— Дошъл съм да поискам повече време — промълви той. — Дошъл съм да те помоля да... задържим нещата, докато реша проблема. Не много отдавна ти също поиска повече време — кротко добави Уокър.

Али си пое дълбоко дъх и затвори очи. Тя наистина се нуждаеше от повече време тогава, но това беше различно. И изведнъж разбра какво трябва да направи и да каже.

— Не — заяви тя и затвори очи.

— Какво не?

— Не, Уокър, съжалявам. Не мога да ти дам повече време, защото между нас всичко свърши.

Той се стъписа.

— Али, не искам това.

— Може би не става дума за това какво искаш ти, Уокър — отвърна тя, втренчила се в покривката на масата с подновен интерес и опитвайки се да не обръща внимание на горещите, парещи сълзи, които напиреха в очите ѝ. — Може би става дума и за моите желания. А аз искам всичко да свърши. Още сега. От утрото, в което се запознахме в „Пърл“, знаех, че ще бъде грешка да имаме връзка. Трябваше да послушам сърцето си. Не трябваше да се увличам от момента. Защото се оказах права. Наистина беше грешка.

— Не го вярвам. И мисля, че и ти не го вярваш.

— Грещиш — възрази Али, но гласът ѝ потрепери.

— Значи нощта, която прекарахме заедно, беше грешка? И денят с лодката? И той ли беше грешка? — Сините му очи потъмняха от гняв.

— Да. — Али упорито вдигна брадичка. — Тогава може би не сме ги чувствали като грешка, но като се замисля сега, смятам, че са били.

От брега на езерото се разнесе смях и Али стана и се приближи до прозореца. Протегна врат и видя Карълайн и Уайът, които се плискаха с вода.

Уокър също се изправи и отиде при нея. Гледа ги известно време и после тихо попита:

— Али, откъде идва това?

Тя го погледна и после отново се втренчи навън през прозореца. Когато заговори отново, гласът ѝ, за щастие, беше спокоен и не издаваше бурните чувства в душата ѝ.

— Не очаквам, че ще разбереш, Уокър. Ти не си баща. Момченцето там долу е целият ми свят. И аз съм целият му свят. Освен няколко други хора — Карълайн, Франки и Джейд, дъщерята на Джакс, аз съм всичко, което той има. Единият му родител вече му беше отнет. Затова аз трябва да съм до него. Всеки ден. По цял ден. Това изисква много сили, физически и емоционални. Длъжна съм да имам тази енергия. Трябва да присъствам в живота му. Изцяло. Не мога да прекарвам времето си в очакване ти и бившата ти съпруга да приключите нещата помежду си. Или да се надявам, че един ден ти и аз ще имаме връзка. Не мога да задържа на едно място живота си. Уайът заслужава повече. И знаеш ли какво? Аз също заслужавам повече. А сега — тя се обърна към него — искам да си вървиш. Наистина се нуждаю от почивка.

Уокър безмълвно се втренчи в нея. На лицето му се смесваха отчаяние и тъга. След това поклати глава и понечи да каже нещо, но промени решението си. Излезе, качи се в пикапа си и замина. Али гледа през другия прозорец на кухнята, докато колата му се скри от погледа ѝ, а после се приближи до другия прозорец и съзря червения бански на Уайът между дърветата. По лицето ѝ се стече една-единствена гореща сълза. Позволи си само нея. Беше плакала достатъчно за един ден.

По-късно вечерта, докато мажеше с каламинов лосион ухапванията от комари на Уайът, тя търсеше начин да повдигне темата за Уокър Форд пред него. Уайът трябваше да знае, че неделните им риболовни излети са свършили. Искаше обаче да му го съобщи внимателно, на език, който детето да разбере. Това означаваше да пропусне частта за връзката си с Уокър. Или по-скоро за приключилата си връзка с Уокър.

— Пропусна едно — каза Уайът, прекъсвайки мислите ѝ, и посочи ухапване от комар на лакътя си. Али го намаза с натопен в каламинов лосион памук.

Уайът ѝ се усмихна благодарно. Тя си помисли, че синът ѝ изглежда особено очарователен. Той седеше на ръба на ваната, чист и ухаещ приятно след банята, облечен с любимата си пижама — небесносиня на пухкави бели облачета.

— Всичките ли намазах? — попита тя, оглеждайки ръцете му.

Момченцето кимна.

— Знаеш ли, Уайът? — попита Али, завъртайки капачката на лосиона. — Мама ме мажеше със същото това нещо. И нейната майка е мажела нея със същото.

— От същото шишенце ли? — заинтригувано попита Уайът.

Тя се засмя.

— Не, със същата течност. И все още действа добре.

— Само дето е розова — възрази Уайът, оглеждайки петната на ръцете и краката си.

Али сдържа усмивката си.

— Не бих казала, че е розова. Цветът е по-скоро прасковен. — Тя хвърли памучето в кошчето за боклук и прибра каламиновия лосион в шкафчето с лекарствата. — Хайде, голямо момче. Време е за лягане.

— Но още не съм сглобил релсите за влакчетата. — Уайът я погледна умоляващо.

Али въздъхна.

— Пет минути — строго каза тя и го последва в дневната, където той добавяше нова железопътна линия към релсовия път.

Али седна на дивана и се вгледа в сина си. Щом минаха повече от пет минути, тя внимателно го прекъсна:

— Уайът, миличък?

— Да — отговори той, без да вдига глава. Лежеше по корем на нивото на релсовия път и се мръщеше съсредоточено, докато сглобяваше мост.

— Уайът, днес говорих с Уокър Форд. Той каза, че ще бъде много зает в дока за лодки и вече няма да може да те води да ловите риба в неделя сутринта.

Уайът спря да работи и вдигна глава.

— Нито дори понякога ли? — На лицето му все още беше изписана надежда.

— Нито дори понякога — повтори Али и нещо заседна в гърлото й. — Но сега имаме своя лодка, Уайът. Аз мога да те заведа да ловим риба, когато поискаш. Или може да ловим риба от нашия кей. Може и да не съм добра като Уокър, но знам основните неща. Пак може да се забавляваме заедно.

— Може — каза Уайът и отново се залови с релсовия път.

Али с облекчение осъзна, че няма да има сълзи, само разочарование. Това обаче по свой начин беше лошо колкото сълзите.

Петте минути, които му бе разрешила да играе, станаха десет. И после петнайсет. Тя знаеше, че Уайът вече трябва да е в леглото, но нещо я измъчваше и не й даваше покой. Нещо, за което подсъзнателно мислеше през целия ден.

— Уайът — предпазливо попита Али, — липсва ли ти Идън Преъри?

Той повдигна рамене. В момента караше влакче по железопътната линия и не я слушаше внимателно.

Тя опита отново.

— Липсва ли ти предишният ни квартал? И нашите приятели? Например Теди?

Уайът леко въздъхна, почти комичен в раздразнението си. Като старец, когото са прекъснали, докато чете вестник.

— Понякога ми липсват — отговори той и вдигна глава.

— Защото си мислех... — „Мислех си, че преместването ни тук може би е грешка.“ Но тя не каза това на Уайът. — Мислех си, че може да се върнем в Идън Преъри. Не може да живеем в старата ни къща, защото я продадохме, но може да вземем под наем апартамент. Аз може да си намеря работа, а ти да тръгнеш на детска градина.

Уайът престана да бута влакчето по релсите и погледна майка си. Сега Али привлече цялото му внимание.

— Може да задържим вилата — побърза да добави тя. — Да идваме тук за две седмици през лятото и да се виждаме с приятелите си. Само че вече няма да живеем тук постоянно.

— Но на мен ми харесва да живеем тук постоянно — каза Уайът и намръщи чело.

— Защо? — попита Али. — Знаеше, че ако отговорът му има нещо общо с Уокър Форд, това само ще засили склонността ѝ да напусне. Уокър вече не беше част от живота ѝ. Нито за нея, нито за Уайът. Отначало синът ѝ не каза нищо, само огледа дневната. Али проследи погледа му. Стаята беше много по-различна от първата им нощ там преди три месеца. Али и работникът Джони Милър бяха почистили, боядисали, излъскали и лакирали всеки сантиметър отвътре и отвън. Работата не беше лека, но ги възнагради. Дневната например излъчваше топлина и уют и не само че изглеждаше обитаема, но и добре поддържана. Може би дори обичана, с изненада осъзна Али. — Уайът, защо искаш да останеш тук? — настоя тя.

Той се замисли.

— Защото е дом — каза накрая момченцето. Категорично. И продължи да си играе с влакчето.

28.

— Значи... оставате? — повтори Джакс, защото не беше сигурна дали да повярва на онова, което току-що ѝ беше казала Али.

— Оставаме — потвърди Али и се усмихна унило.

— Това е най-хубавата новина, която съм чувала от дълго време — радостно заяви Джакс. Али и Уайът бяха дошли в Бътърнът само преди три месеца, но вече ѝ беше невъзможно да си представи живота тук без тях. — Тогава предлагам наздравица. — Вдигна кутията с кока-колата си. — За Али и Уайът, които остават в Бътърнът.

— Да пием за това — каза Карълайн и трите се чукнаха.

Беше вечер и те седяха около масата в кухнята на Джакс и ядяха пицата, която Али и Карълайн бяха донесли. Джой, Джоси, Джейд и Уайът бяха приключили с вечерята си и гледаха филм в дневната, а Джена, вече на две седмици, спеше в кошчето си на горния етаж. Бейбифонът примигваше на масата пред Джакс.

— Джакс — престорено неодобрително каза Карълайн, — нима си помисли, че Али ще замине заради някакъв си мъж? Ако от Бътърнът си тръгваше по една жена всеки път, щом връзката ѝ не провърви, в града нямаше да останат жени.

— Не, разбира се, че не съм си го помислила — отговори Джакс. — Тревожех се, че след като прекара лятото тук, Али може да реши, че Бътърнът е твърде скучен за нея, това е всичко.

— Скучен? — недоумяващо повтори Али. — Кое по-точно беше скучно, Джакс? Че Уайът и аз избягахме от вилата по време на бурята? Или че ти роди в дома ми?

Джакс се засмя. Али беше права.

Зелено-кафявите очи на Али изведнъж станаха сериозни.

— Когато Уайът каза, че това е домът ни, осъзнах, че той има право. Тук наистина е нашият дом. Може да живеем на много места и пак да не намерим някое, което да почувстваме като дом така, както тази порутена стара вила. Случилото се между мен и Уокър няма да отслаби чувството, че това е домът ни. Пък и нещата в работата стават

интересни. Сара започна да ме води в ателиета на художници и ще ми възложи да отговарям за връзките ни с тях.

— Това е чудесно — засия Карълайн.

— Има само една засечка в целия план с оставането ни — продължи Али и отчупи парченце от едната от курабиите с шоколад, които беше изпекла за Джакс. — Когато казах на Уокър, че не искам да го виждам повече, не съзнавах, че това ще бъде невъзможно в градче с големината на Бътърнът.

— Често ли го виждаш? — попита Карълайн и си отвори още една кутия с газирана вода.

Али въздъхна.

— Непрекъснато. На бензиностанцията, в бакалията, в банката — отброи на пръсти тя. — Въпросът е къде не го виждам.

— Няма проблем. Ще свикнеш — успокои я Карълайн, но гласът ѝ не прозвуча убедено.

— Може би — съгласи се Али, — но е адски неловко. И странното е, че докато аз се правя, че не го забелязвам, той ме гледа втренчено, сякаш иска да привлече вниманието ми. А в бакалията онзи ден направо тръгна към мен. Аз, разбира се, избягах, но той сякаш искаше да ми каже нещо.

— Може би наистина е било така — обади се Джакс.

Али повдигна рамене.

— Мисля, че Уокър няма какво повече да ми каже.

— Казал ти е, че се нуждае от време, а не че не държи на теб — подчерта Карълайн.

Али се намръщи, все още чупейки курабията.

— Не, не ми е казвал, че държи на мен. Всъщност мисля, че по свой начин държи на мен, но не е готов за сериозна връзка. И знаете ли какво? — попита Али, поглеждайки първо едната, а после другата си приятелка. — И аз не съм сигурна дали съм готова.

— Защото се чувстваш виновна ли? — попита Карълайн.

— И да, и не. Докато бяхме заедно, бях толкова увлечена от момента, че... не мислех за Грег толкова много, колкото би трябвало.

— Не знаех, че има ръководни насоки за това — подхвърли Карълайн.

— Няма, но понякога ми се иска да имаше. Как може да се влюбиш в някого, когато все още си спомняш колко много си обичала

друг?

В същия миг бейбифонът изпраща и трите се заслушаха. Чу се леко шумолене и изплакване, а после настъпи тишина.

— Всичко е наред — каза Карълайн, стана и започна да разчиства масата. Али ѝ помогна.

— Това е най-дългият ѝ сън — рече Джакс и погледна часовника си. — Шест часа.

— Шест часа е изумително за бебе на две седмици — окуражително каза Али, прибирайки мръсните чинии от масата. — Сигурно ще спи много.

— Може би — отговори Джакс и се намръщи. Не мислеше за циклите на сън на бебето, а защо Джеръми все още не се е върнал вкъщи тази вечер. Беше се обадил по-рано и бе казал на Джейд да ѝ предаде, че ще закъснее, но не му беше присъщо да не говори лично с Джакс. Както и да закъснява след работа. Особено след като в дома си имаше новородено бебе.

Карълайн сякаш прочете мислите ѝ и попита:

— Къде е Джеръми, миличка?

— О, той ще работи до късно днес. Скоро ще си дойде — уклончиво отговори Джакс и понечи да прибере остатъка от пицата.

— Не, недей — скара ѝ се Карълайн и грабна кутията от ръцете ѝ. — Тази вечер ние ще свършим всичката работа, въпреки че ти усложняваш нещата за нас, като отказваш да си купиш съдомиялна машина.

— Обичам да мия чинии — отговори Джакс, но не се опита да помогне на приятелките си, докато ги миеха. Не беше свикнала да я гледят, но тази вечер мислите ѝ бяха твърде заети с отсъствието на Джеръми, за да възрази. Тревожеше се какво би могло да означава това. И се страхуваше твърде много, за да се замисли по-сериозно по въпроса.

— Нещо не е ли наред, Джакс? — попита Али, докато бършеше чиния.

— Не — побърза да отговори Джакс и поклати глава. — Добре съм.

Али обаче не ѝ повярва. Тя остави чинията в бюфета, закачи кърпата и седна до Джакс.

— Питам се дали с ново бебе вкъщи става по-лесно всеки следващ път, или винаги е сякаш за пръв път? — попита Али.

— По малко и от двете — призна Джакс и после, за своя изненада, се разплака.

— О, Джакс. — Али я прегърна. Карълайн престана да бърше кухненския плот и също отиде да я утеши.

— Добре съм, наистина — настоя Джакс. — Само съм малко изнервена и прекалено чувствителна.

— Как няма да си — окуражи я Али. — Да имаш бебе е изтощително. Особено липсата на сън. — Тя леко потрепери, спомняйки си колко трудно ѝ беше, когато Уайът беше бебе.

— Пък и хормоните — добави Карълайн. — Когато донесох Дейзи у дома от болницата, непрекъснато ревах като уплашено хлапе на Хелюин.

Джакс се помъчи да се усмихне, докато бършеше сълзите си с хартиената кърпичка, която ѝ беше дала Карълайн, но знаеше, че причината не е липсата на сън или хормоните, а страхът. Чист и неподправен страх, че закъснението на Джеръми има нещо общо с факта, че е открил изчезването на парите от спестовната сметка за колеж.

— Не ви заслужавам — благодарно каза тя и прегърна първо едната и после другата си приятелка.

— Разбира се, че ни заслужаваш — увери я Али. В същия миг на вратата се появи Уайът.

— Мамо, филмът свърши — обяви той, сънено търкайки очи.

— Вече? — попита Али. — Не го ли пуснахме по видеото преди малко?

Уайът поклати глава.

— Не, наистина свърши. Искаш ли да знаеш какво стана? Мога да ти разкажа целия филм.

— Добре, но хайде да бъде по пътя, докато се прибираме. — Али се усмихна извинително на Джакс и я попита: — Добре ли си? Не се налага да тръгнем веднага. Може да почакаме, докато се върне Джеръми.

Карълайн кимна в знак на съгласие.

— Не, моля ви — отговори Джакс. — И двете сте на работа утре, забравихте ли? А и съм много по-добре, след като си поплаках.

Джакс се сбогува с Али, Уайът и Карълайн и изпрати дъщерите си да спят. По някакво чудо и трите си легнаха, без да се оплакват или да възразят.

След това провери Джена. Тя все още спеше, дишайки равномерно. Джакс оправи памучното ѝ одеялце, излезе от стаята и безшумно затвори вратата.

Слезе в дневната и зачака. Стана девет и половина. После десет. След това десет и половина. Къде е Джеръми, зачуди се тя и почувства надигаща се в гърдите ѝ паника. И защо не се обажда?

Най-после, малко преди единайсет, когато навън започна да ръми лек дъжд, Джакс чу, че пред къщата спира кола. Някой слезе и колата потегли. По чакъла на алеята се разнесоха стъпки. Тя стана от дивана и погледна през прозореца на дневната. Беше Джеръми, но изглеждаше... различен. Залиташе. Болен ли беше? Джакс забърза да му отвори вратата.

— Джеръми? Добре ли си? — попита тя.

Той спря на стълбите и леко се наклони на една страна.

— Добре съм — дрезгаво отговори, мина покрай нея и влезе в къщата. Джакс инстинктивно потрепери, когато долови миризмата на уиски, разнасяща се от него.

— Джеръми, пиан ли си? — попита тя, защото не можа да повярва на обонянието си. Затвори вратата и го последва в дневната, където той тромаво се отпусна на фотьойла. Джакс седна на дивана, за да бъде на разстояние от него. Имаше чувството, че не познава този Джеръми. Той ѝ се струваше непознат.

Може би защото нито веднъж през всичките им години заедно не го беше виждала пиан. За разлика от Джакс, която беше пълна въздържателка, той пийваше от време на време — чаша шампанско на сватбата им, по някоя бира, докато играеше покер — но никога толкова много. Веднъж Джеръми ѝ каза, че преди години решил, че напиването вечер не си заслужава цената на махмурлука на другия ден. Джакс обаче имаше друга теория защо Джеръми не преминава границата с пиенето. От уважение към нея. И заради хаоса, който бе създал алкохолът в семейството ѝ.

— Какво има, Джакс? — попита той и я погледна с малко помътнели очи.

— Нищо — мрачно отговори тя и отмести поглед встрани. — Не ти отива да си пиян.

Последва дълго мълчание.

— Не ми отива, а? — попита Джеръми с нехарактерен за него сарказъм. — А знаеш ли какво не отива на теб, Джакс? Не ти отива да лъжеш.

Тя въртна глава и го погледна, твърде изненадана, за да каже нещо.

— О, не се прави, че не знаеш за какво говоря.

— Не знам — отвърна Джакс, когато най-после съумя да продума. И наистина беше така. Беше му наговорила толкова много лъжи и бе премълчала толкова много истини, че не знаеше точно коя има предвид Джеръми.

— Наистина ли си мислеше, че няма да забележа липсващите пари? — попита той. — Трудно бих пропуснал десет хиляди долара, не смяташ ли?

Джакс имаше чувството, че всичкият въздух наведнъж излезе от тялото ѝ, но когато успя да си поеме дъх, промълви:

— Знаех, че рано или късно ще разбереш. Искаше ми се да ги възстановя, преди да откриеш, че ги няма.

— Да ги възстановиш? — подигравателно повтори той и Джакс трепна. Никога не ѝ беше говорил с такъв тон, нито на нея, нито на някой друг. — И как по-точно щеше да ги възстановиш? Познаваш ли някой, който би ти дал назаем десет хиляди долара?

— Не — потрепервайки, прошепна тя. — Не познавам никого, който би ми дал назаем толкова много пари. Но имах план... — Гласът ѝ заглъхна. Планът ѝ не струваше и Джакс го знаеше.

— План? — отново ѝ се присмя Джеръми. — Може би да обереш някоя банка? Или магазин за алкохол?

Джакс отново извъртя глава. Джеръми знаеше. Беше направил връзката. Но как?

Той видя прозрението, изписано на лицето ѝ, и поклати глава. Гневът му, изглежда, намаля. Но се замени с тъга. „А тъгата е по-лоша от гнева“ — реши Джакс.

— Ако си искала да прахосаш парите ей така, Джакс, защо не го направи? Бих ти го простил. Но да ги дадеш на Боби Луис? Къде ти беше умът?

Мислите на Джакс трескаво препускаха в главата ѝ. Какво знаеше Джеръми? И какво не знаеше?

Той видя изражението ѝ и се изсмя. Горчиво.

— Джакс, ако не ти бях толкова ядосан в момента, щях да те съжаля. Защото това те побърква, нали? Да се опитваш да бъдеш една крачка пред мен. Да се опитваш да разбереш къде се е объркал планът ти.

Тя преглътна с усилие, но не каза нищо. Не можеше. Беше твърде уплашена, за да говори.

— Е, ще ти кажа къде се обърка планът ти — продължи Джеръми неестествено спокойно. — Обърка се още в самото начало, Джакс. Защото тогава ти забрави колко трудно е да опазиш тайни в Бътърнът. Големи тайни. Малки тайни. Един ден всичките излизат наяве в този град.

Джакс все още се опитваше да диша нормално, по-точно изобщо да диша.

— И знаеш ли какво, Джакс? Когато разбрах за твоите тайни и лъжи, аз бях готов да ти простя. Защиитавах те пред себе си. До днес. Трябваше да внесе пари в банката. Знам, че обикновено ти се занимаваш с това, но ти не спа добре заради бебето снощи и затова реших да ти дам почивка и да го направя сам. Представи си изненадата ми, когато видях Джон Куортърман и той спомена, че си изтеглила парите. Отначало не му повярвах. Трябваше да видя с очите си банковото извлечение.

— Но как... — смотолеви Джакс, която все още не проумяваше как Джеръми е свързал нещата.

— Знаех, че Боби е излязъл от затвора, Джакс. Знаех, че е бил тук преди две седмици. Затова не беше трудно да се досетя какво се е случило.

Той се наведе напред, сложи лакти на коленете си и се хвана за главата. Изглеждаше сломен. Смазан. Сърцето на Джакс се сви за него.

Обзе я тъга. „Много съжалявам“ — помисли си тя, но нямаше доверие на гласа си да изрече думите.

— Защо го направи, Джакс? — тихо попита Джеръми, без да я поглежда. — Защо му даде парите?

Джакс пак не каза нищо.

Джеръми се вгледа в нея, въздъхна и отмести поглед встрани.

— Виж, знам защо си го направила. Той те е изнудвал. Но защо си му позволила да те изнудва? Защо не дойде при мен, Джакс? Защо не ми каза?

Тя се помъчи да преглътне буцата в гърлото си. В очите ѝ пареха сълзи.

— Опитвах се да те предпазя.

— От какво? — попита Джеръми и се прегърби на фотьойла.

— От истината — отговори Джакс и се почувства малко по-добре, че поне този път беше искрена. Каквито и да бяха последиците.

— Джакс, аз знам истината. Винаги съм я знаел.

Тя го погледна озадачено и се запита дали говорят за едно и също нещо, но не виждаше как е възможно.

Джеръми обаче кимна.

— Да, Джакс, тази истина. — Той се втренчи в нея и леко кървясалите му очи изведнъж се фокусираха. — Знам, че Боби е бащата на Джой. Знам го от деня, в който тя се роди. Знам го от деня, в който ти ми каза, че си бременна.

Джакс го погледна недоумяващо. Умът ѝ се опита, но не можа да обработи думите му.

— О, за бога, Джакс — нетърпеливо каза Джеръми. — В онази първа нощ, на пикника по случай Четвърти юли, чух, че си се срещала с Боби Луис. Това вероятно би трябвало да ме предупреди да стоя далеч от теб, не мислиш ли?

Джакс трепна. За пръв път чуваше Джеръми да казва нещо толкова жестоко.

— Но знаеш ли какво, Джакс? Не можех да стоя далеч от теб. И мислех, че държа под контрол всичко. До края на нощта, когато бяхме под лодката край езерото. И ти ме прелъсти, Джакс. Не беше ли така? Не че беше много трудно да го направиш. Дотогава вече бях полудял по теб. Желаех те неудържимо. Ти беше толкова невинна и в същото време толкова отракана. Комбинацията беше неустоима. Поне за мен.

Джакс седеше неподвижно и мълчеше. Полагаше усилия да слуша, въпреки че ѝ се виеше свят от шок.

— В онази нощ си казах: „Внимавай какво правиш. Бъди предпазлив“ — продължи Джеръми. — Знаех, че имаш таен мотив. И се досетих какъв е. Единствената причина да не те е грижа, че не взимаме предпазни мерки, беше или че не ти пука, че може да

забременееш, или че вече си бременна. И не бях глупак дори тогава. Знаех за тестовите за бащинство. Знаех, че не може да ми се търси отговорност за дете, което не е от мен. Мислех, че съм готов за всички непредвидени случаи. Но знаеш ли какво, Джакс?

Тя поклати глава. Не знаеше. Вече не знаеше нищо.

— Не бях готов само за един непредвиден случай — че ще се влюбя в теб. Защото когато две седмици по-късно ти ми каза, че си бременна, вече не ми пукаше кой е бащата. Реших, че да отгледам детето на друг мъж, е малка цена, която трябва да платя, за да прекарам живота си с теб. И после, когато се роди Джой, осъзнах, че няма значение от кого е детето. Не бих я обичал повече, ако беше моя дъщеря. — Джеръми погледна Джакс. Чертите на лицето му изведнъж омекнаха от някакъв спомен — може би за момента, когато за пръв път бе държал в ръцете си Джой. — Не ме разбирай погрешно. Не съжалявах, когато Боби Луис отиде в затвора. Не исках да се навърта тук и да ни създава неприятности. И ми олекна, че Джой прилича на теб. Щях да я обичам дори ако беше пълно копие на баща си, но все пак...

— Знаел си? — промълви Джакс, която все още се мъчеше да проумее какво ѝ казва Джеръми. — Знаел си през цялото време? Защо не ми каза?

— Защо ли? — попита той, като все още се държеше за главата. — Не знам. Сега ми се иска да ти бях казал. Навремето обаче ми се струваше важно да не знаеш. И се тревожех, че ако ти кажа, ти винаги ще търсиш знаци, че не обичам Джой колкото другите момичета. А аз я обичам. Не по-малко от другите ни дъщери.

— Знам — рече Джакс и нещо стегна гърлото ѝ. Беше убедена, че това е вярно. В отношението на Джеръми към децата им през годините нямаше абсолютно никаква разлика. Този факт изостри болката ѝ, защото я накара да го обикне още повече, макар да знаеше, че ще го изгуби.

Той въздъхна тежко и каза:

— Виж, Джакс, не искам да те зарязвам в това положение, но не мога и да остана. Не и след това, което се случи. Мога да ти простя, задето не ми каза, че Боби е бащата на Джой, но за парите не мога да ти простя.

— Защо? — попита тя, отчаяно съпротивявайки се срещу неизбежното. — Защо това е много по-лошо?

— Защото ти отново ме излъга. — В гласа му пак прозвуча гняв. — И взе нещо, което принадлежеше на всички нас, шестимата, и го прахоса. И не само това, Джакс, но и ми нямаше достатъчно доверие, за да ми кажеш истината. След толкова много години брак. Нито дори сега. Ти продължаваш да лъжеш и да криеш тайни. Не издържам вече, Джакс. Не мога да живея така.

Джеръми нетърпеливо потърка очи и Джакс изненадано осъзна, че той плаче. Тази вечер за пръв път се случиха две неща. Тя за пръв път го видя пиан и да плаче.

Джакс си пое дълбоко дъх, мъчейки се да удържи сълзите си.

— Джеръми, вече не е необходимо да живееш така. Сега знаеш истината. Цялата. И повече никога няма да те излъга — заяви тя, макар да знаеше, че вече е късно.

Изразението му потвърди опасенията ѝ. Той я погледна със смесица от гняв и съжаление.

— Надявам се не си толкова наивна, за да мислиш, че сме видели Боби Луис за последен път, Джакс — каза Джеръми, без да обръща внимание на молбата ѝ. — Това е проблемът с изнудването. То не свършва с плащането. Дори ако му кажеш, че аз знам за Джой, това няма да има значение. Той ще заплаши, че ще поиска да направят ДНК тест на Джой. И въпреки че ти и аз много добре знаем, че Боби Луис няма реален интерес да бъде баща на Джой, съдиите няма да го знаят. Ето защо вероятно ще се наложи да му платим отново. Ще направим всичко само за да го държим далеч от нея, нали?

— Не. — Джакс енергично поклати глава. — Той няма да се върне. Боби Луис напусна града, след като му дадох чека. Оттогава не съм го виждала, нито чувала.

— О, дай му време. Ще дойде пак — мрачно предрече Джеръми.

— Не, сигурна съм, че няма да се върне. Бих заложила живота си на това.

Джеръми я погледна с любопитство. И после загрижено.

— Какво си му казала, Джакс? — попита той и се намръщи.

— Аз не съм му казала нищо, но Франки му каза. Той беше в „Москито Ин“ вечерта, когато се срещнах с него, и разбра, че Боби ме заплашва. Затова го изгони и отиде с него до пикапа му. Казал на Боби

да се маха, да не се връща повече и че ако дойде пак, ще го убие, без да му мигне окото. — Джакс щракна с пръсти. — И Франки говореше сериозно. Той е убил човек при самозащита. И ми каза, че пак ще го направи. За да защити мен. Всъщност за да защити нас. Така каза.

Тя се надяваше, че Джеръми ще се поуспокои, като чуе това, но остана разочарована. Той не изглеждаше успокоен, а напротив, още по-ядосан.

— Страхотно — каза Джеръми. — Много съм развълнуван, че сега друг мъж води моите битки вместо мен. Я стига. Не разбираш ли, Джакс? Аз трябваше да водя този разговор с Боби, не Франки. И ако ми беше казала, че ще се срещаш с Боби, щях да дойда с теб и можеше да уредим нещата заедно.

После изведнъж той пак се отпусна във фотьойла. Вече не изглеждаше пиян, а само изтощен. И това разби сърцето на Джакс.

Тя стана и се приближи до него с безумната идея, че може да му помогне някак. Да го утеши. Да му вдъхне увереност. Нищо, че и тя не се чувстваше добре. Цялата трепереше. И сълзите, които се мъчеше да сдържи, вече се стичаха по лицето ѝ.

Джеръми обаче вдигна ръка.

— Не, Джакс, недей. Не прави нещата още по-трудни. Ще хвърля няколко неща в куфара и ще си тръгна. Ще се обадя на някой приятел да ме вземе. Някой, който ще ми позволи да спя на дивана му, докато си намеря нещо... постоянно. — Той се запъна леко на последната дума.

Джакс се смрази от страх, но после, както в миналото, страхът донесе яснота и с тази яснота дойде решение. Не можеше да поправи грешките си, но поне можеше да направи настоящето малко по-лесно за Джеръми. В края на краищата, той не беше сторил нищо лошо. Беше обичал нея и Джой, макар да знаеше, че Джой е дъщеря на Боби. Защо той да бъде наказан? Тя беше виновна за сегашното им положение. Тя трябваше да си тръгне.

— Аз ще си тръгна, Джеръми — заяви Джакс, изведнъж обзета от сюрреалистично спокойствие. — Ти остани тук с момичетата. Те се нуждаят от теб и те обичат.

— Джакс, не мога да се грижа за Джена — отчаяно каза той. — И за още три деца. И да работя.

— Ще взема Джена — обясни Джакс. — Момичетата ще започнат училище във вторник. А след училище Джой ще се грижи за другите. Нямах представа колко отговорна стана тя това лято. Ще им помага с домашните, вечерята, лягането.

Джакс се замисли за всичко, което щеше да ѝ липсва, рутинните неща, които винаги ѝ бяха доставяли удоволствие. Отново почувства болка, че лъжите и премълчаванията ѝ са причинили страдания на хората, които обича най-много. И макар да смяташе, че трябва да си тръгне, мисълта за онова, което щеше да загуби, беше прекалено болезнена. Джеръми я погледна недоверчиво.

— И къде ще отидете с Джена?

„При единствения човек, който би приел майка и двуседмичното ѝ бебе“ — помисли си Джакс.

— При Карълайн — отговори тя. — И момичетата може да идват да ме виждат там всеки ден след училище.

Джакс отново се постара да запази спокойствие. Дължеше го на Джеръми. Щеше да си тръгне бързо и кротко, без да прави сцени, без самооправдателни речи, молби за прошка или грозни истерии.

Тя стана и машинално се качи по стълбите горе, в спалнята им. Свали куфар от най-горната лавица на дрешника, сложи го на леглото и започна да хвърля вътре дрехите си. След това занесе куфара в стаята на Джена и сложи и някои нейни неща. Трябваше да дойде пак някой път, когато Джеръми не беше вкъщи, и да вземе и останалите им неща. Засега си спомни за най-важното за бебето — памперси, влажни кърпи и дузина памучни бодита.

Щом събра багажа, Джакс дръпна ципа на куфара, занесе го в пикапа си и го хвърли на предната седалка. После взе бебешкото столче на Джена от задната седалка и го качи в стаята ѝ. Докато я вдигаше от кошчето ѝ и я слагаше на столчето, Джена се размърда, но не се събуди. Джакс ѝ сложи предпазните колани и я смъкна долу. Джеръми все още седеше в дневната, когато тя мина покрай него и излезе. Той не вдигна глава.

Сълзи замъглиха очите ѝ, докато слагаше бебешкото столче на задната седалка. Джакс ги преглътна, докато караше по краткото разстояние до „Пърл“. Спря на улицата пред кафенето, взе бебешкото столче с Джена и куфара и натисна звънеца на апартамента на Карълайн.

— Джакс? — изненада се Карълайн, когато отвори вратата, и с един бърз поглед видя всичко — бебето, куфара и нещастното изражение на лицето на Джакс. — Какво се е случило, миличка? Какво не е наред?

— Всичко — промълви Джакс. — Всичко се обърка.

— О, миличка — тъжно каза Карълайн, взе куфара от ръката ѝ и я поведе вътре. — Влизай. Може да ми разкажеш какво е станало горе.

И Джакс ѝ разказа всичко. От самото начало. И накрая добави, че се е случило единственото нещо, от което винаги се е страхувала. Беше загубила Джеръми. Завинаги.

29.

— Време е за шоу — измърмори под носа си Уокър, докато се взираше през остъклената врата на галерия „Шишарка“ и нетърпеливо оглеждаше помещението, търсейки Али. Тя беше там, в отсрещния ъгъл вдясно. Стоеше пред една картина и водеше задълбочен разговор с жена на средна възраст, очевидно клиентка. Уокър изпита завист, че жената е успяла да привлече вниманието ѝ. Отвори вратата. Али чу камбанките, прикрепени за нея, и погледна към него. За момент, очаквайки поредния клиент, на лицето ѝ се изписа учтиво любопитство. Когато обаче видя, че е той, красивото ѝ, гладко чело се намръщи. Тя мрачно скръсти ръце на гърдите си и се извърна от входа на галерията и Уокър. Той разбра, че ще се престори, че не го е видяла. Тя го правеше непрекъснато след разговора им в кухнята ѝ в онзи следобед. Не му обръщаше внимание и Уокър не предприемаше нищо.

„Е, не и днес“ — решително се закани той. Днес това щеше да се промени, защото сега Уокър не беше дошъл като отритнат любовник, а като клиент. И ако беше професионалист в работата си, Али трябваше да признае присъствието му, дори да се наложи да я чака цял ден.

Петнайсетина минути по-късно той започна да мисли, че наистина ще я чака цял ден. Тя все още разговаряше с жената и обсъждаше картината. Уокър се преструваше, че разглежда една керамична ваза, и подслушваше разговора им. Жената харесваше акварела, който гледаха, или поне така твърдеше, но се притесняваше дали ще отива на новата покривка на дивана ѝ. Това му се стори смешно. Кой си купува картини, които да подхождат на дивана му? И как търпеше Али такива хора по цял ден? Той реши, че това е обида за достойнството ѝ. И ако тя трябваше да го търпи, Уокър не беше длъжен.

Той се приближи до тях небрежно и застана пред акварела, изобразяващ изглед към брега на езеро, което много приличаше на Бътърнът. Уокър хареса картината. И петстотин долара му се видяха приемлива цена.

— Хубава картина — подхвърли той. — Това езерото Бътърнът ли е?

Жената с новата покривка на дивана си го погледна малко нервно. Очевидно чакаше Али да му каже нещо, но тя подчертано го игнорира.

Уокър се приближи и застана на по-малко от една ръка разстояние от тях. Жената отстъпи крачка назад и погледна Али.

— Искате ли да помогнете на клиента? — намръщено попита тя.

Али стисна челюсти и пак не го погледна.

— Господин Форд вижда, че съм заета в момента — каза тя на жената. — Може да дойде някой друг път.

— Всъщност не може — упорито заяви Уокър. — Господин Форд трябва да говори с теб сега.

— Сега съм заета — отвърна Али, която все още се преструваше, че разглежда акварела. — Мисля, че дори господин Форд вижда това.

— Виждам — каза Уокър, — но няма да си тръгна, докато не говориш с мен. Или поне не се разберем кога и къде да поговорим.

Изненадана, клиентката отстъпи още назад. Поглеждаше ту него, ту Али и чакаше да види какво ще стане.

Али най-сетне погледна Уокър.

— Имаш една минута — троснато каза тя и му направи знак да я последва в друг ъгъл на галерията. — Какво правиш тук? — изсъска, щом останаха насаме.

— Не е ли очевидно? — попита той и я погледна в очите. — Дошъл съм да те видя.

— Моментът не е подходящ — заяви тя и се изчерви, — нито мястото. На работа съм.

Уокър се помъчи да се съсредоточи върху думите ѝ, но почувства, че го обзема необяснимо смущение. Странно беше, че Али има такова въздействие върху него. Не му се беше случвало друг път.

И все пак беше разбираемо. Днес тя изглеждаше особено привлекателна. Беше с вталена блуза, тясна пола и обувки с ниски токчета, а косата ѝ беше сресана назад и прибрана хлабаво на тила. На ушите ѝ се поклащаха обеци и във въздуха около нея се разнасяше леко ухание на жасминов парфюм.

Уокър не я беше виждал в такава светлина — на работа. Замисли се как му харесва повече — в деловия си вид или с потника, късите

джинсови панталони и джапанките — но не можа да прецени. И двете ѝ страни бяха еднакво прелестни. И еднакво неустойими.

— Уокър? — рече тя с нарастващо нетърпение. — Казах, че работя.

— Знам — отвърна той, опитвайки да се съсредоточи. — И чаках, но онази жена никога няма да вземе решение. Картината струва петстотин долара. Защо тя се отнася към нея така, сякаш е най-важното решение в живота ѝ?

Съдейки по изражението на Али, Уокър явно беше сбъркал с отговора си.

— Петстотин долара са много пари — сопна се тя. — Поне за някои хора.

— Добре, права си. Не исках да кажа, че не са много, но имам чувството, че онази жена ти губи времето.

— За разлика от теб ли? — попита Али и озадачено повдигна вежди.

„Опа“ — помисли си Уокър, но отказа да бъде разубеден.

— Виж, сега ще те оставя, ако се съ согласиш да се срещнем по-късно.

— А ако не се съглася?

Той не се беше замислял за тази вероятност.

— Тогава оставам.

— Не говориш сериозно.

— Какъв избор имам, Али? Когато ти се обадя, включва се гласовата поща. А щом те видя на публично място, ти направо ще си строшиш краката, за да избягаш от мен — каза Уокър и тя не оспори думите му. — Виж, дай ми петнайсетина минути. Само това искам. Ако ме изслушаш, обещавам, че повече няма да ти се наложи да говориш с мен. Освен ако, разбира се, сама не пожелаеш. — Той ѝ се усмихна подкупващо, но тя не отвърна на усмивката му. Но и не отказа.

— Добре — отговори Али, след като обмисли предложението му. — Ще разговарям с теб веднага щом жената си тръгне. И ще имаш точно петнайсет минути.

Преди да отговори, Уокър забеляза, че жената, която гледаше акварела, тръгна към изхода. Али също я видя.

— Извинявай — каза тя и се приближи до нея. — Трябваше да говоря с господин Форд. Имате ли други въпроси за картината?

Жената поклати глава.

— Мисля, че още не съм готова да я взема — малко засрамено отговори тя. Фактът, че Али я заряза, явно не ѝ се понрави. — Може да се отбия следващия път, когато дойда в Бътърнът.

— Ще се радваме да ви видим — любезно каза Али. — Искате ли да ви дам информация за художника?

— Добре — отвърна жената, спря на вратата и предпазливо погледна Уокър. Не трябваше да си гений, за да се досетиш, че е чула част от разгорещения му разговор с Али.

Докато Али изваждаше биографията на художника от бюрото, на Уокър му хрумна идея. Той извади портфейла си.

— Госпожо, извинете, но не чух как се казвате — рече той, приближавайки се към жената.

— Не съм ви казвала името си — намръщи се тя.

— А, да — усмихна се Уокър. — Не се запознахме.

— Не. — Жената беше малко надменна, но и заинтригувана. — Аз съм Ан Санфорд.

— Е, Ан Санфорд — рече той и извади кредитната си карта от портфейла, — днес е щастливият ви ден. Ще купя тази картина, но не за себе си, а за вас.

— Защо... бихте го направили? — заеквайки, попита тя.

— А защо не? — отново се усмихна Уокър, надявайки се, че все още му е останал малко от предишния чар. Очевидно беше така, защото жената се изчерви и му се усмихна малко неуверено.

Али се приближи до тях. Даде лъскава брошура на Ан Санфорд и в същото време гневно погледна Уокър.

— Господин Форд — хладно каза тя, — жестът ви е много мил, но не е необходим. Ако реши, че харесва картината, госпожа Санфорд винаги може да дойде и да си я купи.

— Няма да ѝ се наложи — безгрижно каза Уокър и сложи кредитната си карта в ръката на Али. — Защото госпожа Санфорд... Ан... ще си тръгне с картината днес. Нали, Ан? — отново ѝ се усмихна той.

— Аз... Ами предполагам — отвърна тя, като му се усмихваше. Сдържаността ѝ се разтопи напълно. Приличаше на ученичка, която са

поканили на танц.

— Е, чу я — рече Уокър на Али и ѝ намигна.

Тя му хвърли убийствен поглед и отиде да откачи картината.

Уокър занесе картината, увита в кафява хартия, до колата на Ан, сбогува се с нея и се върна в галерията.

Али кипеше от гняв.

— Какво има? — попита той. — Нали продаде картината?

— Продадох я на теб — подчерта тя, — а исках да я продам на нея.

— Каква е разликата? — Уокър се приближи до бюрото, което Али подреждаше.

— Като бизнесмен, ти би трябвало да знаеш каква е разликата. Аз не само се опитвах да ѝ продам картината, но и да установя контакт с нея, така че следващия път, когато дойде тук, да си купи нещо друго. А тя ще дойде, защото сестра ѝ има вила в Бътърнът.

Уокър въздъхна. Чувстваше се тъжен и разочарован.

— Виж, съжалявам. Може би не трябваше да го правя. Но аз съм отчаян, Али. И реших, че ако дойда тук, няма да можеш да се отървеш от мен толкова лесно, колкото на други места в града.

— Прав си — леко се усмихна Али. Гневът ѝ намаля. Седна на високото столче зад бюрото, извади кафяв хартиен плик и измъкна сандвич, увит във восъчна хартия.

— Ако не възразяваш — добави Али, разопаковайки сандвича, — ще изям обяда си, докато разговаряме. Всъщност докато ти говориш — поправи се тя.

— Още ли не си обядвала? — попита той.

— Бях заета — отвърна Али и отхапа от сандвича си.

— Тогава позволи ми да те заведа на обяд. Сигурен съм, че сандвичът е хубав, ако си го правила ти, но честно казано, това изглежда... малко тъжно.

Али погледна сандвича си, въздъхна и го остави.

— Наистина изглежда малко жалко — призна тя и отново го напъха в кафявия плик.

— Тогава нека да те заведа в „Пърл“ — предложи Уокър, изпитвайки слаба надежда. — Днес специалитетът е сандвич с бекон, маруля и домати. Може ли да те замести някой? За малко?

— Мога да затворя за половин час. Сара няма нищо против, когато съм сама тук. Но не трябва да се бавя — добави тя, все още отбягвайки да го погледне в очите.

Али сложи табелка с надпис „ВРЪЩАМ СЕ СКОРО“ на витрината и тръгна с Уокър към „Пърл“. Оживеният час по обяд беше свършил и с изключение на няколко забавили се клиенти, повечето маси бяха свободни.

Карълайн се бе навела над барплота и разговаряше с Джакс, която седеше на едно от въртящите се столчета и държеше бебето си. Уокър го погледна и се зачуди колко е мъничко. Колко ли голямо беше? На месец? Не можеше да си представи каква смелост се изисква да държиш толкова мъничко и уязвимо същество.

Джакс обаче се чувстваше съвсем удобно, притискайки Джена до гърдите си така, че брадичката ѝ да е подпряна на рамото ѝ. Махна с ръка на Али, но щом видя, че тя е с Уокър, учтиво отмести поглед встрани. Карълайн също се държеше сдържано. Тя дойде и взе поръчката им — две лимонади и два сандвича с бекон, маруля и домати — и веднага се оттегли.

— Как е Джакс? — тихо попита Уокър и отново я погледна.

Али безучастно повдигна рамене.

— Добре е.

— Оставила е съпруга си и трите си деца и е добре? — недоверчиво попита Уокър.

— Тя вижда по-големите си дъщери всеки ден тук — отвърна Али и леко се намръщи. — Но останалото е... сложно.

— Сигурно. Видях Джеръми в железарския магазин вчера — каза той, след като Карълайн им донесе лимонадите. — Изглеждаше ужасно, сякаш не е спал от няколко дни. Уплаших се, че ще заспи прав зад щанда. — Уокър не ѝ каза, че напълно съчувства на Джеръми, защото и той не спеше добре напоследък.

— Не знам как се справя Джеръми — призна Али, — но Джакс умее да оцелява. Тя ще го преживее по един или друг начин. Но ти не ме доведе тук да говорим за това, нали? — добави тя и отпи от лимонадата си.

— Не — отговори Уокър и нервно се огледа наоколо. Знаеше, че няма много време. Не искаше обаче да го прекъсват, докато говори, и

затова реши да изчака да дойдат сандвичите. — Как е Уайът? — попита той.

Чертите на лицето на Али мигновено омекнаха.

— Наскоро тръгна на детска градина — гордо каза тя. — И много му харесва. Мисли, че учителката му, госпожица Коновър, прилича на принцеса. И разбира се, обожава най-добрата си приятелка Джейд, която е в първи клас. Това му дава правото да се хвали на детската площадка.

Уокър се усмихна.

— Правото да се хвалиш е важно. И учителка, която прилича на принцеса? Това определено е много стимулиращо. — Той се засмя. Нервното му напрежение отслабна. — Ами риболовът? Водила ли си го да лови риба наскоро?

— Не — поклати глава Али. — Опитах се, но очевидно не мога да те заменя. Уайът каза... — Тя млъкна по средата на изречението. — Няма значение.

Уокър обаче се досети. Ако на Уайът му липсваха риболовните излети рано сутрин, той го разбираше много добре. И на него му липсваха. Всъщност не беше ходил за риба от последния път, когато бе взел и Уайът. Струваше му се някак нередно да отиде без него.

Карълайн им донесе сандвичите и когато няколко минути по-късно вдигна глава, Уокър видя, че тя е изчезнала заедно с Джакс и бебето и неколцината клиенти, които се бяха забавили с обяда си. Двамата с Али бяха сами в кафенето. Вече нямаше извинения да отлага разговора.

— Виж — каза той. Нервността му се завърна, докато си играеше със салфетката. — Не съм добър в говоренето. Предполагам, че затова обичам риболова. Там не е необходимо да говориш. Искам обаче да разбереш защо се държах така. Затова само ме изслушай. И се опитай да бъдеш непредубедена. Искам само да ме изслушаш.

— Слушам — с неразгадаемо изражение каза Али.

Уокър си пое дълбоко дъх и започна без предисловие от деня, в който Кейтлин дойде в кабинета му в дока за лодки и му съобщи, че е бременна. Разказа за деня, в който ѝ предложи брак. И после премина към дългите самотни месеци, които последваха, когато двамата живееха заедно като съпруг и съпруга, но и като свършено непознати.

Уокър внимаваше да не прехвърли вината върху Кейтлин. Всъщност той я пое изцяло. Призна пред Али, че е трябвало да бъде откровен с Кейтлин, след като е осъзнал, че бракът им е грешка, че не ѝ е обръщал внимание и се е заровил в работата си. Така му беше по-лесно, отколкото да каже истината на Кейтлин, но и по-малодушно.

Щом стигна до онази част, в която Кейтлин вече не усещаше бебето да мърда, Уокър леко се запъна. Тази откровеност беше нещо ново за него. Не беше говорил за това с никого досега, нито дори с брат си Рийд, който можеше само да предполага какво се е случило. Уокър обаче продължи да говори. Вече нямаше връщане назад. Не и когато залогът беше толкова висок.

Разказа на Али как е закарал Кейтлин в болницата и за новината, която им бяха съобщили там. За желанието на Кейтлин да го напусне веднага щом я изпишат. Как я е убедил да се върне при него и да даде на брака им втори шанс, макар по-късно да бе осъзнал, че той самият няма намерение да опитва наново. И накрая — за заминаването на Кейтлин в ранните часове на онова снежно януарско утро.

През цялото време Уокър гледаше салфетката, която методично нахъса на парченца, но поглеждаше крадешком Али, едва ли не очаквайки тя да бъде отвратена от безчувствеността му. Или от егоизма му. Тя обаче имаше натъжен вид.

— Тогава я видях за последен път — завърши той и взе друга салфетка. — Неочаквано Кейтлин дойде тук преди месец. И можеше да не се срещна с нея, ако не беше ти, Али.

— Аз? — изненада се тя.

— Да, ти — кимна Уокър. — Защото сутринта след нощта, която прекарахме заедно, осъзнах две неща. Първото беше, че трябва да говоря с Кейтлин. Знаех, че връзката ми с нея още не е приключила. Бракът ни бе свършил на хартия, но това не беше всичко.

Али се намръщи, без да разбира.

— Не искам да кажа, че все още държах на нея по романтичен начин — побърза да добави той. — Уважавах я като човек. И ѝ дължах извинение. Голямо извинение, Али. Оказа се, че нямам представа как да се свържа с нея. Може би защото тя не е искала да мога да се свържа. Накрая я открих чрез нейна приятелка и я помолих да дойде в Минеаполис да се видим. Кейтлин обаче дойде в Бътърнът. Не знаех, че ще дойде тук, Али. Иначе щях да ти кажа. По-късно тя ми обясни,

че не ми се обадила предварително, защото до последния момент се е колебала дали да дойде или не. Толкова много ми била ядосана все още.

Али наведе глава към сандвича си и леко го побутна с пръст, но не го изяде.

— Както и да е — продължи Уокър, — Кейтлин остана в Бели борове два дни и прекарахме известно време заедно. Няма да те лъжа. Отначало беше напрегнато. Но разговаряхме — повече, отколкото когато бяхме женени. Каза ми, че се е сгодила. — Той се разведри при спомена колко щастлива беше Кейтлин, когато споменавахе за годеника си. — И аз ѝ се извиних... Казах ѝ, че все още се обвинявам, че тя загуби бебето.

— Уокър — прекъсна го Али и поклати глава, но той продължи да говори.

— Не, вярно е, Али. Аз съм виновен. Лекарят каза, че се случват такива неща, макар че не се знае защо. Но щеше ли да се случи, ако Кейтлин не беше толкова нещастна? Много се съмнявам. И все пак беше хубаво, че се видяхме и че най-после сложихме край на брака си така, както официалният развод не може да го направи. Гневът ѝ към мен малко намаля. И аз трябваше да ѝ върна нещо. Нищо ценно. Нещо, което тя бе забравила. — Уокър поклати глава, като си спомни за нощницата, която беше открил на най-горната лавица в килера. — В онова утро, докато лежах в леглото с теб и те гледах, докато спиш, аз осъзнах и още нещо, Али. — Той я видя, че леко поруменя от интимната картина, която думите му ѝ припомниха. — Осъзнах, че съм ужасен от факта, че съм влюбен в теб. — Уокър се втренчи в нея.

Зелено-кафявите ѝ очи се отвориха широко от изненада, а златистата ѝ кожа придоби още по-топъл оттенък на розовото. Той реши, че тя определено не е очаквала обяснение в любов по време на обяда.

— Вярно е — настоя. — И ми е за пръв път. Уплаши ме до смърт. Изпаднах в паника. Помислих, че получавам сърдечен удар. — Той се усмихна при спомена. — Преди това смятах, че влюбването е нещо, което се случва на други хора, но не и на мен. Мислех, че не съм толкова глупав, че да се влюбя. Докато те гледах обаче, а ти беше приказно красива, бях изпълнен с любов към теб. И осъзнах, че сърцето ми ти принадлежи, Али. Помислих си: „Бог да ми е на помощ,

защото с мен е свършено“. Най-лесното щеше да бъде да ти кажа за чувствата си. Това обаче изискваше повече смелост, отколкото имах.

И когато дойде Кейтлин, аз използвах посещенията ѝ като извинение да се опитам да спечеля повече време. Не знаех, че ще реагираш така остро и че ще ми кажеш да се разкарам завинаги. — Споменът за това все още го натъжаваше.

— Не мисля, че това бяха точните ми думи — измънка Али и се подсмихна.

— Не. Ти си твърде учтива, за да кажеш такова нещо. Но дори да го беше казала, аз си го заслужавах.

Усмихна ѝ се и се възхити колко е красива под струите светлина, проникваща през спуснатите наполовина щори в кафенето. На лицето ѝ беше паднал кичур коса и той едва се сдържа да не се пресегне да го прибере.

— Уокър — каза тя и изведнъж се изправи на стола. — Оценявам искреността ти. Разбирам, че не ти е било лесно да ми разкажеш цялата история, но не виждам как това променя нещата. Имам предвид между теб и мен.

Той се стъписа.

— Променя всичко, Али.

Тя не изглеждаше убедена.

— Не съм сигурна. Ти, изглежда, си успял да си изясниш миналото. Това е хубаво. Но доколкото знам, все още си същият човек, който се е паникьосал сутринта, след като е прекарал нощта с мен. Какво те кара да мислиш, че си се променил? И защо смяташ, че няма да се паникьосаш отново следващия път? Ако има следващ път.

Ако. Уокър не хареса тази дума.

— Виж, Али, бях такъв, но вече не съм. Обичам те и това ми даде смелост, каквато не подозирах, че притежавам. Може би така въздейства любовта върху хората. Не знам. Предполагам, че все още имам да уча много.

Али поклати глава.

— Откъде знаеш, че това е любов, Уокър, а не временно увлечение?

— Мислих за това — призна той. — Особено след като всичко това е ново за мен. Да не мога да спя и да ям, да се съсредоточа в работата си или в нещо друго, а само да мисля за теб. Но не смятам, че

това е младежко увлечение, Али. Това е много повече. Способен съм да те обичам.

Тя се замисли.

— И страха, който си изпитал онази сутрин, след като прекарахме нощта заедно, го няма?

Уокър повдигна рамене.

— Е, остана малко, но предишният страх се замени с нов — страхът, че няма да бъдеш част от живота ми.

Али наведе глава и прехапа устни.

— Не знам — промълви тя.

— Какво не знаеш? — Уокър неволно се втренчи във вдлъбнатината в основата на шията ѝ, спомняйки си целувките, с които я беше обсипвал. И удоволствието, което я беше накарал да изпита. Сега обаче, докато седяха един срещу друг край масата, между тях сякаш имаше невидима стена. Али беше възбуждащо близо, но той не можеше да протегне ръка и да я докосне. Не можеше да докосне шията ѝ, нито дори красивите пръсти на загорялата от слънцето ѝ ръка, положени леко на масата. Уокър изпи глътка лимонада и си помисли, че това е истинско мъчение, чийто край не се вижда.

— Съжалявам, Уокър, но не знам дали да ти вярвам — каза тя толкова тихо, че той трябваше да се наведе напред, за да я чуе. — И не само заради мен, а и заради Уайът. Защото, ако пак не излезе нищо, аз няма да бъда единствената с наранени чувства.

— Знам — побърза да каже Уокър. — И сигурно ме възприемаш като риск, но мога да ти докажа, че съм се променил, ако ми позволиш.

— И трябва да направя огромен скок в доверието? — недоверчиво попита Али.

— Именно. Трябва да направиш точно това.

— Аз... Нужно ми е време да си помисля. Не мога да ти отговоря веднага.

Той кимна.

— Имаш колкото време ти е необходимо. И Али, ако решиш, че отговорът ти е „не“ и че не искаш да опиташ отново, тогава ще ти спестя неудобството да ме срещаш на разни места в града.

— Какво искаш да кажеш?

— Брат ми Рийд иска да се върна в Минеаполис. Цяло лято се мъчи да ме убеди. Казва, че докът за лодки в Бътърнът вече не се

нуждае от мен през цялото време, и е прав. Ще го ръководи главният управител Клиф.

— А ако решим да опитаме отново? — намръщено попита Али.

— Ще остана тук с теб и Уайът и ще управлявам дока в Бътърнът, а Клиф ще отиде в Минеаполис и ще бъде дясната ръка на Рийд. Аз естествено предпочитам този вариант, но ако не мога да те имам, не го искам.

— Но ти обичаш къщата си тук — възрази тя. — И езерото.

— Да — призна Уокър, — но те няма да означават нищо за мен без теб и Уайът в живота ми.

— Уокър — промълви Али, — това е много важно решение.

— Знам. И не искам да те притискам. Мисли колкото време ти е необходимо. И когато решиш, обади ми се. Или ела при мен. По всяко време на денонощието.

Той се усмихна, като си спомни последния път, когато тя дойде при него. И страстната нощ, до която доведе идването ѝ. Али видя усмивката му и се намръщи. Досети се какво си спомня.

— Уокър? Каквото и да се случи, знаеш, че не става въпрос само за теб и мен, а и за Уайът, нали?

— Разбира се. Не бих си и помислил друго — веднага отговори той. — Уайът е изумително малко момче. — „И ужасно ми липсва“ — помисли си той.

Али погледна часовника си и на лицето ѝ се изписа изненада. Уокър също погледна часовника си виновно. Наистина ли бяха седели тук толкова дълго? Тя трябваше да се връща в галерията. Бръкна в чантата си и извади портмонето си, но Уокър заяви:

— Аз ще се погрижа за сметката. Извинявай, че те задържах.

Али замислено му каза довиждане и излезе.

Уокър бавно въздъхна. Беше направил всичко възможно. Каза ѝ всичко. Сега нещата бяха в нейните ръце. И каквото и решение да вземеше, той щеше да го уважи. И да живее с него.

Остави няколко банкноти на масата и след това погледна чинията ѝ. Не беше хапнала нито залък от сандвича си. Уокър въздъхна и се зачуди дали да не каже на Карълайн да го увие и той да го занесе на Али в галерията, но се отказа. Не знаеше дали тя иска да го види и не искаше да ѝ се натрапва.

30.

Карълайн отново натисна звънеца на вратата, този път продължително. Знаеше, че в къщата има някого. Всички прозорци светеха. И някъде отвътре се чуваше думкане на рок музика. Нямаше да си тръгне, докато някой не отвори вратата. Най-послед, след пет минути, се чу раздразнен глас.

— Добре, добре, престани. Идвам, по дяволите.

Вратата се отвори и на прага застана Джеръми, ядосан и разрошен. Беше с мръсна тениска и стари джинси. Косата му беше разрошена, имаше тридневна брада и под кафявите му очи се виждаха тъмни сенки от умора.

— О, Джеръми — тъжно каза Карълайн. — Изглеждаш ужасно.

— Много мило, че го казваш — иронично изръмжа той.

Карълайн се намръщи. Джеръми не беше саркастичен по природа. Всъщност преди раздялата си с Джакс той неизменно бе добродушен и учтив. Беше изумително как е възможно един човек да се промени толкова много за толкова кратко време.

— Няма ли да ме поканиш да вляза? — хладно попита тя.

Джеръми повдигна рамене.

— Предполагам, че Джакс те е накарала да дойдеш.

— Всъщност Джакс не знае, че съм тук, но, да, идвам заради нея.

— Нямам какво да кажа по въпроса — заяви той и понечи да затвори вратата.

— Джеръми, да не си посмял да хлопнеш вратата под носа ми — предупреди го Карълайн.

Той я погледна предизвикателно и после отстъпи. Наведе глава и въздъхна отчаяно.

— Добре, както искаш — отговори и отвори по-широко вратата.

Карълайн влезе в къщата и го последва в дневната. Огледа стаята и онемя. Там цареше пълен хаос. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи, книги, играчки и дивидита и всяка повърхност бе отрупана с мръсни чинии.

— Джеръми, какво се е случило тук? — възмутено попита тя и вдигна голяма саксия, която беше съборена на пода и бе разсипала пръст върху килима.

— Три малки момичета, това се случи — отвърна той и равнодушно повдигна рамене.

„И един уж възрастен мъж“ — искаше да добави Карълайн, но замълча.

— Бих ти предложил да седнеш — каза Джеръми, — но както виждаш, няма къде.

Карълайн кимна и се намръщи. Двата фотьойла бяха придърпани един до друг и отрупани с одеяла в опит да се направи къщичка, а на дивана имаше завивки като на легло, макар да бяха толкова измачкани, че тя се зачуди как е възможно някой да спи на него. Докато го гледаше, ѝ хрумна нещо.

Когато съпругът ѝ я напусна, беше болезнено да спи в голямото легло, затова Карълайн спеше на дивана. Тя се запита тъжно дали и Джеръми прави същото.

От горния етаж се чу суматоха и ядосан детски писък, последван от затръшване на врата.

— Джой и Джоси се карат — отбеляза Джеръми и погледна към стълбите. — Сега правят само това. Не знам как Джакс ги е убеждавала да престанат.

— Още ли са будни? — учудено попита Карълайн.

Той кимна и въпреки сприхавото си настроение очевидно се почувства неудобно.

— Джеръми, приближава единайсет. Часът им за лягане отдавна е минал. Утре са на училище.

— Не мога да ги накарам да си легнат — призна той. — Джакс им липсва. И разговорите за лека нощ по телефона не помагат.

Карълайн трепна. Беше чувала тези телефонни разговори, или поне думите на Джакс. Жалка история. Джакс казваше лека нощ на всяка от дъщерите си поотделно и храбро се бореше да не се разплаче.

— Джеръми, какво по-точно мислят момичетата, че става тук? Имам предвид между теб и Джакс?

— Те мислят, че майка им е отишла с бебето при теб, защото се нуждае от почивка.

Карълайн въздъхна.

— И колко време смятат, че ще продължи това?
— Нямам представа — отговори той, без да я поглежда.
Тя се приближи до дивана и предпазливо седна на ръба.
— Трябва да поговорим — каза и му направи знак да седне до нея.

— Нали говорим — изтъкна Джеръми.

— Не, имам предвид наистина да поговорим.

— Нямам какво да кажа — намусено отвърна той и не седна до нея на дивана, а придърпа единия фотьойл и се настани на облегалката за ръце.

— Дори да нямаш какво да кажеш за себе си — рече Карълайн, без да си прави труда да прикрие раздразнението си, — предполагам, че искаш да знаеш как са съпругата и дъщеря ти.

— Не е необходимо да питам. Знам, че ти се грижиш добре за тях.

„Да, но ти би трябвало да се грижиш за тях, не аз“ — помисли си Карълайн.

— Правя всичко възможно да се чувстват удобно, но има някои неща, които не мога да направя. Например не мога да убедя Джакс да престане да плаче. Тя ридае по цял ден, Джеръми, и кърми бебето. Най-малкото, е в сериозна безопасност да се обезводни.

Карълайн се усмихна, опитвайки се да внесе малко хумор в разговора им, но Джеръми уморено каза:

— Говори по същество, Карълайн.

— Въпросът е, че искам да помолиш Джакс да се върне у дома, където ѝ е мястото, защото и двамата с теб знаем, че колкото и да си ядосан и обиден, така е правилно да постъпиш.

— Карълайн, казах ти вече, няма да водя този разговор — заяви Джеръми и стана.

— Поне бъди любезен да ме изслушаш.

Той въздъхна и отново седна.

— Джеръми, какво знаеш за детството на Джакс? — попита тя, сменяйки тактиката.

Джеръми повдигна рамене.

— Джакс не обича да говори за това, но предполагам, че не е било розово.

— Меко казано. Но аз ще ти разкажа малко повече.

— Не си прави труда, Карълайн. Защото, ако мислиш, че фактът, че родителите ѝ са били пияници, оправдава постъпките ѝ, не съм съгласен.

— Не ги оправдава, но може би ги обяснява. Знаеш ли например че когато се напиели, родителите на Джакс се биели? И тя се криела в килера. Общо взето била в безопасност там. Единственият проблем бил, че когато пораснала, сбиванията се влошили. Тогава Джакс започна да идва в „Пърл“. Искam да подчертая, че тя трябваше да върви пеша пет километра, за да дойде в кафенето. Идваше по всяко време на денонощието. През деня родителите ми ѝ даваха закуска или обяд. Възлагаха ѝ някаква работа и ѝ плащаха нещичко. Те я харесваха, разбира се. Не може да не харесваш Джакс. Но мисля, че преди всичко я съжалявах.

Джеръми седеше с каменно изражение на лицето и не я поглеждаше. Карълайн продължи:

— Когато Джакс идваше нощем, баща ми ѝ разрешаваше да спи в склада. Занасяше ѝ одеяло и възглавница и тя спеше върху големите чували с брашно, които държахме там. След това я събуждаше рано, когато слезе да отвори кафенето, за да има достатъчно време да се прибере вкъщи и да се преоблече за училище. Спомням си особено ясно една нощ. Беше посред зима и сигурно беше минус двайсет градуса. Джакс дойде в два часа сутринта. Беше премръзнала от студ. Вървяла по целия път в снега. Майка ми веднага я заведе горе в апартамента и я сложи да си легне. Зави я най-малко с пет одеяла, но Джакс престана да трепери чак на разсъмване.

— Добре, разбирам — троснато я прекъсна Джеръми, който най-сетне излезе от унеса. — Имала е скапано детство. Това обаче пак не обяснява постъпките ѝ. Тя ме лъжеше. Всеки ден от брака ни. Вярно, аз ѝ позволявах да ме лъже. Но не съм очаквал, че може да направи такова нещо. Джакс взе нашите пари, които сме спестили с много труд, и ги даде ей така, все едно ги хвърли на вятъра. И не ми каза. Направи ме на глупак, но вече няма да бъда глупак.

Карълайн поклати глава, като отчаяно си мислеше, че той е изтълкувал погрешно всичко. Знаеше обаче, че трябва да има някакъв начин да го накара да разбере.

— Джакс казвала ли ти е защо не иска съдомиялна машина, Джеръми? — неочаквано попита тя.

Той я погледна и се намръщи.

— Не виждам какво общо има това.

— Казвала ли ти е Джакс защо не иска съдомиялна машина? — настоя Карълайн.

Джеръми нетърпеливо поклати глава.

— Не знам. Тя твърди, че обича да мие чинии.

— Никой не обича да мие чинии — възрази Карълайн. — Джакс ги мие поради една особена причина. Веднъж ми разказа за това. Не ти е казала вероятно, защото не е искала да те натоварва с факта колко нещастно е било детството ѝ. Един ден аз бях тук, след като вие двамата се бяхте оженили и преместили в тази къща. Седях в кухнята ви и гледах как Джакс мие чиниите от закуската. Поисках да ѝ помогна, но тя не ми позволи. Попитах: „Нали ще си купиш съдомиялна машина?“, а Джакс отговори: „Не“. И после ми каза, че когато била дете, семейството ѝ нямало чинии. Абсолютно никакви. И не защото били чак толкова бедни, а защото родителите ѝ ги чупели, когато се карали и биели. И накрая, предполагам, на някого е хрумнала гениалната идея да не купуват повече чинии. Затова ядели от картонени чинии или салфетки. И онази сутрин във вашата кухня Джакс ми каза, че всеки път, когато мие чинии, си мисли каква късметлийка е, че ги има. И каква късметлийка е, че има теб...

— Престани — прекъсна я Джеръми и вдигна ръка в знак, че се предава. — Не издържам повече, Карълайн. Мислиш ли, че не я обичам? Мислиш ли, че не ме боли, като те слушам? Но все пак това не поправя стореното от нея.

— Не — съгласи се Карълайн. — Нищо не може да го поправи. Но, Джеръми, не разбираш ли защо Джакс е дала на Боби онези десет хиляди долара? Не проумяваш ли какво се е опитвала да защити? Опитвала се е да защити всички неща, за които е мислела всеки път, докато е миела чинии. Правилно ли е било за нея да му даде парите? Вероятно не. Щяла ли е да ти каже? Може би. Но, Джеръми, тя е смятала, че няма избор. Мислела е, че ако му даде парите, той ще ви остави на мира и вие ще си останете такива, каквито сте — семейство, изпълнено с обич един към друг. Знам, че десет хиляди долара са много пари — задъхано продължи тя. — И съм сигурна, че и Джакс го знае. Но мисля, че не е сложила цена на онова, което имате заедно, Джеръми. За нея то е безценно. Джакс е дала десет хиляди долара на

Боби Луис, но според мен би му дала и десет милиона долара, ако ги имаше.

Карълайн млъкна и зачака. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Нямаше какво повече да каже. Останалото зависеше от Джеръми.

Той дълго седя неподвижно на фотьойла, а после се наведе напред, сложи лакти на коленете си и се хвана за главата. Карълайн си помисли, че ще се разплаче, но той не го направи, въпреки че когато заговори, гласът му звучеше толкова нещастно, че все едно плачеше.

— Какво да направя сега?

— Сега ли? — попита Карълайн. Мислите ѝ трескаво препускаха в главата. — Ще дойдеш с мен — заяви тя. — Кажи на Джой да гледа по-малките момичета. Ела с мен и доведи съпругата и дъщеря си у дома, където им е мястото. — Тя затаи дъх, но го изпусна, като видя, че Джеръми кимна.

— Ще говоря с Джой — каза той, стана и тръгна нагоре по стълбите.

След по-малко от петнайсет минути Карълайн отключи вратата на апартамента си и видя, че Джакс седи на дивана в дневната и кърми бебето. Джакс вдигна глава, когато Карълайн влезе, и се помъчи да се усмихне, а после видя Джеръми.

— Джеръми? — тихо попита тя.

Той кимна и неуверено седна до нея на дивана. След това протегна ръка и погали меката пухкава косица на Джена, която едва се виждаше от бебешкото одеялце.

— Какво правиш тук? — попита Джакс. На лицето ѝ се изписа надежда и същевременно страх.

— Дойдох да ви заведа у дома — отговори Джеръми със задавен глас и ги прегърна.

— Трябва да свърша някои неща долу — рече Карълайн, но Джакс и Джеръми не ѝ обърнаха внимание. Джакс се разрида неудържимо, този път от щастие. И докато затваряше вратата, Карълайн чу, че и Джеръми хлипа.

„Да не се разревеш и ти“ — каза си тя, докато слизаше долу, но вече усещаше, че в очите ѝ парят сълзи. „Може пък е добре да си поплача — помисли си Карълайн и влезе в кафенето, — щом е заради живота на някой друг...“ Освен това сълзите ѝ не бяха от тъга, а от радост. Тя тръгна към кафемашините зад тезгяха, но спря, докато

минаваше покрай касата. Поколеба се, а после я отвори, повдигна чекмеджето с банкнотите и извади визитната картичка на Бъстър Кейн. Вгледа се в нея, но само за момент. Времето беше от изключително важно значение. Забавеше ли се, щеше да загуби смелост.

Карълайн се приближи до телефона, взе слушалката и набра номера. Бъстър отговори на третото позвъняване.

— Ало?

— Бъстър? Здравей. Обажда се Карълайн. От кафенето.

Последва мълчание и после той весело каза:

— Помня те, Карълайн.

— Късно ли се обаждам?

— Не. Все още съм буден. Какво мога да направя за теб?

— Можеш да ме качиш на твоя самолет — веднага отговори тя.

Отново настъпи мълчание.

— Ако предложението ти все още е в сила.

— В сила е.

— Добре. Кога ще ти бъде удобно?

— Ами зависи. В колко часа затваряш утре?

— В три и половина.

— Да дойда ли тогава?

— Да... Бъстър?

— Да?

— Наистина го очаквам с нетърпение.

— Тогава ставаме двама, Карълайн.

31.

В една хладна септемврийска вечер Али седеше на стъпалата на верандата и се опитваше да спре краката си да треперят. Коленете ѝ отново се огъваха като в деня на пикника с Уокър. Тя ги гледаше как треперят и не се подчиняват на усилията ѝ да ги успокои. Уви ръце около тях, притисна ги до гърдите си и сложи брадичка върху тях. Коленете ѝ продължиха да треперят, сякаш имаха собствен ум и знаеха нещо, което тя не знае.

Това, разбира се, беше абсурдно, защото Али не правеше нищо особено, а само чакаше Уокър да дойде да пият кафе след вечеря. Искаше да обсъди нещо с него. Нещо важно. И двамата бяха зрели и разумни хора. И тази вечер това щеше да проличи. Нямаше причина коленете ѝ да треперят неудържимо.

Тя погледна часовника си. Осем и петдесет и пет. Ако дойде навреме, а Али беше сигурна, че няма да закъснее, Уокър щеше да бъде тук след пет минути. В същия миг тя чу пикапа му на алеята и хрущенето на чакъла под гумите, фаровете я осветиха за момент, когато се насочиха към верандата, а после се отместиха към брезите покрай брега на езерото. Уокър угаси двигателя и брезите потънаха в мрак. Той слезе от пикапа и тръгна към верандата.

— Престанете — прошепна Али на треперещите си крака.

— Здравей — каза Уокър и вдигна ръка за поздрав, когато стигна до стълбите.

— Здравей — отговори Али и стана, молейки се коленете ѝ да не се огънат.

— Тук ли е Уайът?

— Спи, но се съпротивява ожесточено, преди да се съгласи да си легне.

Уокър се усмихна.

— Не бих очаквал по-малко от него.

— Мислех да прием кафе тук — посочи верандата Али, — но от езерото появява хладен вятър. Затова може да седнем в дневната. — Тя

беше забравила колко рано идва есента тук, толкова далеч на север. Дните вече ставаха по-къси и студени. Сутринта, когато излезе да закара Уайът в детската градина, дъхът им се виждаше във въздуха.

— Да, хладно е — съгласи се Уокър и я последва вътре. — Но от друга страна, днес е двайсети септември. Последният ден на лятото. Би трябвало да се застудява.

„Последният ден на лятото“ — помисли си Али, докато отиваше в кухнята да включи кафеварката. Съвсем беше забравила за това. Възможно ли беше двамата с Уайът да са живели тук само едно лято? Тя си припомни първата им нощ. Тогава вилата беше порутена, с наклонена веранда и кранове, от които течеше пресеклива кафява вода.

А Али и Уайът не бяха в по-добро състояние от вилата. Външно, разбира се, изглеждаха добре, но душата ги болеше.

Тя влезе в дневната и нервно седна на ръба на дивана. Уокър, който стоеше прав и се двоумеше какво да направи, се настани до нея, като внимаваше да се държи на почтително разстояние.

Али се поколеба, опитвайки се да намери подходящите думи, но Уокър я изпревари и заговори пръв:

— Чух, че ти и Уайът сте ходили някъде.

— Да. За един дълъг уикенд. — Двамата отидоха в Идън Преъри и отседнаха при приятели. Али разчисти складовото помещение и раздаде повечето неща на Грег. Няколко запази за Уайът. Очукан стик за хокей, който Грег много обичаше. Китара, на която беше свирил в гаражна група в гимназията. Избелял памучен суичър с емблемата на Университета на Минесота. Тези неща може би все още не означаваха нищо за Уайът, но Али се надяваше, че един ден ще бъдат скъп спомен за него.

Двамата направиха и нещо друго, преди да се върнат в Бътърнът. Отидоха на гроба на Грег и оставиха нещо, което момченцето беше приготвило за него — рисунка с ярки пастели на Али и Уайът, застанали пред вилата, а над тях — синьо небе с пухкави бели облаци и усмихнато жълто слънце. Уайът каза, че се надява баща му да я хареса, а Али отговори, че е сигурна в това.

Обаче не разказа на Уокър всичко това. Поне все още. Първо искаше да му каже нещо друго. Само че ѝ беше по-трудно, отколкото предполагаше, и затова протакаше.

— Искаш ли кафе? — попита го, гледайки встрани. — Готово е.

Уокър кимна разсеяно, сякаш не я беше чул.

Тя стана, отиде в кухнята, напълни две чаши с кафе и сложи мляко и сметана. Когато се върна в дневната, Уокър вече не седеше на дивана, а стоеше пред камината и гледаше новата картина, закачена над нея.

— Това наистина ли е каквото мисля? — озадачено попита той и посочи картината.

— Да — отговори Али и му даде чашата с кафе. — Изглед към твоя кей от моя кей. Харесва ли ти?

Уокър я погледна недоумяващо и после отново се втренчи в пейзажа.

— Спомняш ли си акварела, който купи на онази жена в галерията? — попита Али. — Тази картина е от същия художник. Харесвам творбите му и знаех, че е нарисувал много картини на езерото Бътърнът и затова му поръчах да нарисува тази. Голяма е и той я рисува няколко дни. Дойде тук и работи върху нея, докато Уайът и аз бяхме в Идън Преъри. Пейзажът ни чакаше тук, когато се върнахме.

— Защо този изглед?

— Не знам — повдигна рамене Али. — Може би защото гледах кея ти през половината лято. Но знаеш ли какво, Уокър? — усмихна се тя. — Ако нещата между нас не потръгнат този път, поне ще остана с едно ужасно голямо напомняне за теб.

— Тогава... — Той се вгледа в нея, очаквайки допълнително обяснение.

— Мислих за онова, което ми каза в „Пърл“, и реших, че искам да направя скок в доверието. С теб, Уокър. С нас. Искам да опитам отново.

— Ти и аз заедно?

Тя кимна и добави:

— Ако все още го искаш.

— Дали го искам? — повтори той, без да може да повярва на ушите си. — Шегуваш ли се, Али? Никога не съм искал повече нещо друго. Мислех, че ти не го искаш. Поне вече не. Затова се подготвих за най-лошото. Преди да дойда тук тази вечер, имах чувството, че отивам на разстрел.

Али се засмя. Като се замислеше, Уокър наистина изглеждаше нехарактерно напрегнат тази вечер.

— Тогава ще го направим ли? Ще опитае ли? — попита тя.

— Ще бъдем луди, ако не го сторим — усмихна се той. И усмивката му направо замая главата ѝ. Уокър взе чашата ѝ с кафето и я остави на полицата над камината до своята, а после притегли Али в обятията си и долепи устни до нейните. — Трябва да празнуваме — заяви той между целувките. — Забрави кафето. Имаш ли шампанско?

— Не. Ябълков сок.

— Ябълковият сок няма да свърши работа — отвърна Уокър, целувайки шията ѝ така, както тя обичаше, — но има други начини, по които можем да празнуваме.

Краката ѝ се подкосиха, но трябваше да му каже нещо, преди да стане късно.

— Ще празнуваме — съгласи се, тръпнейки от страст. — Обещавам. Но първо искам да установя няколко основни правила.

— Сега ли?

— Сега. — Съдейки по досегашния си опит с Уокър, самоконтролът ѝ нямаше да продължи още дълго.

Той спря да я целува, но продължи да я държи в обятията си.

— Добре. Казвай.

— Хайде да седнем — предложи тя и внимателно се освободи от прегръдката му.

Уокър я последва до дивана и двамата седнаха с лице един към друг.

— Уокър, Грег беше добър съпруг — без заобикалки започна Али.

— Знам — машинално отговори той. Дори да го беше изненадала с избора си на тема, Уокър не го показва.

— И добър баща — добави Али.

— И това знам.

— Аз няма да го забравя, Уокър. И ако зависи от мен, и Уайът няма да го забрави.

— Не искам да го забравяте.

Тя кимна. Вярваше му.

— Дълга го на Грег, както и на себе си и на Уайът. Няма да позволя животът му да изгуби значението си. Сега обаче знам, че трябва да продължа с моя живот. И искам той да бъде щастлив. Дълго време не исках да бъде щастлив. Мислех, че е мое задължение да

тъгувам за Грег. Непрекъснато. Но всеки, който го познаваше, знае, че той не би искал това за мен. И аз не го искам. Вече не. За мен обаче ще бъде въпрос на равновесие и хармония, поне отначало, да поддържам жив спомена за Грег и в същото време да си позволя да бъда щастлива.

Уокър дълго я гледа замислено, размишлявайки върху онова, което беше казала. Когато заговори, той, изглежда, бе избрал точните думи, които Али искаше да чуе.

— Няма причина да не можеш да правиш и двете — да помниш Грег и да бъдеш щастлива, особено след като си била щастлива с него. И въпреки че не познавах Грег, ще помагам на теб и на Уайът по всякакъв начин да запазите паметта за него като част от живота си. Всеки от нас заслужава да бъде запомнен с обич от любимите хора.

Али кимна. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя изпита и облекчение. Пое си дълбоко дъх и докато го издишваше, почувства, че напрежението напуска тялото ѝ.

— Благодаря ти — каза тя и се премести по-близо до Уокър.

— Няма за какво да ми благодариш — отвърна той и хвана ръката ѝ. — Сега обаче и аз искам да кажа нещо.

Али озадачено повдигна вежди.

— Както казах, аз не познавах Грег, но чувствам, че съм му длъжник. Мисля, че да се грижа добре за вас, е най-малкото, което мога да направя за него. Затова ще ви обичам, ще ви пазя и никога няма да ви нараня. И въпреки че не съм свикнал да давам обещания, смятам да изпълня това.

Али преглътна буцата в гърлото си.

— Уокър, може ли да те помоля за една услуга?

— Каквото поискаш — отговори той и тя знаеше, че говори сериозно. Сега Уокър би направил всичко за нея.

— Може ли... да ме прегърнеш?

— Разбира се. — Уокър я взе в обятията си и долепи устни до шията ѝ. — Ще те държа здраво, но те предупреждавам, че толкова много мисля за теб — за нас двамата заедно, че не знам дали ще мога само да те прегръщам.

— Е, опитай се. — Али се сгуши в обятията му.

И Уокър се опита, но после неизбежно започнаха да се целуват и той скоро я сложи да легне до него на дивана и започна да разкопчава блузата ѝ.

— Коленете ми бяха прави — измънка Али.
— Какво каза?
— Казах, че не може да го направим тук — бързо се поправи тя.
— Уайът спи в съседната стая.
— Имаш предвид, че не може да те целувам?
— Не се тревожи за целуването.
— Страхуваш се, че ще събудим Уайът?
Али кимна.
— Същият онзи Уайът, който проспa няколко часа силни гръмотевични бури в моята къща и спа непробудно, докато в твоята къща се раждаше бебе? Мисля, че той няма да се събуди от малко любене.
— Малко?
— Добре, много — призна Уокър.
Али се засмя и отстъпи.
— Добре, но трябва да си тръгнеш, преди да се събуди сутринта. Не искам да го изненадвам. Трябва да намерим подходящ начин да му кажем.
— Разбира се. — Уокър я взе на ръце, занесе я в спалнята ѝ, затвори вратата и я сложи на леглото. Те се съблякоха един друг, наслаждавайки се на всеки момент, и се любиха толкова нежно, че в очите на Али бликнаха сълзи.
По-късно, докато лежаха прегърнати, Уокър видя сълзите, блестящи на лицето ѝ.
— Ти плачеш — изненадано каза той, подпря се на лакът и избърса с пръсти страните ѝ. — Какво има?
— Нищо — искрено отговори тя и докосна лицето му, помръкнало от загриженост за нея. — Няма нищо. Много съм щастлива. Мисля, че не е възможно да бъде по-щастлива.
— Нито дори малко повече? — попита Уокър, докато я целуваше закачливо.
— Не — отговори Али и отвърна на целувките му.
— Сигурна ли си? — Той възбуждащо прокара пръст надолу по голия ѝ стомах.
— Е, добре, може би малко по-щастлива — отстъпи тя и го притегли към себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.